

Dziennik Urzędowy L 343

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

22 grudnia 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006** 1
- ★ **Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej** 51

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych ⁽¹⁾** 74

(¹) Tekst mający znaczenie dla EOG

Cena: 7 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1224/2009

z dnia 20 listopada 2009 r.

ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽³⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych ⁽⁴⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Celem wspólnej polityki rybołówstwa, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁵⁾ jest zapewnienie takiej eksploatacji żywych zasobów wodnych, która gwarantuje zrównoważone warunki ekonomiczne, środowiskowe i społeczne.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 kwietnia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 15 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 211 z 4.9.2009, s. 73.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 151 z 3.7.2009, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

(2) Z uwagi na fakt, że powodzenie wspólnej polityki rybołówstwa wymaga wprowadzenia skutecznego systemu kontroli, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu zmierzają do ustanowienia wspólnotowego systemu kontroli, inspekcji i egzekwowania, zgodnie z globalnym i zintegrowanym podejściem zgodnym z zasadą proporcjonalności, pozwalającym na zagwarantowanie zgodności z wszystkimi przepisami wspólnej polityki rybołówstwa, w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów wodnych dzięki uwzględnieniu wszystkich aspektów tej polityki.

(3) Doświadczenia zdobyte w wyniku stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁶⁾ pokazały, że obecny system kontroli jest już niewystarczający do zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

(4) W chwili obecnej przepisy są zawarte w wielu powielających się i złożonych tekstach prawnych. Pewna część systemu kontroli jest nieodpowiednio wdrażana przez państwa członkowskie, co skutkuje niewystarczającymi i rozbieżnymi środkami przyjmowanymi w odpowiedzi na naruszanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, w wyniku czego niemożliwe jest stworzenie równych warunków konkurencji dla rybaków w całej Wspólnocie. Należy zatem skonsolidować, zracjonalizować i uprościć obecny system i wynikające z niego obowiązki, w szczególności poprzez zmniejszenie podwójnych uregulowań i obciążeń administracyjnych.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

- (5) Uwzględniając skalę wyniszczenia morskich zasobów wodnych, żywotny interes Wspólnoty wymaga przyjęcia środków niezbędnych do upowszechnienia wśród wszystkich podmiotów gospodarczych kultury przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz poszanowania celów ustanowionych podczas światowego szczytu w sprawie zrównoważonego rozwoju w 2002 r., jak również strategii Rady Europejskiej dotyczącej zrównoważonego rozwoju. Aby osiągnąć powyższy cel, należy wzmocnić, ujednoczyć i rozszerzyć przepisy dotyczące kontroli, inspekcji i egzekwowania środków ochrony i zarządzania zasobami, środki strukturalne oraz środki dotyczące wspólnej organizacji rynku.
- (6) Jako że rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania⁽¹⁾ narzuca państwom członkowskim obowiązek podejmowania odpowiednich środków w celu zapewnienia skuteczności zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów („NNN”) i działań pokrewnych oraz ponieważ rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 z dnia 29 września 2008 r. w sprawie upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz wstępu statków krajów trzecich na wody terytorialne Wspólnoty⁽²⁾ ustanawia przepisy w zakresie upoważnień dla wspólnotowych statków rybackich do prowadzenia działalności połowowej poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz upoważnień dla statków krajów trzecich do wstępu na wody terytorialne Wspólnoty, niniejsze rozporządzenie powinno uzupełniać wspomniane rozporządzenia i zagwarantować brak dyskryminacji pomiędzy obywatelami państw członkowskich i państw trzecich.
- (7) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na stosowanie szczególnych postanowień określonych w umowach międzynarodowych lub stosowanych w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem ani na stosowanie krajowych przepisów dotyczących kontroli, które wchodząc w zakres regulacji niniejszego rozporządzenia, wykraczają jednocześnie poza minimalny zakres jego przepisów, pod warunkiem jednak, że takie przepisy krajowe są zgodne z prawem Wspólnoty.
- (8) Należy wykorzystywać nowoczesne techniki, takie jak system monitorowania statków, system wykrywania statków oraz system automatycznej identyfikacji, ponieważ dają one możliwość skutecznego monitorowania i szybkiego przeprowadzania systematycznych i automatycznych kontroli krzyżowych oraz ułatwiają procedury administracyjne, zarówno organom krajowym, jak i podmiotom gospodarczym, co pozwala w stosownym czasie przeprowadzać analizę ryzyka i ogólną ocenę wszystkich istotnych informacji dotyczących kontroli. System kontroli powinien zatem pozwalać państwom członkowskim na łączenie różnorodnych instrumentów kontroli w celu zapewnienia jak najbardziej skutecznych metod kontroli.
- (9) Należy wprowadzić nowe wspólne podejście do kontroli połowów, obejmujące kompleksowe monitorowanie połowów, mające na celu zapewnienie równych warunków konkurencji w sektorze gospodarki rybnej, uwzględniających różnice występujące wśród różnych segmentów floty. W tym celu należy ustalić wspólne kryteria realizacji kontroli rybołówstwa, w szczególności jednolite i skoordynowane procedury inspekcji na morzu, na lądzie i w obrębie całego łańcucha rynkowego. W ramach nowego podejścia należy jasno określić odpowiednie kompetencje państw członkowskich, Komisji i Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa.
- (10) Zarządzanie zasobami rybnymi na poziomie Wspólnoty opiera się w szczególności na całkowitych dopuszczalnych połowach (TAC), kwotach, systemach zarządzania nakładem połowowym i środkach technicznych. Należy podjąć odpowiednie kroki, aby zapewnić przyjęcie przez państwa członkowskie środków koniecznych do skutecznego wprowadzenia w życie wspomnianych środków zarządzania.
- (11) Działania i metody kontroli muszą opierać się na zarządzaniu ryzykiem, przy stosowaniu przez państwa członkowskie w kompleksowy i systematyczny sposób procedur kontroli krzyżowych. Konieczne jest również, by państwa członkowskie wymieniały istotne informacje.
- (12) Współpraca i koordynacja pomiędzy państwami członkowskimi, Komisją i Wspólnotową Agencją Kontroli Rybołówstwa powinna zostać wzmocniona w celu wspierania przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.
- (13) W celu zapewnienia prowadzenia działalności połowowej zgodnie z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa, działalność taka powinna podlegać licencji połowowej oraz – gdy mają zastosowanie szczególne warunki – upoważnieniu do połowów. Zastosowanie powinny też mieć przepisy dotyczące oznakowania i identyfikacji statków rybackich i ich narzędzi połowowych.
- (14) Aby zapewnić skuteczną kontrolę, państwa członkowskie powinny stosować satelitarny system monitorowania statków, a statki rybackie o długości całkowitej co najmniej 12 metrów powinny być wyposażone w urządzenie umożliwiające państwom członkowskim automatyczne zlokalizowanie i zidentyfikowanie tych statków. Statki rybackie powinny ponadto być wyposażone w system automatycznej identyfikacji zgodnie z dyrektywą 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków⁽³⁾, a państwa członkowskie powinny wykorzystywać dane z takiego systemu dla celów kontroli krzyżowych.

(1) Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

(2) Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 33.

(3) Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 10.

- (15) Należy wzmocnić współpracę między agencjami wspólnotowymi oraz między organami państw członkowskich. W tym celu powinna istnieć możliwość przekazywania danych z systemu monitorowania statków, systemu automatycznej identyfikacji i systemu wykrywania statków agencjom wspólnotowym i właściwym organom państw członkowskich uczestniczącym w działaniach nadzorczych do celów bezpieczeństwa morskiego i ochrony na morzu, kontroli granicznej, ochrony środowiska morskiego i ogólnego egzekwowania prawa.
- (16) Do Rady powinny należeć decyzje w sprawie przyszłego stosowania elektronicznych urządzeń do monitorowania i narzędzi do identyfikacji, takich jak analiza genetyczna czy inne techniki kontroli rybołówstwa, jeżeli te techniki pozwalają w sposób wydajny kosztowo poprawić przestrzeganie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.
- (17) Państwa członkowskie powinny monitorować działalność swoich statków rybackich w granicach wód Wspólnoty i poza nimi. Aby ułatwić skuteczne monitorowanie, kapitanowie wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej co najmniej 10 metrów powinni mieć obowiązek prowadzenia dziennika połowowego oraz okazywania deklaracji wyładunkowych i przeładunkowych. Aby korzystać z nowoczesnych technik, w przypadku statków rybackich o długości całkowitej co najmniej 12 metrów dziennik połowowy powinien być prowadzony w wersji elektronicznej, a deklaracje wyładunkowe i przeładunkowe powinny być przekazywane drogą elektroniczną.
- (18) Informacje zawarte w dziennikach połowowych statków rybackich należy sprawdzać podczas wyładunku. Osoby uczestniczące w wyładunkach i wprowadzaniu ryb i produktów rybołówstwa do obrotu powinny w związku z tym być zobowiązane do deklarowania ilości wyładowanych, przeładowanych, oferowanych do sprzedaży lub zakupionych.
- (19) W odniesieniu do małych statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza 10 metrów, obowiązek prowadzenia przez nie dziennika połowowego lub wypełniania deklaracji wyładunkowej stanowiłyby obciążenie niewspółmierne do ich zdolności połowowej. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu kontroli tego rodzaju statków rybackich państwa członkowskie muszą monitorować ich działalność, wprowadzając w życie plan kontroli wyrwykowych.
- (20) Przeładunki na morzu nie podlegają właściwej kontroli państw bandery lub państw nadbrzeżnych, dlatego też stwarzają armatorom możliwość przewożenia nielegalnych połowów. W trosce o poprawę kontroli czynności przeładunkowe w obrębie Wspólnoty powinny być dozwolone wyłącznie w wyznaczonych portach.
- (21) Organy państw członkowskich powinny mieć możliwość monitorowania wyładunków w swoich portach. W tym celu statki rybackie prowadzące połowy zasobów objętych planem wieloletnim, które mają obowiązek dokonywania w formie elektronicznej zapisu informacji w dzienniku połowowym, powinny mieć obowiązek powiadamiania wcześniej wspomnianych organów o zamiarze dokonania wyładunku w ich portach. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość odmówienia dostępu, jeżeli wymagane informacje nie są wyczerpujące.
- (22) Ponieważ zarządzanie zasobami rybnymi opiera się na uprawnieniach do połowów, należy zapewnić prawidłowe zapisywanie połowów i wykorzystanego nakładu połowowego oraz wliczanie tych połowów oraz wykorzystanego nakładu połowowego do kwot i przydziałów nakładu połowowego państwa członkowskiego bandery. Jeżeli dostępna kwota połowowa lub przydział nakładu połowowego zostaną wyczerpane, łowiska powinny być zamykane.
- (23) Uwzględniając wymogi w zakresie zdolności połowowej wspólnotowej floty rybackiej określone w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, w rozporządzeniu Rady (WE) nr 639/2004 z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w regionach peryferyjnych Wspólnoty⁽¹⁾, w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1438/2003 z dnia 12 sierpnia 2003 r. ustanawiającym przepisy wykonawcze do polityki dotyczącej floty wspólnotowej, określonej w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002⁽²⁾, oraz rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2104/2004 z dnia 9 grudnia 2004 r. dotyczącym szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 639/2004⁽³⁾, należy wprowadzić instrumenty kontroli zdolności połowowej floty obejmujące monitorowanie mocy silnika oraz stosowania narzędzi połowowych. Dlatego też państwa członkowskie powinny przyjąć środki, by zadbać o to, aby całkowita zdolność połowowa odpowiadająca licencjom połowowym nie przekroczyła maksymalnych poziomów zdolności połowowych, i zapewnić, by moc silnika statków rybackich nie przekroczyła certyfikowanej mocy silnika napędu tych statków. Państwa członkowskie powinny w tym celu certyfikować moc silnika napędu statków rybackich, których moc silnika napędu przekracza 120 kW, a także sprawdzać na podstawie planów kontroli wyrwykowych zgodność mocy silnika z innymi dostępnymi informacjami.
- (24) Szczególne środki powinny mieć zastosowanie w przypadku planów wieloletnich jako szczególna forma ochrony danych stad. Przeładunki połowów stad podlegających planom wieloletnim mogą być dozwolone jedynie w wyznaczonych portach, wyłącznie w przypadku gdy te połowy zostały zważone.
- (25) Należy przewidzieć przepisy szczególne, stanowiące, że wolno stosować jedynie uznane narzędzia połowowe i że stracone narzędzie jest odzyskiwane.
- (26) Specjalne zasady powinny być zastosowane do obszarów ograniczonych połowów. Należy jasno określić procedurę ogłaszania doraźnego zamykania łowisk i jego odwoływania.

(1) Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 9.

(2) Dz.U. L 204 z 13.8.2003, s. 21.

(3) Dz.U. L 365 z 10.12.2004, s. 19.

- (27) Ponieważ połowy rekreacyjne mogą mieć istotny wpływ na zasoby rybne, państwa członkowskie powinny zapewnić, by były one prowadzone w sposób zgodny z celami wspólnej polityki rybołówstwa. Dla stad objętych planem odbudowy państwa członkowskie powinny zbierać dane dotyczące połowów odnoszące się do połowów rekreacyjnych. W przypadku gdy takie połowy mają istotny wpływ na zasoby, Rada powinna mieć możliwość zdecydowania o szczególnych środkach zarządzania.
- (28) W celu ustanowienia kompleksowego systemu kontroli należy objąć nim cały łańcuch produkcji i wprowadzania do obrotu. Powinien on zawierać spójny system identyfikowalności uzupełniający przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾ oraz dysponować wzmocnioną kontrolą organizacji producentów. Powinien również chronić interesy konsumentów, dostarczając im, na każdym etapie wprowadzania do obrotu, informacje o przeznaczeniu handlowym, metodzie produkcji i obszarze połowowym, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2065/2001 z dnia 22 października 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 w zakresie informowania konsumentów o produktach rybołówstwa i akwakultury⁽²⁾. Powinien również zapewniać monitorowanie organizacji producentów zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2508/2000 z dnia 15 listopada 2000 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 w odniesieniu do programów operacyjnych w sektorze rybołówstwa⁽³⁾.
- (29) Aby zagwarantować właściwą kontrolę wszystkich połowów, państwa członkowskie powinny zapewnić wprowadzanie po raz pierwszy do obrotu lub rejestrowanie wszystkich produktów rybołówstwa w ośrodku aukcyjnym, lub sprzedaż zarejestrowanym nabywcom lub w organizacjom producentów. Z uwagi na to, że, aby śledzić wykorzystanie kwot, należy znać dokładną wagę połowów, państwa członkowskie powinny zapewnić ważenie wszystkich produktów rybołówstwa, chyba że istnieją oparte na wspólnej metodologii plany kontroli wtrywkowej.
- (30) Aby prześledzić przebieg połowu i umożliwić sprawdzenie spójności z danymi dotyczącymi połowu, zarejestrowani nabywcy, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne organy lub osoby upoważnione przez państwa członkowskie powinny przedstawić dokumenty sprzedaży. Jeżeli wykazują one roczne obroty przy pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa w wysokości ponad 200 000 EUR, dokumenty sprzedaży należy przekazywać drogą elektroniczną.
- (31) W celu zapewnienia zgodności ze wspólnotowymi środkami związanymi z handlem i ochroną należy podjąć kroki, aby wszystkie produkty rybołówstwa, w odniesieniu do których nie przedstawiono ani dokumentu sprzedaży, ani deklaracji przejęcia, przewożone do miejsca innego niż miejsce wyładunku, posiadały obowiązkowo dokument przewozowy informujący o ich charakterze, pochodzeniu i masie, o ile przed przewozem dokumentu przewozowego nie przekazano drogą elektroniczną.
- (32) Państwa członkowskie przeprowadzają w regularnych odstępach czasu kontrole organizacji producentów, aby upewnić się, czy spełniają one wymogi prawne. Powinny również przeprowadzać kontrole dotyczące uzgodnień w zakresie cen i interwencji.
- (33) Państwa członkowskie powinny sprawować nadzór nad wodami wspólnotowymi i podejmować konieczne środki, jeżeli informacje uzyskane w wyniku obserwacji lub wykrywania nie są zgodne z informacjami, którymi dysponują.
- (34) Należy opracować jasny plan i ustalić zadania obserwatorów kontroli dla przyszłych programów obecności wspólnotowych obserwatorów kontroli. Należy też jednocześnie ustalić zasady przeprowadzania inspekcji.
- (35) W celu spójnego i skutecznego ścigania przypadków naruszenia przepisów należy stworzyć możliwość korzystania ze sprawozdań z inspekcji i nadzoru, sporządzanych przez urzędników Komisji, inspektorów Wspólnoty i urzędników państw członkowskich, w ten sam sposób, w jaki korzysta się ze sprawozdań krajowych. Jednocześnie państwa członkowskie powinny stworzyć elektroniczną bazę danych, w której umieszczone zostaną sporządzane przez urzędników tych państw sprawozdania z inspekcji i nadzoru.
- (36) Aby zwiększyć wspólny poziom kontroli wód wspólnotowych, należy stworzyć wykaz inspektorów wspólnotowych oraz sprecyzować ich zadania i kompetencje. Z tego też powodu powinny być możliwe w pewnych warunkach inspekcje statków rybackich poza wodami państwa członkowskiego przeprowadzającą inspekcję.
- (37) W przypadku naruszenia przepisów należy zapewnić podjęcie odpowiednich środków i możliwość skutecznego przeprowadzenia działań następczych niezależnie od tego, gdzie takie naruszenie wystąpiło. W niektórych przypadkach poważnego naruszenia przepisów należy przeprowadzić wzmocnione działania następcze, aby umożliwić natychmiastowe postępowanie wyjaśniające. Do tego celu państwa członkowskie powinny również zostać zobowiązane do podjęcia odpowiednich środków, gdy naruszenie zostało wykryte przez inspektora wspólnotowego. Pod pewnymi warunkami powinno być możliwe przeniesienie postępowania do państwa członkowskiego bandery lub państwa członkowskiego, którego obywatelem jest sprawca.

(1) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

(2) Dz.U. L 278 z 23.10.2001, s. 6.

(3) Dz.U. L 289 z 16.11.2000, s. 8.

- (38) Należy odstraszać obywateli państw członkowskich od naruszania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Jako że działania podejmowane wskutek naruszania tych przepisów różnią się znacznie w zależności od państwa członkowskiego, powoduje to dyskryminację i nierówne warunki konkurencji dla rybaków, a biorąc pod uwagę fakt, że brak skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji w niektórych państwach członkowskich zmniejsza skuteczność kontroli, należy wprowadzić system sankcji administracyjnych w połączeniu z systemem punktów karnych za poważne naruszenia, aby stworzyć środek rzeczywiście odstrasżający.
- (39) Utrzymywanie się dużej liczby poważnych naruszeń przepisów wspólnej polityki rybołówstwa na wodach terytorialnych Wspólnoty lub przez wspólnotowe podmioty gospodarcze jest w znacznym stopniu skutkiem zbyt łagodnych kar za poważne naruszenie tych przepisów przewidzianych w przepisach krajowych. Złą sytuację pogarsza dodatkowo duża różnorodność wysokości kar w poszczególnych państwach członkowskich, która zachęca podmioty prowadzące nielegalną działalność do połowów na wodach lub na terytoriach państw członkowskich, w których kary są najłagodniejsze. Dlatego należy uzupełnić maksymalną wysokość kar za poważne naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, określonych w art. 44 rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008, odstrasżającymi karami, biorąc pod uwagę charakter szkody, wartość produktów rybołówstwa uzyskanych dzięki popełnieniu poważnego naruszenia, sytuację ekonomiczną sprawcy naruszenia i powtarzalność naruszenia. Należy również ustalić natychmiastowe środki wykonawcze i środki uzupełniające.
- (40) Określenie kar należy uzupełnić systemem punktów karnych za poważne naruszenia przepisów, na podstawie którego należy zawieszać licencję połowową, jeżeli – w wyniku nałożenia kar za poważne naruszenia przepisów – właścicielowi licencji połowowej przypisano pewną liczbę punktów. Jeżeli na podstawie tego systemu pięciokrotnie zawieszono licencje połowowe i znowu przypisano pewną liczbę punktów, należy całkowicie cofnąć licencję połowową. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapisywać w rejestrze krajowym wszelkie naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.
- (41) W celu osiągnięcia celów wspólnej polityki rybołówstwa Komisja musi mieć możliwość podjęcia skutecznych środków naprawczych. Należy zatem rozszerzyć uprawnienia Komisji w zakresie zarządzania i jej możliwość podejmowania interwencji w sposób odpowiedni do poziomu zaistniałego naruszenia przepisów popełnionego przez państwo członkowskie. Komisja powinna posiadać uprawnienia do przeprowadzania inspekcji bez uprzedniej zapowiedzi oraz w sposób niezależny, tak aby sprawdzać działania kontrolne podejmowane przez właściwe organy państw członkowskich.
- (42) W celu ochrony wspólnotowych interesów finansowych i zadbania o nadrzędny interes, jakim jest ochrona zasobów rybnych, pomoc finansowa w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 861/2006 z dnia 22 maja 2006 r. ustanawiającego wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza ⁽²⁾ powinna być uzależniona od przestrzegania przez państwa członkowskie ich zobowiązań w zakresie kontroli rybołówstwa i dlatego w przypadkach nieodpowiedniej realizacji przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie mającej wpływ na skuteczność finansowanych środków należy przewidzieć możliwość zawieszenia i anulowania takiej pomocy finansowej.
- (43) Należy przyznać Komisji uprawnienia do zamykania łowiiska, jeżeli kwota danego państwa członkowskiego lub TAC zostały wyczerpane. Komisja musi również mieć prawo odliczenia kwot i przydziałów nakładu w celu zagwarantowania, że limity uprawnień do połowów są w pełni uwzględniane. Komisja powinna również mieć zdolność podejmowania środków nadzwyczajnych, jeżeli istnieją dowody, że działalność połowowa lub środki przyjęte przez państwo członkowskie są niezgodne ze środkami ochrony i zarządzania przyjętymi w ramach planów zarządzania lub zagrażają ekosystemowi morskemu.
- (44) Należy zapewnić wymianę danych drogą elektroniczną z innymi państwami członkowskimi i Komisją lub z wyznaczonym przez nią organem. Komisja, lub wyznaczony przez nią organ, musi mieć możliwość bezpośredniego dostępu do danych dotyczących połowów należących do państw członkowskich, tak aby móc skontrolować, czy państwa te wypełniają swoje obowiązki, i interweniować w przypadku niespójności.
- (45) W celu lepszej komunikacji właściwe organy państw członkowskich powinny stworzyć strony internetowe; informacje ogólne powinny być udostępnione w bezpiecznej części tych stron internetowych. Należy również zadbać o to, by właściwe organy państw członkowskich w celu wdrażania niniejszego rozporządzenia współpracowały ze sobą, z Komisją i z organem przez nią wyznaczonym oraz z właściwymi organami państw trzecich.
- (46) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾. Wszystkie środki przyjęte przez Komisję w celu wykonania niniejszego rozporządzenia powinny być zgodne z zasadą proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 160 z 14.6.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

(47) Należy dostosować i poszerzyć kompetencje Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa tak, aby wesprzeć jednolite wdrażanie systemu kontroli wspólnej polityki rybołówstwa, zapewnić organizację współpracy operacyjnej, pomoc państwom członkowskim oraz możliwość powołania jednostki kryzysowej, w przypadkach kiedy stwierdzono poważne zagrożenie dla wspólnej polityki rybołówstwa. Powinna ona również mieć możliwość zapewnienia sobie niezbędnego sprzętu, aby realizować wspólne plany rozmieszczenia oraz współpracować przy realizacji zintegrowanej polityki morskiej UE.

(48) Dane zgromadzone i wymienione na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być traktowane zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie poufności. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ powinna mieć zastosowanie do działań związanych z przetwarzaniem danych osobowych podejmowanych przez państwa członkowskie przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ powinno regulować podejmowane przez Komisję w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia działania związane z przetwarzaniem danych osobowych.

(49) W celu dostosowania prawodawstwa wspólnotowego do niniejszego rozporządzenia należy zmienić niektóre rozporządzenia odnoszące się do przepisów w zakresie kontroli.

(50) Z uwagi na fakt, że niniejsze rozporządzenie ustanowi nowy, kompleksowy system kontroli, należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 2847/93, rozporządzenie Rady (WE) nr 1627/94 z dnia 27 czerwca 1994 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące specjalnych zezwoleń połowowych⁽³⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1966/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania działalności połowowej oraz w sprawie środków teledetekcji⁽⁴⁾.

(51) Aby zapewnić państwom członkowskim czas konieczny do przyjęcia niektórych nowych zobowiązań określonych w niniejszym rozporządzeniu, należy odłożyć na późniejszy termin stosowanie niektórych przepisów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 171 z 6.7.1994, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 408 z 30.12.2006, s. 1.

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowy system kontroli, inspekcji i egzekwowania (zwany dalej „wspólnotowym systemem kontroli”) służący zapewnieniu przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkiej działalności objętej wspólną polityką rybołówstwa, prowadzonej na terytorium państw członkowskich, lub wodach wspólnotowych lub przez wspólnotowe statki rybackie, lub, bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa członkowskiego bandery, przez obywateli państw członkowskich.

2. Działalność prowadzona na wodach morskich w krajach i terytoriach zamorskich, o których mowa w załączniku II do Traktatu, jest traktowana jak działalność prowadzona na wodach morskich państw trzecich.

Artykuł 3

Związek z przepisami międzynarodowymi i krajowymi

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla szczególnych postanowień określonych w porozumieniach w sprawie połowów zawartych między Wspólnotą a państwami trzecimi lub stosowanych w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem lub w ramach podobnych porozumień, których Wspólnota jest stroną umawiającą się lub współpracującym podmiotem niebędącym stroną.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla krajowych środków kontroli, które wykraczają poza zakres jego minimalnych wymogów, pod warunkiem że są zgodne z prawodawstwem wspólnotowym oraz wspólną polityką rybołówstwa. Na wniosek Komisji państwa członkowskie powiadamiają o tych środkach kontroli.

Artykuł 4

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 2371/2002. Stosuje się również następujące definicje:

1) „działalność połowowa” oznacza poszukiwanie ryb, wydawanie, wystawianie, holowanie i wybieranie narzędzia połowowego, wciąganie połowu na pokład, przeładunek, zatrzymywanie na pokładzie, przetwarzanie na pokładzie, przenoszenie, umieszczanie w sadzach, tuczenie i wyładowywanie ryb i produktów rybołówstwa;

- 2) „przepisy wspólnej polityki rybołówstwa” oznaczają prawodawstwo wspólnotowe dotyczące ochrony i eksploatacji żywych zasobów wodnych oraz zarządzania nimi, akwakultury, przetwórstwa, przewozu i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury;
- 3) „kontrola” oznacza monitorowanie i nadzór;
- 4) „inspekcja” oznacza wszelkie czynności kontrolne przeprowadzane przez urzędników, dotyczące przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa i wpisane do sprawozdania z inspekcji;
- 5) „nadzór” oznacza obserwowanie działalności połowowej na podstawie obserwacji dokonywanych przez statki inspekcyjne lub oficjalne statki powietrzne oraz techniczne metody wykrywania i identyfikacji;
- 6) „urzędnik” oznacza osobę upoważnioną przez organ krajowy, Komisję lub Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa do przeprowadzania inspekcji;
- 7) „inspektorzy wspólnotowi” oznaczają urzędników państwa członkowskiego, Komisji lub organu przez nią wyznaczonego, których nazwiska są zawarte w wykazie sporządzanym na podstawie art. 79;
- 8) „obserwator kontroli” oznacza osobę upoważnioną przez organ krajowy do obserwacji wykonywania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa;
- 9) „licencja połowowa” oznacza urzędowy dokument nadający jego właścicielowi prawo, określone w przepisach krajowych, do wykorzystania danej zdolności połowowej w celu komercyjnej eksploatacji żywych zasobów wodnych. Zawiera ona minimalne wymogi dotyczące identyfikacji, cech technicznych i wyposażenia wspólnotowego statku rybackiego;
- 10) „upoważnienie do połowów” oznacza upoważnienie do połowów wydane wspólnotowemu statkowi rybackiemu w uzupełnieniu jego licencji połowowej, upoważniające do prowadzenia określonej działalności połowowej w danym okresie, na danym obszarze lub w odniesieniu do danego łowiska przy spełnieniu warunków szczegółowych;
- 11) „system automatycznej identyfikacji” oznacza niezależny i stale działający system identyfikacji i monitorowania statków, który pozwala statkom na elektroniczną wymianę danych statku – w tym dotyczących identyfikacji, pozycji, kursu i prędkości – z innymi statkami znajdującymi się w pobliżu lub organami na lądzie;
- 12) „dane z systemu monitorowania statków” oznaczają dane dotyczące identyfikacji statków rybackich, pozycji geograficznej, daty, godziny, kursu i prędkości, przekazywane do ośrodka monitorowania rybołówstwa państwa bandery przez satelitarne urządzenia lokacyjne zainstalowane na statkach rybackich;
- 13) „system wykrywania statków” oznacza satelitarną technikę tele-detekcji, dzięki której można zidentyfikować statki i ustalać ich pozycje na morzu;
- 14) „obszar ograniczonych połowów” oznacza każdy obszar morski podlegający jurysdykcji państwa członkowskiego, który został określony przez Radę i w którym działalność połowowa jest albo ograniczona, albo zabroniona;
- 15) „ośrodek monitorowania rybołówstwa” oznacza centrum operacyjne utworzone przez państwo członkowskie bandery i wyposażone w sprzęt i oprogramowanie komputerowe pozwalające na automatyczne odbieranie danych, ich przetwarzanie i elektroniczne przesyłanie;
- 16) „przeładunek” oznacza rozładowanie całości lub części produktów rybołówstwa lub akwakultury ze statku na inny statek;
- 17) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia, które mogłoby stanowić naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa;
- 18) „zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczną identyfikację ryzyka oraz wdrażanie wszelkich środków niezbędnych do ograniczenia występowania takiego ryzyka. Obejmuje takie działania, jak gromadzenie danych i informacji, analizę i ocenę ryzyka, przygotowywanie i podejmowanie działań, a także regularne monitorowanie i przegląd procesu oraz jego wyników, w oparciu o międzynarodowe, wspólnotowe i krajowe źródła i strategie;
- 19) „operator” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub posiada przedsiębiorstwo wykonujące działalność związaną z jakimkolwiek etapem produkcji, przetwarzania, wprowadzania do obrotu, dystrybucji i sieci sprzedaży detalicznej produktów rybołówstwa i akwakultury;
- 20) „partia” oznacza ilość produktów rybołówstwa i akwakultury danego gatunku o takiej samej postaci, pochodząca z tego samego odpowiedniego obszaru geograficznego i z tego samego statku rybackiego lub grupy statków rybackich lub z tej samej jednostki produkcji akwakultury;
- 21) „przetwórstwo” oznacza proces przygotowywania określonej postaci produktu. Obejmuje ono filetowanie, pakowanie, puszkowanie, mrożenie, wędzenie, solenie, gotowanie, marynowanie, suszenie lub przygotowywanie ryb do wprowadzenia do obrotu w jakikolwiek inny sposób;
- 22) „wyładunek” oznacza pierwsze rozładowanie jakiegokolwiek ilości produktów rybołówstwa z pokładu statku rybackiego na ląd;
- 23) „handel detaliczny” oznacza obróbkę lub przetwarzanie produktów pochodzących z żywych zasobów wodnych i ich przechowywanie w punkcie sprzedaży lub w punkcie dostawy dla konsumenta końcowego, co obejmuje również dystrybucję;

- 24) „*plany wieloletnie*” oznaczają plany odbudowy, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, plany zarządzania, o których mowa w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, jak również inne przepisy wspólnotowe przyjęte na mocy art. 37 Traktatu, ustanawiające szczegółowe środki zarządzania dla poszczególnych stad ryb na okres kilkuletni;
- 25) „*państwo nadbrzeżne*” oznacza państwo, w którego wodach podlegających jego zwierzchnictwu lub jurysdykcji lub portach prowadzona jest działalność;
- 26) „*egzekwowanie*” oznacza wszelkie działania podjęte w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa;
- 27) „*certyfikowana moc silnika*” oznacza maksymalną ciągłą moc silnika, która może być uzyskana w kołnierzu wyjściowym silnika zgodnie z certyfikatem wydanym przez organy państwa członkowskiego lub towarzystwa klasyfikujące lub innych operatorów przez nich wyznaczonych;
- 28) „*połowy rekreacyjne*” oznaczają niekomercyjną działalność połowową, w przypadku której morskie zasoby wodne są eksploatowane do celów rekreacji, turystyki lub sportu;
- 29) „*przemieszczenie*” oznacza operacje połowowe, w przypadku których połów lub jego część są przenoszone lub przemieszczane ze wspólnego narzędzia połowowego na statek lub z ładowni statku rybackiego lub jego narzędzia połowowego na sieć, pojemnik lub do sadzów znajdujących się poza statkiem, gdzie żywy połów jest trzymany do wyładunku;
- 30) „*odpowiedni obszar geograficzny*” oznacza obszar morski, który jest uznawany za jednostkę do celów geograficznej klasyfikacji w rybołówstwie, wyrażony przez odniesienie do podobszaru FAO, rejonu lub podrejonu, lub, w stosownych przypadkach, statystycznego prostokąta ICES, strefy nakładu połowowego, strefy ekonomicznej lub obszaru ograniczonego współpracującymi geograficznymi;
- 31) „*statek rybacki*” oznacza każdy statek wyposażony do celów komercyjnej eksploatacji żywych zasobów wodnych;
- 32) „*uprawnienia do połowów*” oznaczają określone ilościowo prawne upoważnienie do łowienia, wyrażone jako połowy lub nakład połowowy.

TYTUŁ II

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 5

Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie kontrolują działalność prowadzoną przez osoby fizyczne lub prawne w ramach wspólnej polityki rybołówstwa na swoim terytorium oraz na wodach podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji, a w szczególności połowy, przeładunki, przenoszenie ryb do sadzów lub urządzeń akwakultury, w tym urządzeń do tuczenia, wyładunek, wywóz, przewóz, przetwarzanie, wprowadzanie do obrotu i przechowywanie produktów rybołówstwa i akwakultury.

2. Państwa członkowskie kontrolują również dostęp do wód i zasobów oraz działalność prowadzoną poza wodami wspólnotowymi przez wspólnotowe statki rybackie pływające pod ich banderą oraz, bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa bandery, przez swoich obywateli.

3. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki, przydzielają wystarczające zasoby finansowe, ludzkie i techniczne oraz tworzą struktury administracyjne i techniczne niezbędne do zapewnienia kontroli, inspekcji i egzekwowania przepisów w odniesieniu do działalności prowadzonej w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. Państwa członkowskie udostępniają swoim właściwym organom i urzędnikom wszelkie odpowiednie środki do wykonywania przez nich ich zadań.

4. Każde państwo członkowskie dba o to, aby kontrola, inspekcje i egzekwowanie przepisów były przeprowadzane w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do sektorów, statków lub osób, a także na podstawie zarządzania ryzykiem.

5. W każdym państwie członkowskim jeden organ zajmuje się koordynowaniem działalności kontrolnej wszystkich krajowych organów kontroli. Organ ten również odpowiada za koordynowanie gromadzenia, przetwarzania i certyfikacji informacji dotyczących działalności połowowej oraz za składanie sprawozdań Komisji, Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa ustanowionej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 768/2005⁽¹⁾, innym państwu członkowskim i, w stosownych przypadkach, państwu trzecim, oraz za współpracę z nimi i zapewnianie przekazywania im informacji.

6. Zgodnie z procedurą określoną w art. 103 płatności wkładów ze strony Europejskiego Funduszu Rybackiego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1198/2006 oraz wspólnotowych wkładów finansowych na rzecz środków, o których mowa w art. 8 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 861/2006, dokonuje się z zastrzeżeniem wypełniania przez państwa członkowskie ich obowiązku w zakresie przestrzegania i egzekwowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, związanych z finansowanymi środkami lub mających wpływ na ich skuteczność, oraz zapewnienia w tym celu funkcjonowania i utrzymania sprawnego systemu kontroli, inspekcji i egzekwowania.

7. Zgodnie ze swoimi kompetencjami Komisja i państwa członkowskie zapewniają realizację celów niniejszego rozporządzenia przy zarządzaniu pomocą finansową Wspólnoty i jej kontroli.

TYTUŁ III

OGÓLNE WARUNKI DOSTĘPU DO WÓD I ZASOBÓW

Artykuł 6

Licencja połowowa

1. Wspólnotowy statek rybacki może być wykorzystywany do komercyjnej eksploatacji żywych zasobów wodnych tylko pod warunkiem posiadania przez niego ważnej licencji połowowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 128 z 21.5.2005, s. 1.

2. Państwo członkowskie bandery zapewnia, aby informacje zawarte w licencji połowowej były dokładne i zgodne z informacjami zawartymi w rejestrze floty rybackiej Wspólnoty, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

3. Państwo członkowskie bandery zawiesza czasowo licencję połowową danego statku, który został czasowo unieruchomiony decyzją wydaną przez to państwo członkowskie lub którego upoważnienie do połowów zostało zawieszona zgodnie z art. 45 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

4. Państwo członkowskie bandery cofa na stałe licencję połowową statku, w stosunku do którego stosowany jest środek dostosowywania zdolności połowowej, o którym mowa w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 lub którego upoważnienie do połowów zostało cofnięte zgodnie z art. 45 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

5. Państwo członkowskie bandery wydaje licencję połowową, zarządza nią i ją cofa zgodnie ze szczegółowymi przepisami przyjętymi zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 7

Upoważnienie do połowów

1. Wspólnotowy statek rybacki działający na wodach wspólnotowych jest upoważniony do prowadzenia konkretnego rodzaju działalności połowowej tylko wtedy, gdy jest ona wskazana na jego ważnym upoważnieniu do połowów, jeżeli łowiska lub strefy połowów, w których działalność jest dozwolona, są objęte:

- a) systemem zarządzania nakładem połowowym;
- b) planem wieloletnim;
- c) obszarem ograniczonych połowów;
- d) połowami do celów badawczych;
- e) innymi przypadkami określonymi w prawodawstwie wspólnotowym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie posiada szczególny krajowy system upoważnień do połowów, wysyła Komisji na jej żądanie streszczenie informacji zawartych w wydanym upoważnieniu oraz związane z nimi łączne dane liczbowe dotyczące nakładu połowowego.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie bandery przyjęło przepisy krajowe w formie krajowego systemu upoważnień do połowów w celu rozdzielenia posiadanych uprawnień do połowów pomiędzy poszczególne statki, przesyła Komisji na jej żądanie informacje o statkach rybackich upoważnionych do prowadzenia działalności połowowej na danym łowisku, w szczególności informacje dotyczące oznaki rybackiej, nazwy danego statku rybackiego oraz przyznanych mu uprawnień do połowów.

4. Upoważnienia do połowów nie wydaje się, jeżeli dany statek rybacki nie posiada licencji połowowej uzyskanej zgodnie z art. 6 lub jeżeli jego licencja została zawieszona lub cofnięta. Upoważnienie do połowów jest automatycznie cofane, w przypadku gdy licencja połowowa wydana dla danego statku została cofnięta na stałe. Zawiesza się je, jeżeli licencja została zawieszona czasowo.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 8

Oznakowanie narzędzi połowowych

1. Kapitan statku rybackiego przestrzega warunków i ograniczeń związanych z oznakowaniem i identyfikacją statków rybackich i ich narzędzi połowowych.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące oznakowania i identyfikacji statków rybackich i ich narzędzi połowowych są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 9

System monitorowania statków

1. Państwa członkowskie stosują satelitarny system monitorowania statków w celu skutecznego monitorowania działalności połowowej statków rybackich pływających pod ich banderą, gdziekolwiek te statki się znajdują, oraz działalności połowowej prowadzonej na wodach państw członkowskich.

2. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich statek rybacki o długości całkowitej co najmniej 12 metrów ma zainstalowane na pokładzie w pełni działające urządzenie, pozwalające na automatyczne zlokalizowanie statku i jego identyfikację przez system monitorowania statków dzięki przesyłaniu danych o pozycji w regularnych odstępach czasu. Umożliwia ono również ośrodkowi monitorowania rybołówstwa państwa członkowskiego bandery gromadzenie informacji o statku rybackim. W przypadku statków rybackich o długości całkowitej co najmniej 12 metrów oraz o długości całkowitej do 15 metrów niniejszy artykuł ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2012 r.

3. W przypadku gdy statek rybacki znajduje się na wodach innego państwa członkowskiego, państwo członkowskie bandery udostępnia dane z systemu monitorowania statków dotyczące tego statku w drodze automatycznego przekazywania danych do ośrodka monitorowania rybołówstwa nadbrzeżnych państw członkowskich. Dane z systemu monitorowania statków są również udostępniane na żądanie państwa członkowskiego, w którego portach statek rybacki prawdopodobnie wyląduje swoje połowy lub na którego wodach statek rybacki prawdopodobnie będzie kontynuował swoją działalność połowową.

4. Jeżeli wspólnotowy statek rybacki prowadzi działania na wodach państwa trzeciego lub na pełnym morzu na obszarach, na których zasoby rybne są zarządzane przez organizację międzynarodową, oraz jeżeli umowa z tym państwem trzecim lub obowiązujące przepisy tej organizacji międzynarodowej tak stanowią, przedmiotowe dane są również udostępniane temu krajowi lub organizacji.

5. Państwo członkowskie może zwolnić wspólnotowe statki rybackie o długości całkowitej do 15 metrów, pływające pod jego banderą, z obowiązku posiadania systemu monitorowania statków, jeżeli:

- a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery; lub

b) nigdy nie spędzają więcej niż 24 godziny na morzu, licząc od chwili wyjścia w morze do chwili powrotu do portu.

6. Prowadzące działania na wodach wspólnotowych statki rybackie państwa trzeciego o długości całkowitej co najmniej 12 metrów oraz pomocnicze statki rybackie państwa trzeciego zaangażowane w działania pomocnicze względem działalności połowowej mają zainstalowane na pokładzie w pełni działające urządzenie pozwalające na automatyczne zlokalizowanie tego statku i jego identyfikację przez system monitorowania statków dzięki przesyłaniu danych o pozycji w regularnych odstępach czasu w taki sam sposób, w jaki robią to wspólnotowe statki rybackie.

7. Państwa członkowskie tworzą i prowadzą ośrodki monitorowania rybołówstwa, które monitorują działalność połowową i nakład połowowy. Ośrodek monitorowania rybołówstwa danego państwa członkowskiego monitoruje statki rybackie pływające pod jego banderą bez względu na wody, na których prowadzą one działania, lub na port, w którym przebywają, jak również wspólnotowe statki rybackie pływające pod banderą innych państw członkowskich oraz statki rybackie państw trzecich, wobec których stosowany jest system monitorowania statków, prowadzące działalność na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji danego państwa członkowskiego.

8. Każde państwo członkowskie bandery wyznacza właściwe organy odpowiadające za ośrodek monitorowania rybołówstwa i podejmuje właściwe środki dla zadbania o to, by jego ośrodek monitorowania rybołówstwa dysponował odpowiednimi zasobami ludzkimi i był wyposażony w sprzęt i oprogramowanie komputerowe pozwalające na automatyczne przetwarzanie danych i ich elektroniczne przesyłanie. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur zabezpieczania i odzyskiwania danych w przypadku awarii systemu. Państwa członkowskie mogą prowadzić wspólny ośrodek monitorowania rybołówstwa.

9. Państwo członkowskie może zobowiązać lub upoważnić statki rybackie swojej bandery do posiadania systemu monitorowania statków.

10. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 10

System automatycznej identyfikacji

1. Zgodnie z załącznikiem II część I pkt 3 dyrektywy 2002/59/WE statek rybacki o długości całkowitej ponad 15 metrów posiada i zapewnia funkcjonowanie systemu automatycznej identyfikacji, który odpowiada normom ustalonym przez Międzynarodową Organizację Morską zgodnie z rozdziałem V paragraf 19 sekcja 2.4.5 konwencji SOLAS z 1974 r.

2. Ust. 1 ma zastosowanie:

a) od dnia 31 maja 2014 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 15 metrów i mniej niż 18 metrów;

b) od dnia 31 maja 2013 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 18 metrów i mniej niż 24 metry;

c) od dnia 31 maja 2012 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 24 metry i mniej niż 45 metrów.

3. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać dane z systemu automatycznej identyfikacji – jeżeli dane te są dostępne – dla celów kontroli krzyżowych z innymi dostępnymi danymi zgodnie z art. 109 i 110. W tym celu państwa członkowskie dbają o to, aby dane z systemu automatycznej identyfikacji statków rybackich pływających pod ich banderą były dostępne dla krajowych organów kontroli rybołówstwa.

Artykuł 11

System wykrywania statków

W przypadku gdy państwa członkowskie mają jasne dowody świadczące o korzyściach kosztowych w porównaniu z tradycyjnymi sposobami kontroli w wykrywaniu statków rybackich, stosują one system wykrywania statków pozwalający im na uzgodnienie pozycji pochodzących ze zobrażeń teledetekcyjnych wysłanych na Ziemię przez satelity lub inne równoważne systemy z danymi otrzymanymi z systemu monitorowania statków lub systemu automatycznej identyfikacji, aby ocenić obecność statków rybackich w danym obszarze. Państwa członkowskie dbają o to, aby ich ośrodki monitorowania rybołówstwa posiadały możliwości techniczne w zakresie stosowania systemu wykrywania statków.

Artykuł 12

Przekazywanie danych na potrzeby nadzoru

Dane z systemu monitorowania statków, systemu automatycznej identyfikacji i systemu wykrywania statków zebrane w ramach niniejszego rozporządzenia mogą być przekazywane agencjom wspólnotowym i właściwym organom państw członkowskich uczestniczącym w działaniach nadzorczych do celów bezpieczeństwa morskiego i ochrony na morzu, kontroli granicznej, ochrony środowiska morskiego i ogólnego egzekwowania prawa.

Artykuł 13

Nowe technologie

1. Na podstawie art. 37 Traktatu Rada może zdecydować o konieczności stosowania elektronicznych urządzeń do monitorowania i narzędzi identyfikujących, takich jak analiza genetyczna. W celu oceny, która technika ma być stosowana, państwa członkowskie, z własnej inicjatywy lub we współpracy z Komisją lub wyznaczonym przez nią organem, przeprowadzą przed dniem 1 czerwca 2013 r. projekty pilotażowe w zakresie narzędzi identyfikujących, takich jak analiza genetyczna.

2. Na podstawie art. 37 Traktatu Rada może zdecydować o wprowadzeniu innych nowych technik kontroli rybołówstwa, w przypadku gdy pozwalają one w sposób wydajny kosztowo poprawić przestrzeganie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

TYTUŁ IV

KONTROLA POŁOWÓW

ROZDZIAŁ I

Kontrola wykorzystania uprawnień do połowów

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 14

Wypełnianie i przekazywanie dziennika połowowego

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich kapitanowie wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 10 metrów prowadzą dziennik połowowy swoich operacji, wykazując w nim w szczególności wszystkie ilości każdego gatunku złowionego i zatrzymanego na pokładzie powyżej 50 kg wagi ekwiwalentów w relacji pełnej.

2. Dziennik połowowy, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności następujące informacje:

- a) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego;
- b) kod alfa-3 FAO każdego gatunku i odpowiedni obszar geograficzny, w którym dokonano połowów;
- c) datę połowów;
- d) datę wyjścia z portu i przybycia do portu oraz czas trwania rejsu połowowego;
- e) rodzaj narzędzia, wielkość oczek i rozmiar;
- f) szacowane ilości każdego gatunku w kilogramach wagi w relacji pełnej lub, w stosownych przypadkach, w liczbie osobników;
- g) liczbę operacji połowowych.

3. Dopuszczalny margines tolerancji w wartościach szacunkowych zapisanych w dzienniku połowowym dotyczących wyrażonych w kilogramach ilości ryb zatrzymanych na pokładzie wynosi 10 % w przypadku wszystkich gatunków.

4. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich zapisują w swoich dziennikach połowowych także wszystkie szacowane odrzuty powyżej 50 kg ekwiwalentów wagi w relacji pełnej wyrażonej objętością – w przypadku wszystkich gatunków.

5. Na łowiskach podlegających wspólnotowemu systemowi zarządzania nakładem połowowym kapitanowie wspólnotowych statków rybackich zapisują i podliczają w swoich dziennikach połowowych czas spędzony na danym obszarze w następujący sposób:

- a) w odniesieniu do narzędzi ciągnionych:
 - (i) wejście do portu i wyjście z portu znajdującego się w tym obszarze;

- (ii) każde wejście na obszary morskie i wyjście z nich, w przypadku gdy mają zastosowanie szczegółowe przepisy w sprawie dostępu do wód i zasobów;

- (iii) połowy zatrzymane na pokładzie w podziale na gatunki w kilogramach wagi w relacji pełnej w chwili wyjścia z tego obszaru lub w chwili wejścia do portu znajdującego się na tym obszarze;

b) w odniesieniu do biernych narzędzi połowowych:

- (i) wejście do portu i wyjście z portu znajdującego się w tym obszarze;

- (ii) każde wejście na obszary morskie i wyjście z nich, w przypadku gdy mają zastosowanie szczegółowe przepisy w sprawie dostępu do wód i zasobów;

- (iii) datę i godzinę wystawienia lub ponownego wystawienia biernych narzędzi połowowych na tych obszarach;

- (iv) datę i godzinę zakończenia operacji połowowych prowadzonych przy użyciu biernego narzędzia połowowego;

- (v) połowy zatrzymane na pokładzie w podziale na gatunki w kilogramach wagi w relacji pełnej w chwili wyjścia z tego obszaru lub przed wejściem do portu znajdującego się na tym obszarze.

6. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich przekazują informacje zawarte w dzienniku połowowym jak najszybciej, ale nie później niż 48 godzin po wyładunku:

- a) swojemu państwu członkowskiemu bandery; oraz

- b) jeżeli wyładunek miał miejsce w porcie innego państwa członkowskiego – właściwym organom odnośnego państwa członkowskiego portu.

7. W celu przeliczenia wagi zatrzymanych lub przetworzonych ryb na wagę ryb w relacji pełnej kapitanowie wspólnotowych statków rybackich stosują współczynnik przeliczeniowy ustalony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

8. Kapitanowie statków rybackich państw trzecich prowadzących działania na wodach wspólnotowych zapisują informacje, o których mowa w niniejszym artykule, w ten sam sposób co kapitanowie wspólnotowych statków rybackich.

9. Kapitan odpowiada za dokładność danych wpisanych do dziennika połowowego.

10. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 15

Elektroniczne wypełnianie i przekazywanie danych z dziennika połowowego

1. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackiego o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów zapisują w formie elektronicznej informacje, o których mowa w art. 14, i co najmniej raz dziennie przesyłają je drogą elektroniczną właściwemu organowi państwa członkowskiego bandery.

2. Kapitanowie wysyłają informację, o której mowa w art. 14, również na żądanie właściwego organu państwa członkowskiego bandery i w każdym wypadku przesyłają odpowiednie dane z dziennika połowowego po zakończeniu ostatniej operacji połowowej i przed wejściem do portu.

3. Ust. 1 ma zastosowanie:

- a) od dnia 1 stycznia 2012 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów i mniej niż 15 metrów;
- b) od dnia 1 lipca 2011 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 15 metrów i mniej niż 24 metry; oraz
- c) od dnia 1 stycznia 2010 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 24 metry.

4. Państwo członkowskie może zwolnić kapitanów wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej do 15 metrów pływających pod jego banderą ze stosowania ust. 1, jeżeli:

- a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery; lub
- b) nigdy nie spędzają więcej niż 24 godziny na morzu od chwili wyjścia w morze do chwili powrotu do portu.

5. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich, którzy w sposób elektroniczny zapisują i przekazują dane dotyczące ich działalności połowowej, są zwolnieni z obowiązku wypełniania dziennika połowowego, deklaracji wyładunkowej i deklaracji przeładunkowej w formie papierowej.

6. Państwa członkowskie mogą zawrzeć dwustronne porozumienia w sprawie korzystania z elektronicznych systemów raportowania na statkach pływających pod ich banderą na wodach podlegających ich zwierzchnictwu i jurysdykcji. Statki objęte takimi porozumieniami są zwolnione na tych wodach z wypełniania dziennika połowowego w formie papierowej.

7. Państwo członkowskie może zobowiązać lub upoważnić kapitanów statków rybackich swojej bandery do tego, aby od dnia 1 stycznia 2010 r. w sposób elektroniczny zapisywali i przekazywali dane, o których mowa w art. 14.

8. Właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego przyjmują od państwa członkowskiego bandery elektroniczne raporty zawierające dane ze statków rybackich, o których mowa w ust. 1 i 2.

9. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 16

Statki rybackie niepodlegające wymogom związanym z dziennikiem połowowym

1. Każde państwo członkowskie monitoruje, na zasadzie kontroli wyrывkowej, działalność statków rybackich niepodlegających wymogom wyszczególnionym w art. 14 i 15, w celu zapewnienia przestrzegania przez te statki przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Na potrzeby monitorowania, o którym mowa w ust. 1, każde państwo członkowskie opracowuje plan kontroli wyrывkowych opierający się na metodach przyjętych przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, i przekazuje go Komisji co roku do dnia 31 stycznia, wskazując metody zastosowane przy opracowywaniu tego planu. Plany kontroli wyrывkowej są, w miarę możliwości, stabilne w czasie i ujednolicone w odpowiednich obszarach geograficznych.

3. Państwa członkowskie, które od pływających pod ich banderą statków rybackich o długości poniżej 10 metrów wymagają, aby przekazywały dzienniki połowowe, o których mowa w art. 14, zgodnie z ich prawem krajowym, są zwolnione z obowiązku określonego w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu dokumenty sprzedaży przekazane zgodnie z art. 62 i 63 są przyjmowane jako alternatywa planów kontroli wyrывkowych.

Artykuł 17

Upřednie powiadomienie

1. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów prowadzących połowy stad objętych planem wieloletnim, którzy podlegają obowiązkowi zapisywania danych w dzienniku połowowym w sposób elektroniczny zgodnie z art. 15, przekazują właściwym organom swojego państwa członkowskiego bandery najpóźniej na cztery godziny przed przewidywaną godziną przybycia do portu następujące informacje:

- a) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego;
- b) nazwę portu przeznaczenia oraz cel przybycia, taki jak wyładunek, przeładunek lub dostęp do usług;
- c) daty rejsu połowowego oraz odpowiednie obszary geograficzne, na których dokonywano połowów;
- d) przewidywaną datę i godzinę przybycia do portu;
- e) zapisane w dzienniku połowowym ilości poszczególnych gatunków;
- f) dla poszczególnych gatunków – ilości, które będą podlegać wyładunkowi lub przeładunkowi.

2. W przypadku gdy wspólnotowy statek rybacki zamierza wejść do portu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery, właściwe organy państwa członkowskiego bandery niezwłocznie po otrzymaniu elektronicznego upředniego powiadomienia przekazują je właściwym organom nadbrzeżnego państwa członkowskiego.

3. Właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego mogą zezwolić na wcześniejsze wejście do portu.

4. Dane z elektronicznego dziennika połowowego, o których mowa w art. 15, i elektroniczne uprzednie powiadomienie mogą być przesyłane w ramach jednego przekazu elektronicznego.

5. Kapitan odpowiada za dokładność danych wpisanych w elektronicznym uprzednim powiadomieniu.

6. Komisja może zwolnić – zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119 – niektóre kategorie statków rybackich z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, na czas określony z możliwością przedłużenia lub może przewidzieć inny termin na powiadomienie z uwzględnieniem, między innymi, rodzaju produktów rybołówstwa oraz odległości pomiędzy łowiskami, miejscami wyładunku i portami, w których dane statki są zarejestrowane.

Artykuł 18

Uprzednie powiadomienie o wyładunku w innym państwie członkowskim

1. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich, którzy nie podlegają obowiązkowi zapisywania danych w dzienniku połowowym w sposób elektroniczny do czasu wejścia w życie przepisów, o których mowa w art. 15 ust. 3, i którzy zamierzają korzystać z portu lub urządzeń wyładunkowych w nadbrzeżnym państwie członkowskim innym niż ich państwo członkowskie bandery, przekazują właściwym organom nadbrzeżnego państwa członkowskiego najpóźniej na cztery godziny przed przewidywaną godziną przybycia do portu informacje, o których mowa w art. 17 ust. 1.

2. Właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego mogą zezwolić na wcześniejsze wejście.

Artykuł 19

Zezwolenie na dostęp do portu

Właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego mogą odmówić statkom rybackim dostępu do portu, jeżeli informacje, o których mowa w art. 17 i 18, nie są wyczerpujące, oprócz przypadku siły wyższej.

Artykuł 20

Operacje przeładunku

1. Na wodach wspólnotowych zabrania się przeładunków na morzu. Przeładunki są dozwolone – wyłącznie za zezwoleniem oraz przy spełnieniu warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu – w portach państw członkowskich wyznaczonych do tego celu lub w miejscach wyznaczonych do tego celu, znajdujących się blisko wybrzeża państw członkowskich, oraz zgodnie z warunkami określonymi w art. 43 ust. 5.

2. Jeżeli operacja przeładunku ulega przerwaniu, przed ponownym rozpoczęciem operacji przeładunku może być wymagane uzyskanie pozwolenia.

3. Na użytek niniejszego artykułu działania polegające na przemieszczeniu, trałowaniu w tutej i operacje połowowe obejmujące wspólne działania prowadzone przez co najmniej dwa wspólnotowe statki rybackie nie są uznawane za przeładunek.

Artykuł 21

Wypełnianie i przekazywanie deklaracji przeładunkowej

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich, kapitanowie wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 10 metrów prowadzących operacje przeładunku wypełniają deklarację przeładunkową, wykazując w niej w szczególności wszystkie ilości każdego gatunku przeładowanego lub otrzymanego powyżej 50 kg wagi ekwiwalentów w relacji pełnej.

2. Deklaracja przeładunkowa, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:

- oznakę rybacką oraz nazwy statku rybackiego przeładowanego i statku rybackiego otrzymującego;
- kod alfa-3 FAO każdego gatunku i odpowiedni obszar geograficzny, w którym dokonano połowów;
- szacowane ilości każdego gatunku w kilogramach wagi produktu w podziale na postać produktu lub, w stosownych przypadkach, liczbę osobników;
- port przeznaczenia statku rybackiego otrzymującego;
- wyznaczony port przeładunku.

3. Dopuszczalny margines tolerancji w wartościach szacunkowych zapisanych w deklaracji przeładunkowej, dotyczących wyrażonych w kilogramach ilości ryb przeładowanych lub otrzymanych, wynosi 10 % w przypadku wszystkich gatunków.

4. Kapitanowie zarówno przeładowującego statku rybackiego, jak i otrzymującego statku rybackiego przedkładają deklarację przeładunkową jak najszybciej i nie później niż 48 godzin po przeładunku:

- swojemu (swoim) państwu(-om) członkowskiemu(-im) bandery; oraz
- jeżeli przeładunek miał miejsce w porcie innego państwa członkowskiego – właściwym organom odnośnego państwa członkowskiego portu.

5. Kapitanowie zarówno przeładowującego statku rybackiego, jak i otrzymującego statku rybackiego odpowiadają za dokładność danych wpisanych do deklaracji przeładunkowej.

6. Komisja może zwolnić – zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119 – niektóre kategorie statków rybackich z obowiązku określonego w ust. 1 na czas określony z możliwością przedłużenia lub może przewidzieć inny termin na powiadomienie z uwzględnieniem, między innymi, rodzaju produktów rybołówstwa oraz odległości pomiędzy łowiskami, miejscami przeładunku i portami, w których dane statki są zarejestrowane.

7. Procedury i formularze odnoszące się do deklaracji przeładunkowej są określane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 22

Elektroniczne wypełnianie i przekazywanie danych z deklaracji przeładunkowej

1. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów zapisują w formie elektronicznej informację, o których mowa w art. 21, i w terminie 24 godzin od zakończenia operacji przeładunku przesyłają je drogą elektroniczną właściwemu organowi państwa członkowskiego bandery.

2. Ust. 1 ma zastosowanie:

- a) od dnia 1 stycznia 2012 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów i mniej niż 15 metrów;
- b) od dnia 1 lipca 2011 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 15 metrów i mniej niż 24 metry; oraz
- c) od dnia 1 stycznia 2010 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 24 metry.

3. Państwo członkowskie może zwolnić kapitanów pływających pod jego banderą wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej do 15 metrów ze stosowania ust. 1, jeżeli:

- a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery; lub
- b) nigdy nie spędzają więcej niż 24 godziny na morzu od wyjścia w morze do powrotu do portu.

4. Właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego przyjmują od państwa członkowskiego bandery elektroniczne raporty, zawierające dane ze statków rybackich, o których mowa w ust. 1 i 2.

5. W przypadku gdy wspólnotowy statek rybacki dokonuje przeładunku połowu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery, właściwe organy państwa członkowskiego bandery niezwłocznie po otrzymaniu danych z deklaracji przeładunkowej przekazują je drogą elektroniczną właściwym organom państwa członkowskiego, w którym dokonano przeładunku połowu i dla którego połowy są przeznaczone.

6. Państwo członkowskie może zobowiązać lub upoważnić kapitanów statków rybackich swojej bandery do tego, aby od dnia 1 stycznia 2010 r. w sposób elektroniczny zapisywali i przekazywali dane wymienione w art. 21.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 23

Wypełnianie i przekazywanie deklaracji wyładunkowej

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich kapitanowie wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 10 metrów – lub ich przedstawiciele – wypełniają deklarację wyładunkową, wykazując w niej w szczególności wszystkie ilości każdego wyładowanego gatunku.

2. Deklaracja wyładunkowa, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego;
- b) kod alfa-3 FAO każdego gatunku i odpowiedni obszar geograficzny, w którym dokonano połowów;
- c) ilości każdego gatunku w kilogramach wagi produktu w podziale na postać produktu lub, w stosownych przypadkach, liczbę osobników;
- d) port wyładunku.

3. Kapitan wspólnotowego statku rybackiego lub jego przedstawiciel przekazują deklarację wyładunkową jak najszybciej, ale nie później niż 48 godziny po zakończeniu wyładunku:

- a) swemu państwu członkowskiemu bandery; oraz
- b) jeżeli wyładunek miał miejsce w porcie innego państwa członkowskiego – właściwym organom odnośnego państwa członkowskiego portu.

4. Kapitan odpowiada za dokładność danych wpisanych do deklaracji wyładunkowej.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 24

Elektroniczne wypełnianie i przekazywanie danych z deklaracji wyładunkowej

1. Kapitan wspólnotowego statku rybackiego o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów, lub jego przedstawiciel, zapisuje w formie elektronicznej informację, o których mowa w art. 23, i w terminie 24 godzin od zakończenia operacji wyładunku przesyła je drogą elektroniczną właściwemu organowi państwa członkowskiego bandery.

2. Ust. 1 ma zastosowanie:

- a) od dnia 1 stycznia 2012 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów i mniej niż 15 metrów;
- b) od dnia 1 lipca 2011 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 15 metrów i co najwyżej 24 metry; oraz
- c) od dnia 1 stycznia 2010 r. – do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 24 metry.

3. Państwo członkowskie może zwolnić kapitanów wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej wynoszącej do 15 metrów pływających pod jego banderą ze stosowania ust. 1, jeżeli:

- a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery; lub

- b) nigdy nie spędzają więcej niż 24 godziny na morzu od wyjścia w morze do powrotu do portu.

4. W przypadku gdy wspólnotowy statek rybacki dokonuje wyładunku połowu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery, właściwe organy państwa członkowskiego bandery niezwłocznie po otrzymaniu danych z deklaracji wyładunkowej przekazują je drogą elektroniczną właściwym organom państwa członkowskiego, w którym dokonano wyładunku połowu.

5. Kapitan wspólnotowego statku rybackiego – lub jego przedstawiciel – który zapisuje w sposób elektroniczny informacje, o których mowa w art. 23, i który wyładowuje swoje połowy w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery, jest zwolniony z obowiązku przekazania nadbrzeżnemu państwu członkowskiemu deklaracji wyładunkowej w formie papierowej.

6. Państwo członkowskie może zobowiązać lub upoważnić kapitanów statków rybackich swojej bandery do tego, aby od dnia 1 stycznia 2010 r. w sposób elektroniczny zapisywali i przekazywali dane, o których mowa w art. 23.

7. Właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego przyjmują od państwa członkowskiego bandery elektroniczne raporty zawierające dane ze statków rybackich, o których mowa w ust. 1 i 2.

8. Procedury i formularze odnoszące się do deklaracji wyładunkowych są określane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 25

Statki niepodlegające wymogom związanym z deklaracjami wyładunkowymi

1. Każde państwo członkowskie monitoruje, na zasadzie kontroli wrywkowej, działalność statków rybackich niepodlegających wymogom deklaracji wyładunkowej wyszczególnionym w art. 23 i 24, po to, aby zapewnić przestrzeganie przez te statki przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Na potrzeby monitorowania, o którym mowa w ust. 1, każde państwo członkowskie opracowuje plan kontroli wrywkowych opierający się na metodach przyjętych przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, i przekazuje go Komisji co roku do dnia 31 stycznia, wskazując metody stosowane przy opracowywaniu tego planu. Plany kontroli wrywkowej są, w miarę możliwości, stabilne w czasie i ujednolicone w odpowiednich obszarach geograficznych.

3. Państwa członkowskie, które od statków rybackich o całkowitej długości poniżej 10 metrów pływających pod ich banderą wymagają, aby przekazywały deklaracje wyładunkowe, o których mowa w art. 23, zgodnie z ich prawem krajowym, są zwolnione z obowiązku określonego w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, dokumenty sprzedaży przekazane zgodnie z art. 62 i 63 są przyjmowane jako alternatywa planów kontroli wrywkowych.

Sekcja 2

Kontrola nakładu połowowego

Artykuł 26

Monitorowanie nakładu połowowego

1. Państwa członkowskie kontrolują zgodność z systemami zarządzania nakładem połowowym w obszarach geograficznych, co do których obowiązuje maksymalny dopuszczalny nakład połowowy. Zapewniają, aby statki rybackie, które pływają pod ich banderą i przewożą na pokładzie narzędzie lub narzędzia połowowe podlegające danemu systemowi zarządzania nakładem połowowym lub, w stosownym przypadku, je wykorzystują, lub, w stosownym przypadku, działają na łowisku podlegającym temu systemowi zarządzania nakładem połowowym, były obecne na obszarze geograficznym podlegającym temu systemowi zarządzania nakładem połowowym tylko wtedy, gdy maksymalny dopuszczalny nakład połowowy im dostępny nie został osiągnięty i jeżeli nie został wyczerpany nakład dostępny dla danego statku rybackiego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych, jeżeli statek rybacki, który przewozi na pokładzie narzędzie lub narzędzia połowowe podlegające danemu systemowi zarządzania nakładem połowowym lub, w stosownym przypadku, je wykorzystuje, lub działa na łowisku podlegającym temu systemowi zarządzania nakładem połowowym, przekracza w ciągu tego samego dnia co najmniej dwa obszary geograficzne podlegające temu systemowi zarządzania nakładem połowowym, to wykorzystany nakład połowowy wlicza się do maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego związanego z tym narzędziem połowowym lub tym łowiskiem i z obszarem geograficznym, w którym w tym dniu spędzono najwięcej czasu.

3. Jeżeli państwo członkowskie zezwoliło na to, aby zgodnie z art. 27 ust. 2 dany statek rybacki podczas danego rejsu połowowego w obszarze geograficznym podlegającym danemu systemowi zarządzania nakładem połowowym używał więcej niż jednego narzędzia połowowego należącego do więcej niż jednej grupy narzędzi połowowych podlegających temu systemowi zarządzania nakładem połowowym, wówczas nakład połowowy wykorzystany podczas tego rejsu wlicza się jednocześnie do maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego dostępnego temu państwu członkowskiemu i związanego z każdym z tych narzędzi lub grup narzędzi połowowych i z tym obszarem geograficznym.

4. Jeżeli narzędzia połowowe należą do tej samej grupy narzędzi połowowych podlegających danemu systemowi zarządzania nakładem połowowym, wówczas nakład połowowy wykorzystany w danym obszarze geograficznym przez statki rybackie, które przewoziły te narzędzia połowowe na pokładzie, wlicza się wyłącznie raz do maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego związanego z tą grupą narzędzi połowowych i z tym obszarem geograficznym.

5. Państwa członkowskie regulują nakład połowowy swoich flot w obszarach geograficznych podlegających systemowi zarządzania nakładem połowowym – gdy statki przewożą na pokładzie narzędzie lub narzędzia połowowe podlegające danemu systemowi zarządzania nakładem połowowym lub, w stosownym przypadku, je wykorzystują, lub działają na łowisku podlegającym temu systemowi zarządzania nakładem połowowym – przez podjęcie odpowiednich działań, jeżeli dostępny maksymalny dopuszczalny nakład połowowy jest bliski wyczerpania, tak aby zapewnić, by wykorzystany nakład połowowy nie przekroczył ustalonych limitów.

6. Dniem obecności na danym obszarze jest każdy nieprzerwany okres 24 godzin lub jego część, kiedy to dany statek rybacki jest obecny na danym obszarze geograficznym i nie ma go w porcie lub gdy, w stosownym przypadku, wykorzystuje swoje narzędzie połowowe. Moment, od którego liczy się nieprzerwany okres dnia obecności na danym obszarze, zależy od państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa dany statek rybacki. Dniem nieobecności w porcie jest każdy nieprzerwany okres 24 godzin lub jego część, podczas którego statku rybackiego nie ma w porcie.

Artykuł 27

Powiadomienie o narzędziu połowowym

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych, w odpowiednich obszarach geograficznych podlegających systemowi zarządzania nakładem połowowym, co do których mają zastosowanie ograniczenia dotyczące narzędzi lub wobec których dla różnych narzędzi połowowych lub grup narzędzi połowowych ustalono maksymalne dopuszczalne nakłady połowowe, kapitan statku rybackiego – lub jego przedstawiciel – przed okresem, do którego ma zastosowanie maksymalny dopuszczalny nakład połowowy, powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego bandery, którego narzędzia połowowego lub, w stosownym przypadku, narzędzi połowowych ma zamiar używać w nadchodzącym okresie. Do czasu przekazania takiego powiadomienia statek rybacki nie jest upoważniony do łowienia na obszarach geograficznych, co do których ma zastosowanie dany system zarządzania nakładem połowowym.

2. Jeżeli system zarządzania nakładem połowowym zezwala na wykorzystanie w danym obszarze geograficznym narzędzi należących do więcej niż jednej grupy narzędzi połowowych, wykorzystanie więcej niż jednego narzędzia połowowego podczas rejsu połowowego podlega uprzedniemu upoważnieniu przez państwo członkowskie bandery.

Artykuł 28

Sprawozdanie dotyczące nakładu połowowego

1. Jeżeli Rada tak zdecyduje, kapitanowie wspólnotowych statków rybackich, które nie są wyposażone w działający system monitorowania statków, o którym mowa w art. 9, lub które nie przekazują danych z dziennika połowowego drogą elektroniczną, o czym mowa w art. 15, i które podlegają systemowi zarządzania nakładem połowowym, przekazują właściwym organom swojego państwa bandery i, w stosownym przypadku, nadbrzeżnemu państwu członkowskiemu bezpośrednio przed każdym wejściem na obszar geograficzny podlegający temu systemowi zarządzania nakładem połowowym i wyjściem z takiego obszaru – telexem, faksem, telefonicznie lub pocztą elektroniczną odpowiednio rejestrowaną przez odbiorcę lub przez radio za pośrednictwem stacji radiowej zatwierdzonej zgodnie z przepisami wspólnotowymi – w postaci sprawozdania dotyczącego nakładu połowowego następujące informacje:

- nazwę rybackiego statku, jego oznakę rybacką, radiowy sygnał wywoławczy i nazwisko kapitana;
- położenie geograficzne statku rybackiego, do którego odnosi się komunikat;
- datę i godzinę każdego wejścia na obszar oraz, w stosownym przypadku, jego część i wyjścia z nich;

d) połów zatrzymany na pokładzie w podziale na gatunki w kilogramach wagi w relacji pełnej.

2. Państwa członkowskie mogą, w porozumieniu z państwami członkowskimi, których dotyczy działalność połowowa statków tego pierwszego państwa, wdrożyć alternatywne środki kontroli, aby zapewnić zgodność z obowiązkami składania sprawozdań dotyczących nakładu. Środki te będą tak samo skuteczne i przejrzyste, jak obowiązki dotyczące składania sprawozdań zawarte w ust. 1 i zostaną zgłoszone Komisji przed wdrożeniem.

Artykuł 29

Zwolnienia

1. Statek rybacki przewożący na pokładzie narzędzia połowowe podlegające systemowi zarządzania nakładem połowowym może przepłynąć przez obszar geograficzny podlegający temu systemowi zarządzania nakładem połowowym, jeżeli nie ma upoważnienia do połowów w tym obszarze geograficznym lub jeżeli najpierw powiadomił swoje właściwe organy o zamiarze przepłynięcia. Gdy statek rybacki znajduje się na tym obszarze geograficznym, każde narzędzie połowowe podlegające temu systemowi zarządzania nakładem połowowym i przewożone na pokładzie jest przymocowane i zasztauowane zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 47.

2. Państwo członkowskie może zdecydować o tym, że do żadnego dostępnego maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego nie wlicza działań statku rybackiego niezwiązanych z połowami na obszarze geograficznym podlegającym systemowi zarządzania nakładem połowowym, pod warunkiem że dany statek rybacki powiadomi najpierw swoje państwo członkowskie bandery o takim zamiarze, charakterze swoich działań i że złoży na ten czas swoje upoważnienie do połowów. W tym czasie te statki rybackie nie przewożą żadnego narzędzia połowowego ani nie łowią.

3. Państwo członkowskie może zdecydować o tym, że do żadnego maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego nie wlicza działań statku rybackiego na obszarze geograficznym podlegającym systemowi zarządzania nakładem połowowym, gdy statek ten był obecny na danym obszarze geograficznym, ale nie mógł dokonywać połowów, ponieważ pomagał innemu statkowi rybackiemu będącemu w potrzebie lub ponieważ przewoził ranne w celu uzyskania przez niego nagłej pomocy medycznej. W terminie jednego miesiąca po podjęciu tej decyzji państwo członkowskie bandery informuje Komisję i przedstawia dowód udzielenia nagłej pomocy.

Artykuł 30

Wyczerpanie nakładu połowowego

1. Bez uszczerbku dla art. 29 i 31, na obszarze geograficznym, w którym narzędzia połowowe podlegają systemowi zarządzania nakładem połowowym, statek rybacki posiadający na pokładzie takie narzędzie lub narzędzia połowowe pozostaje w porcie lub poza obszarem geograficznym przez pozostałą część okresu, do którego ma zastosowanie taki system zarządzania nakładem połowowym, jeżeli:

- wyczerpał część maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego związanego z tym obszarem geograficznym i z tym narzędziem lub narzędziami połowowymi, która została mu przyznana; lub

b) wyczerpany został maksymalny dopuszczalny nakład połowowy związany z tym obszarem geograficznym i z tym narzędziem lub narzędziami połowowymi dostępny państwu członkowskiemu jego bandery.

2. Bez uszczerbku dla art. 29, na obszarze geograficznym, na którym łowisko podlega systemowi zarządzania nakładem połowowym, statek rybacki nie prowadzi działalności na tym łowisku na tym obszarze, jeżeli:

a) wyczerpał część maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego związanego z tym obszarem geograficznym i z tym łowiskiem, która została mu przyznana; lub

b) wyczerpany został maksymalny dopuszczalny nakład połowowy związany z tym obszarem geograficznym i z tym łowiskiem dostępny państwu członkowskiemu jego bandery.

Artykuł 31

Statki rybackie wyłączone ze stosowania systemu zarządzania nakładem połowowym

Niniejsza sekcja nie ma zastosowania do statków rybackich, które są zwolnione ze stosowania systemu zarządzania nakładem połowowym.

Artykuł 32

Przepisy szczegółowe

Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszej sekcji są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Sekcja 3

Zapis danych i ich wymiana między państwami członkowskimi

Artykuł 33

Zapis połowów i nakładu połowowego

1. Każde państwo członkowskie bandery zapisuje wszelkie istotne dane, w szczególności dane, o których mowa w art. 14, 21, 23, 28 i 62, dotyczące uprawnień do połowów, o których mowa w niniejszym rozdziale, wyrażonych zarówno w wyładowanych ilościach, jak i, w stosownych przypadkach, w nakładzie połowowym, oraz zachowuje te dane w oryginalnym formacie przez okres trzech lat lub dłużej, zgodnie z przepisami krajowymi.

2. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych określonych w prawodawstwie wspólnotowym, przed 15. dniem każdego miesiąca każde państwo członkowskie bandery przekazuje zagregowane dane w sposób skomputeryzowany Komisji lub wyznaczonemu przez nią organowi:

a) dotyczące ilości każdego stada lub grup stad podlegających TAC lub kwot wyładowanych w poprzednim miesiącu; oraz

b) dotyczące nakładu połowowego wykorzystanego w poprzednim miesiącu dla każdego obszaru połowowego podlegającego systemowi zarządzania nakładem połowowym lub, w stosownych przypadkach, dla każdego łowiska podlegającego systemowi zarządzania nakładem połowowym.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. a), w przypadku ilości wyładowanych od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. państwa członkowskie zapisują ilości wyładowane przez statki rybackie innych państw członkowskich w porcie i informują o nich Komisję zgodnie z procedurami zawartymi w niniejszym artykule.

4. Przed upływem pierwszego miesiąca każdego kwartału kalendarzowego każde państwo członkowskie bandery powiadamia Komisję drogą elektroniczną o ilościach stad w formie zagregowanej – innych niż ilości wymienione w ust. 2 – których wyładunek miał miejsce w poprzednim kwartale.

5. Wszelkie połowy ryb należących do stada lub grupy stad objętych kwotą dokonywane przez wspólnotowe statki rybackie wlicza się do kwot połowowych przysługujących państwu członkowskiemu bandery w odniesieniu do danego stada lub grupy stad, niezależnie od miejsca wyładunku.

6. Połowy dokonane w ramach badań naukowych, które są wprowadzane do obrotu i sprzedawane, wlicza się do kwoty mającej zastosowanie w państwie członkowskim bandery, o ile przekraczają one 2 % danych kwot. Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa⁽¹⁾ nie ma zastosowania do rejsów w celach prowadzenia badań naukowych, podczas których dokonuje się takich połowów.

7. Bez uszczerbku dla przepisów tytułu XII, państwa członkowskie mogą do dnia 30 czerwca 2011 r. wraz z Komisją i organem przez nią wyznaczonym przeprowadzać projekty pilotażowe dotyczące zdalnego dostępu w czasie rzeczywistym do danych państw członkowskich zapisanych i zweryfikowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Rozważone i przetestowane zostaną: format i procedury odnoszące się do dostępu do danych. Państwa członkowskie poinformują Komisję przed dniem 1 stycznia 2011 r. o tym, czy planują przeprowadzać projekty pilotażowe. Od dnia 1 stycznia 2012 r. Rada może podjąć decyzję o innym sposobie i częstotliwości przekazywania Komisji danych przez państwa członkowskie.

8. Z wyjątkiem nakładu wykorzystanego przez statki rybackie, które są wyłączone ze stosowania systemu zarządzania nakładem połowowym, każdy nakład połowowy wykorzystany przez wspólnotowe statki rybackie, które przewożą na pokładzie narzędzie lub narzędzia połowowe podlegające systemowi zarządzania nakładem połowowym lub, w stosownym przypadku, je wykorzystują, lub działają na łowisku podlegającym systemowi zarządzania nakładem połowowym w obszarze geograficznym podlegającym temu systemowi zarządzania nakładem połowowym, są wliczane do maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego związanego z danym obszarem geograficznym i tym narzędziem połowowym lub tym łowiskiem i dostępnego temu państwu członkowskiemu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1.

9. Nakład połowowy wykorzystany w ramach badań naukowych prowadzonych przez statek przewożący na pokładzie narzędzie lub narzędzia połowowe podlegające systemowi zarządzania nakładem połowowym lub działający na łowisku podlegającym systemowi zarządzania nakładem połowowym w obszarze geograficznym podlegającym temu systemowi zarządzania nakładem połowowym jest wliczany do maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego związanego z danym narzędziem połowowym lub narzędziami połowowymi i danym obszarem geograficznym jego państwa członkowskiego bandery, jeżeli połowy dokonane podczas wykorzystywania tego nakładu są wprowadzane do obrotu i sprzedawane, o ile przekraczają one 2 % przyznanego nakładu połowowego. Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008 nie ma zastosowania do rejsów w celu prowadzenia badań naukowych, podczas których dokonuje się takich połowów.

10. Komisja może przyjąć formaty przesyłania danych, o których mowa w niniejszym artykule, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 34

Dane dotyczące wyczerpania uprawnień do połowów

Państwo członkowskie informuje niezwłocznie Komisję, jeżeli stwierdzi, że:

- a) można uznać, że połowy stada lub grupy stad objętych kwotą dokonane przez statki rybackie pływające pod jego banderą wyczerpały 80 % tej kwoty; lub
- b) można uznać, że osiągnięto 80 % maksymalnego poziomu nakładu połowowego związanego z danym narzędziem połowowym lub łowiskiem i obszarem geograficznym i obowiązujący dla wszystkich statków pływających pod jego banderą lub ich grupy.

W takim przypadku państwo członkowskie przedstawia Komisji na jej żądanie bardziej szczegółowe informacje i przekazuje je z większą częstotliwością niż stanowi to art. 33.

Sekcja 4

Zamykanie łowisk

Artykuł 35

Zamykanie łowisk przez państwa członkowskie

1. Każde państwo członkowskie ustala datę, począwszy od której:

- a) można uznać, że połowy stada lub grupy stad objętych kwotą dokonane przez statki rybackie pływające pod jego banderą wyczerpały tę kwotę;
- b) można uznać, że osiągnięto maksymalny dopuszczalny nakład połowowy związany z danym narzędziem połowowym lub łowiskiem i obszarem geograficznym i obowiązujący dla wszystkich statków pływających pod jego banderą lub ich grupy.

2. Od daty, o której mowa w ust. 1, dane państwo członkowskie zabrania prowadzenia połowów albo wobec stada lub grupy stad, w odniesieniu do których wyczerpano kwotę, na danym łowisku, albo podczas przewożenia na pokładzie danego narzędzia połowowego na obszarze geograficznym, na którym osiągnięto maksymalny dopuszczalny nakład połowowy, przez wszystkie statki rybackie pływające pod jego banderą lub ich część, a w szczególności zatrzymywania na pokładzie, przeładunku, przemieszczania i wyładunku ryb złowionych po tej dacie, oraz podejmuje decyzję w sprawie daty, do której zezwala się na przeładunek, przenoszenie i wyładunek, lub w sprawie daty składania ostatecznych deklaracji połowowych.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, jest podawana do wiadomości publicznej przez dane państwo członkowskie i niezwłocznie przekazywana Komisji. Jest ona publikowana w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* i na publicznie dostępnej stronie internetowej Komisji. Począwszy od dnia, w którym dane państwo członkowskie podało do wiadomości publicznej tę decyzję, państwa członkowskie dbają o to, aby na ich wodach lub na ich terytorium nie miało miejsca zatrzymywanie na pokładzie, przeładunek, przemieszczenie lub wyładunek żadnych odnośnych ryb ani przewożenie na pokładzie danego narzędzia połowowego w danym obszarze geograficznym przez statki rybackie pływające pod banderą danego państwa członkowskiego lub ich grupę.

4. Komisja udostępnia państwom członkowskim drogą elektroniczną powiadomienia otrzymane na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 36

Zamykanie łowisk przez Komisję

1. Jeżeli Komisja ustali, że państwo członkowskie nie wypełniło obowiązku przekazywania co miesiąc danych dotyczących uprawnień do połowów zgodnie z art. 33 ust. 2, może sama wyznaczyć datę, z którą można uznać, że 80 % uprawnień do połowów danego państwa członkowskiego zostało wyczerpanych, oraz może wyznaczyć przewidywaną datę, z którą można uznać, że uprawnienia do połowów zostały wyczerpane.

2. Jeżeli Komisja – na podstawie informacji określonych w art. 35 lub z własnej inicjatywy – ustali, że uprawnienia do połowów przysługujące Wspólnocie, danemu państwu członkowskiemu lub grupie państw członkowskich można uznać za wyczerpane, Komisja powiadamia o tym dane państwa członkowskie i zakazuje prowadzenia działalności połowowej w odniesieniu do danego obszaru, narzędzia połowowego, stada, grupy stad lub floty biorącej udział w tej konkretnej działalności połowowej.

Artykuł 37

Środki naprawcze

1. Jeżeli Komisja zakazała połowów z uwagi na domniemane wyczerpanie uprawnień do połowów przysługujących danemu państwu członkowskiemu, grupie państw członkowskich lub Wspólnocie, a okaże się, że państwo członkowskie w rzeczywistości nie wyczerpało swoich uprawnień do połowów, stosuje się niniejszy artykuł.

2. Jeżeli szkoda poniesiona przez państwo członkowskie, któremu zakazano dokonywania połowów, zanim wyczerpane zostały jego uprawnienia do połowów, nie została naprawiona, podejmowane są działania w celu naprawy we właściwy sposób spowodowanej szkody, zgodnie z procedurą określoną w art. 119. Działania te mogą wiązać się z dokonywaniem odliczeń od uprawnień do połowów państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia, oraz przydzieleniem ilości odliczonych w ten sposób odpowiednio państwu członkowskim, którym zakazano prowadzenia działalności połowowej, przed wyczerpaniem ich uprawnień do połowów.

3. Odliczeń, o których mowa w ust. 2, i wynikających z nich przydziałów dokonuje się po uwzględnieniu, jako kwestii priorytetowej, gatunków i odpowiednich obszarów geograficznych, dla których ustalone zostały uprawnienia do połowów. Można ich dokonać w roku, w którym wystąpiła szkoda, lub w roku następnym, lub latach następnych.

4. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności ustalania danych ilości, są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

ROZDZIAŁ II

Kontrola zarządzania flotą

Sekcja 1

Zdolność połowowa

Artykuł 38

Zdolność połowowa

1. Państwa członkowskie odpowiadają za przeprowadzanie niezbędnych czynności kontrolnych w celu zadbania o to, by całkowita zdolność połowowa odpowiadająca wydanym przez państwo członkowskie licencjom połowowym, wyrażona w GT i kW, nie była nigdy wyższa niż maksymalne poziomy zdolności połowowych dla tego państwa członkowskiego ustalone zgodnie z:

- a) art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002;
- b) rozporządzeniem (WE) nr 639/2004;
- c) rozporządzeniem (WE) nr 1438/2003; oraz
- d) rozporządzeniem (WE) nr 2104/2004.

2. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie:

- a) rejestracji statków rybackich;
- b) weryfikacji mocy silnika statków rybackich;
- c) weryfikacji tonażu statków rybackich;
- d) weryfikacji rodzaju, numeru i cech charakterystycznych narzędzia połowowego;

mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

3. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję, w ramach sprawozdania, o którym mowa w art. 118, o stosowanych metodach prowadzenia czynności kontrolnych, wraz z nazwami i adresami organów odpowiedzialnych za przeprowadzanie weryfikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Sekcja 2

Moc silnika

Artykuł 39

Monitorowanie mocy silników

1. Zakazuje się połowów statkom rybackim wyposażonym w silniki, których moc przekracza moc określoną w licencji połowowej.

2. Państwa członkowskie dbają o to, by certyfikowana moc silników nie była przekraczana. Państwa członkowskie informują Komisję, w ramach sprawozdania, o którym mowa w art. 118, o środkach kontroli podjętych w celu zapewnienia, aby certyfikowana moc silników nie była przekraczana.

3. Państwa członkowskie mogą obciążać operatorów statków rybackich częścią lub całością kosztów wynikających z certyfikacji mocy silnika.

Artykuł 40

Certyfikacja mocy silników

1. Państwa członkowskie odpowiadają za certyfikowanie mocy silnika i wydawanie certyfikatów silnika wspólnotowym statkom rybackim, których moc silnika napędu przekracza 120 kilowatów (kW), z wyjątkiem statków używających wyłącznie biernych narzędzi lub drag, statków pomocniczych i statków wykorzystywanych wyłącznie w akwakulturze.

2. Nowy silnik napędowy, zastępczy silnik napędowy i zmodyfikowany technicznie silnik napędowy w statkach rybackich, o których mowa w ust. 1, są certyfikowane oficjalnie przez właściwe organy państw członkowskich jako niezdolne do osiągnięcia maksymalnej ciągłej mocy większej niż moc określona w certyfikacie silnika. Taki certyfikat jest wydawany wyłącznie w przypadku, gdy silnik nie jest zdolny do osiągnięcia większej mocy niż określona maksymalna ciągła moc silnika.

3. Właściwe organy państw członkowskich mogą powierzyć certyfikację mocy silników towarzystwom klasyfikacyjnym lub innym operatorom posiadającym odpowiednią wiedzę niezbędną do badania technicznego mocy silników. Takie towarzystwa klasyfikacyjne lub inni operatorzy certyfikują silniki napędowe jako niezdolne do osiągnięcia mocy większej niż określona oficjalnie wyłącznie wtedy, jeżeli nie istnieje żadna możliwość zwiększenia osiągnięć silnika napędowego ponad certyfikowaną moc silnika.

4. Zabrania się używania nowego silnika napędowego, zastępczego silnika napędowego i zmodyfikowanego technicznie silnika napędowego, o ile silnik taki nie został oficjalnie certyfikowany przez dane państwo członkowskie.

5. Niniejszy artykuł ma od dnia 1 stycznia 2012 r. zastosowanie do statków rybackich podlegających systemowi zarządzania nakładem połowowym. W przypadku innych statków rybackich ma on zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszej sekcji są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 41

Weryfikacja mocy silnika

1. Po przeprowadzeniu analizy ryzyka państwa członkowskie przeprowadzają weryfikację danych ustanowione na podstawie planu kontroli wyrywkowych w oparciu o metody przyjęte przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, dotyczące zgodności mocy silnika przy użyciu wszelkich informacji dostępnych administracji na temat danych technicznych danego statku. W szczególności sprawdzają informacje zamieszczone w:

- a) zapisach z systemu monitorowania statków;
- b) dzienniku połowowym;
- c) międzynarodowym certyfikacie o zapobieganiu zanieczyszczeniu powietrza przez silnik (EIAPP) wydanym dla danego silnika zgodnie z załącznikiem VI do konwencji MARPOL 73/78;
- d) świadectwach klasy statku wydanych przez zatwierdzoną organizację dokonującą inspekcji i przeglądów na statkach w rozumieniu dyrektywy 94/57/WE;
- e) protokole z prób morskich;
- f) rejestrze floty rybackiej Wspólnoty; oraz
- g) każdym innym dokumencie dostarczającym istotnych informacji o mocy statku lub innych związanych z nią danych technicznych.

2. Po przeprowadzeniu analizy informacji, o których mowa w ust. 1, jeżeli istnieją oznaki, że moc silnika statku rybackiego jest większa niż moc określona w jego licencji połowowej, państwo członkowskie przeprowadza bezpośrednią weryfikację mocy silnika.

ROZDZIAŁ III

Kontrola planów wieloletnich

Artykuł 42

Przeładunek w porcie

1. Statki rybackie prowadzące połowy objęte planem wieloletnim nie przeładowują swoich połowów na pokład żadnego innego statku w wyznaczonym porcie ani w miejscach znajdujących się blisko brzegu, chyba że zostały one zważone zgodnie z art. 60.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, statki rybackie mogą w wyznaczonych portach lub w miejscach znajdujących się blisko brzegu przeładowywać objęte planem wieloletnim połowy pelagiczne, które nie zostały zważone, pod warunkiem że na pokładzie statku otrzymującego obecny jest obserwator lub urzędnik lub zanim statek otrzymujący opuści port lub miejsce po zakończeniu przeładunku, została przeprowadzona inspekcja. Kapitan otrzymującego statku odpowiada za poinformowanie właściwych organów nadbrzeżnego państwa członkowskiego 24 godziny przez szacowanym wyjściem w morze statku otrzymującego. Jeżeli statek otrzymujący prowadzi działalność połowową przed otrzymaniem tych połowów lub po ich otrzymaniu, ma on na pokładzie obserwatora kontroli lub urzędnika aż do wyładunku otrzymanych połowów. Statek otrzymujący wyładowuje otrzymane połowy w porcie państwa członkowskiego wyznaczonym do tego celu zgodnie z warunkami określonymi w art. 43 ust. 4, gdzie połowy są zważone zgodnie z art. 60 i 61.

Artykuł 43

Wyznaczone porty

1. Rada może przy przyjmowaniu planu wieloletniego ustalić próg stosowany dla wagi w relacji pełnej w odniesieniu do gatunków objętych takim planem wieloletnim, powyżej którego to progu statek rybacki musi wyładować swoje połowy w wyznaczonym porcie lub w miejscu znajdującym się blisko brzegu.

2. Jeżeli wyładowana ma zostać ilość ryb większa od ilości progowej, o której mowa w ust. 1, kapitan statku wspólnotowego dba o to, aby taki wyładunek odbywał się wyłącznie w wyznaczonym porcie we Wspólnocie lub w miejscu znajdującym się blisko brzegu.

3. Jeżeli plan wieloletni jest stosowany w ramach regionalnej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem, wyładunek lub przeładunek może mieć miejsce w porcie umawiającej się strony lub współpracującego podmiotu niebędącego stroną tej organizacji, zgodnie z przepisami ustalonymi przez tę regionalną organizację ds. zarządzania rybołówstwem.

4. Każde państwo członkowskie wyznacza porty lub miejsca znajdujące się blisko brzegu, w których mają miejsce wyładunki, o których mowa w ust. 2.

5. Aby port lub miejsce znajdujące się blisko brzegu mogły zostać określone jako port wyznaczony, muszą zostać spełnione następujące warunki:

- a) ustalenie czasu wyładunku lub przeładunku;
- b) ustalenie miejsca wyładunku lub przeładunku;
- c) ustalenie procedur inspekcji i nadzoru.

6. Jeżeli port lub miejsce znajdujące się blisko brzegu zostały określone jako port wyznaczony do wyładunku danego gatunku objętego planem wieloletnim, mogą być one także wykorzystywane do wyładunków innych gatunków.

7. Państwa członkowskie są wyłączone ze stosowania ust. 5 lit. c), jeżeli krajowy program kontroli przyjęty zgodnie z art. 46 zawiera plan sposobu realizacji kontroli w wyznaczonych portach przy zapewnieniu tego samego poziomu kontroli przez właściwe organy. Plan ten uznaje się za zadowalający, jeżeli został zatwierdzony przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 44

Oddzielne sztautowanie połowów gatunków dennych objętych planami wieloletnimi

1. Wszystkie połowy stad dennych objętych planem wieloletnim zatrzymane na pokładzie wspólnotowego statku rybackiego o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 12 metrów są umieszczane – osobno każdy gatunek – w skrzyniach, komorach lub pojemnikach, które można odróżnić – każde stado osobno – w oddzieleniu od innych skrzyń, komór lub pojemników.

2. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich przechowują połowy stad dennych objętych wieloletnim planem zgodnie z planem sztautowania, który opisuje umiejscowienie różnych gatunków w ładowniach.

3. Zabrania się zatrzymywania na pokładzie wspólnotowego statku rybackiego w jakiegokolwiek skrzyni, komorze lub pojemniku jakiegokolwiek ilości połowów stad dennych, objętych planem wieloletnim, wraz z innymi produktami rybołówstwa.

Artykuł 45

Wykorzystanie kwot w czasie rzeczywistym

1. Gdy zgromadzone połowy stad objętych planem wieloletnim osiągnęły pewien próg kwoty krajowej, dane o połowach są wysyłane do Komisji z większą częstotliwością.

2. Rada ustala odpowiedni obowiązujący próg oraz częstotliwość przekazywania danych, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 46

Krajowe programy kontroli

1. Państwa członkowskie określają krajowe programy kontroli stosowane do każdego planu wieloletniego. Komisja jest informowana o wszystkich krajowych programach kontroli lub też programy te są udostępniane w bezpiecznej części strony internetowej państwa członkowskiego zgodnie z art. 115 lit. a).

2. Państwa członkowskie ustalają szczególne wartości odniesienia dla inspekcji zgodnie z załącznikiem I. Takie wartości odniesienia są definiowane zgodnie z zarządzaniem ryzykiem i są poddawane okresowemu przeglądowi po przeprowadzeniu analizy uzyskanych wyników. Wartości odniesienia dla inspekcji zmieniają się stopniowo do czasu osiągnięcia docelowych wartości odniesienia określonych w załączniku I.

ROZDZIAŁ IV

Kontrola środków technicznych

Sekcja 1

Stosowanie narzędzi połowowych

Artykuł 47

Narzędzie połowowe

W połowach, dla których nie dopuszcza się używania więcej niż jednego rodzaju narzędzia połowowego, każde inne narzędzie jest przymocowane i zasztauowane w taki sposób, aby nie mogło być natychmiastowo użyte, z zastosowaniem następujących warunków:

- sieci, obciążniki i podobne narzędzia są odłączone od desek trałowych oraz drutów i lin holowniczych i podciągowych;
- sieci, które są umieszczone na pokładzie lub nad pokładem, są bezpiecznie przymocowane i zasztauowane;
- takle są zasztauowane na dolnym pokładzie.

Artykuł 48

Odzyskiwanie utraconych narzędzi

1. Wspólnotowy statek rybacki ma na pokładzie sprzęt do odzyskiwania utraconych narzędzi.

2. Kapitan wspólnotowego statku rybackiego, który utracił narzędzie lub jego część, podejmuje jak najszybciej próbę jego odzyskania.

3. Jeżeli narzędzia nie można odzyskać, kapitan statku przekazuje w terminie 24 godzin właściwemu organowi państwa członkowskiego swojej bandery – który następnie informuje właściwy organ nadbrzeżnego państwa członkowskiego – następujące informacje:

- oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego;
- rodzaj utraconych narzędzi;
- godzinę utraty narzędzi;
- miejsce utraty narzędzi;
- środki przewidziane w celu odzyskania narzędzi.

4. Jeżeli narzędzie, które zostało odzyskane przez właściwe organy państwa członkowskiego, nie zostało wcześniej zgłoszone jako utracone, organy te mogą odzyskać koszty od kapitana statku rybackiego, który utracił narzędzie.

5. Państwo członkowskie może zwolnić pływające pod jego banderą wspólnotowe statki rybackie o całkowitej długości poniżej 12 metrów z wymogów, o których mowa w ust. 1, jeżeli:

- a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery; lub
- b) nigdy nie spędzają więcej niż 24 godziny na morzu od wyjścia w morze do powrotu do portu.

Artykuł 49

Skład połowu

1. Jeżeli połowy zatrzymane na pokładzie wspólnotowego statku rybackiego zostały dokonane przy pomocy sieci o różnej minimalnej wielkości oczek podczas tego samego rejsu, skład gatunkowy ustala się dla każdej części połowu dokonanego w odmiennych warunkach. W tym celu wszelkie zmiany względem wcześniej stosowanej wielkości oczek sieci, a także skład połowu na pokładzie w chwili dokonania takiej zmiany wpisuje się do dziennika połowowego.

2. Bez uszczerbku dla art. 44, szczegółowe przepisy dotyczące stosowanego na pokładzie planu sztauowania w podziale na gatunki w odniesieniu do produktów przetworzonych, zawierającego informacje dotyczące miejsca w ładowni, w którym składowane są te produkty, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Sekcja 2

Kontrola obszarów ograniczonych połowów

Artykuł 50

Kontrola obszarów ograniczonych połowów

1. Działalność połowowa wspólnotowych statków rybackich i statków rybackich państw trzecich na obszarach połowowych, na których Rada ustanowiła obszary ograniczonych połowów, jest kontrolowana przez ośrodek monitorowania rybołówstwa nadbrzeżnego państwa członkowskiego, który posiada system wykrywania i rejestracji statków wchodzących na obszary ograniczonych połowów, przepływających te obszary i z nich wychodzących.

2. W uzupełnieniu ust. 1 Rada ustala datę, od której statki rybackie mają posiadać na pokładzie działający system, który ostrzega kapitana o wejściu na obszar ograniczonych połowów i wyjściu z tego obszaru.

3. Dane muszą być przekazywane z częstotliwością co najmniej raz na 30 minut, w przypadku gdy statek rybacki wchodzi na obszar ograniczonych połowów.

4. Tranzyt przez obszar ograniczonych połowów jest dozwolony dla wszystkich statków rybackich, które nie są upoważnione do połowów na tych obszarach, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) podczas tranzytu wszystkie narzędzia połowowe na pokładzie są przymocowane i zasztauowane; oraz
- b) prędkość w czasie tranzytu jest nie mniejsza niż 6 węzłów, z wyjątkiem przypadków siły wyższej lub niekorzystnych warunków. W takich wypadkach kapitan niezwłocznie powiadamia ośrodek monitorowania rybołówstwa państwa członkowskiego bandery, który następnie powiadamia właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego.

5. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do wspólnotowych statków rybackich i statków rybackich państw trzecich o długości całkowitej co najmniej 12 metrów.

Sekcja 3

Doraźne zamykanie łowisk

Artykuł 51

Przepisy ogólne

1. Gdy osiągnięty został poziom progowy połowu szczególnych gatunków lub grupy gatunków określonych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, dany obszar zostaje tymczasowo zamknięty dla odpowiednich połowów zgodnie z przepisami niniejszej sekcji.

2. Poziom progowy połowu oblicza się na podstawie metody pobierania próbek przyjętej przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, jako odsetek lub waga szczególnych gatunków lub grupy gatunków względem całkowitego połowu w zaciągu danych ryb.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszej sekcji są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 52

Półów progowy w dwóch zaciągach

1. Jeżeli ilość połowu przekracza poziom progowy połowu w dwóch kolejnych zaciągach, statek rybacki, zanim zacznie kontynuować połowy, zmienia obszar połowowy o co najmniej pięć mil morskich – lub dwie mile morskie w przypadku statków rybackich o całkowitej długości poniżej 12 metrów – od miejsca dokonania poprzedniego zaciągu i niezwłocznie informuje o tym właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego.

2. Komisja może zmienić – zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, z własnej inicjatywy lub na żądanie danego państwa członkowskiego – odległości, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 53

Doraźne zamykanie przez państwa członkowskie

1. W przypadku gdy urzędnik, obserwator kontroli lub platforma badawcza wykryją, że osiągnięty został progowy poziomu połowu, urzędnik lub obserwator kontroli nadbrzeżnego państwa członkowskiego lub osoba, która uczestniczy we wspólnej operacji w ramach wspólnego planu rozmieszczenia, informuje o tym niezwłocznie właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego.

2. Na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z ust. 1 nadbrzeżne państwo członkowskie niezwłocznie podejmuje decyzję o doraźnym zamknięciu przedmiotowego obszaru. Do podjęcia tej decyzji może także wykorzystać informacje otrzymane zgodnie z art. 52 lub wszelkie dostępne informacje. Decyzja o doraźnym zamknięciu określa w sposób jasny geograficzny obszar łowisk, których dotyczy zamknięcie, czas trwania zamknięcia oraz warunki regulujące połowy w tym obszarze podczas zamknięcia.

3. Jeżeli obszar, o którym mowa w ust. 2, leży na granicy jurysdykcji, dane państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia sąsiadujące nadbrzeżne państwo członkowskie o ustaleniach i decyzji o zamknięciu. Sąsiadujące nadbrzeżne państwo niezwłocznie zamyka swoją część obszaru.

4. Doraźne zamknięcie, o którym mowa w ust. 2, jest niedyskryminacyjne i ma zastosowanie wyłącznie do statków rybackich, które są wyposażone do prowadzenia połowów danych gatunków lub które posiadają zezwolenie na prowadzenie połowów na danych łowiskach.

5. Nadbrzeżne państwo członkowskie niezwłocznie informuje Komisję, wszystkie państwa członkowskie i państwa trzecie, których statki rybackie są upoważnione do prowadzenia działań w danym obszarze, o ustanowieniu doraźnego zamknięcia.

6. Komisja może w każdej chwili zwrócić się do państwa członkowskiego o zniesienie lub zmianę doraźnego zamknięcia ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli dane państwo członkowskie nie przedstawiło wystarczających informacji potwierdzających, że zgodnie z art. 51 został osiągnięty poziom progowy połowu.

7. Działalność połowowa w obszarze, o którym mowa w ust. 2, jest zakazana, zgodnie z decyzją ustanawiającą doraźne zamknięcie.

Artykuł 54

Doraźne zamykanie przez Komisję

1. Na podstawie informacji wykazujących, że osiągnięto poziom progowy połowu, Komisja może określić obszar, który należy tymczasowo zamknąć, jeżeli nadbrzeżne państwo członkowskie samo nie podjęło decyzji o takim zamknięciu.

2. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie i państwa trzecie, których statki rybackie prowadzą działania na zamkniętym obszarze, i niezwłocznie udostępnia na swojej oficjalnej stronie internetowej mapę ze współrzędnymi tymczasowo zamkniętego obszaru, określając czas trwania zamknięcia i warunki regulujące połowy na tym zamkniętym obszarze.

ROZDZIAŁ V

Kontrola rybołówstwa rekreacyjnego

Artykuł 55

Rybołówstwo rekreacyjne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby rybołówstwo rekreacyjne na ich terytorium i na wodach wspólnotowych było prowadzone w sposób spójny z celami i przepisami wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Zabrania się wprowadzania do obrotu połowów z rybołówstwa rekreacyjnego.

3. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 199/2008, państwa członkowskie monitorują – na podstawie planu kontroli wyrwykowych – połowy stad objętych planami odbudowy w ramach rybołówstwa rekreacyjnego prowadzonego przez statki pływające pod ich banderą i statki państw trzecich na wodach podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji. Nie obejmuje to połowów prowadzonych z brzegu.

4. Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) ocenia skutki biologiczne rybołówstwa rekreacyjnego, o którym mowa w ust. 3. Jeżeli stwierdzone zostanie, że rybołówstwo rekreacyjne wywołuje znaczne skutki, Rada może podjąć decyzję, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 37 Traktatu, o objęciu rybołówstwa rekreacyjnego, o którym mowa w ust. 3, konkretnymi środkami zarządzania, takimi jak upoważnienia do połowów i deklaracje połowowe.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

TYTUŁ V

KONTROLA WPROWADZANIA DO OBROTU

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 56

Zasady dotyczące kontroli wprowadzania do obrotu

1. Każde państwo członkowskie odpowiada na swoim terytorium za kontrolę stosowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa na każdym etapie wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, od pierwszej sprzedaży po sprzedaż detaliczną, w tym przewóz.

2. Jeżeli dla danego gatunku ustalono w prawodawstwie wspólnotowym wielkość minimalną, operatorzy, którzy odpowiadają za zakup, sprzedaż, składowanie lub przewóz, muszą być w stanie udowodnić, że produkty pochodzą z określonego obszaru geograficznego.

3. Państwa członkowskie dbają o to, by wszystkie złowione lub zebrane produkty rybołówstwa i akwakultury zostały podzielone na partie przed pierwszą sprzedażą.

4. Ilości mniejsze niż 30 kg w odniesieniu do pojedynczego gatunku pochodzącego z różnych statków rybackich z tego samego obszaru objętego zarządzaniem mogą być przed pierwszą sprzedażą formowane w partie przez organizację producentów, której operator statku rybackiego jest członkiem, lub przez zarejestrowanego nabywcę. Organizacja producentów i zarejestrowany nabywca przez co najmniej trzy lata przechowują dokumentację na temat pochodzenia poszczególnych elementów partii, w skład których wchodzi połowy kilku statków rybackich.

Artykuł 57

Wspólne normy handlowe

1. Państwa członkowskie dbają o to, by produkty, do których mają zastosowanie wspólne normy handlowe, były wystawiane do pierwszej sprzedaży, oferowane w pierwszej sprzedaży, sprzedawane lub w inny sposób wprowadzane do obrotu wyłącznie wtedy, gdy spełniają te normy.

2. Produkty wycofane z rynku, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 104/2000, muszą spełniać wspólne normy handlowe, zwłaszcza w zakresie kategorii świeżości.

3. Operatorzy odpowiedzialni za zakup, sprzedaż, składowanie lub przewóz partii produktów rybołówstwa i akwakultury muszą być w stanie udowodnić, że produkty te spełniają minimalne normy handlowe na wszystkich etapach.

Artykuł 58

Identyfikowalność

1. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 178/2002 wszystkie partie produktów rybołówstwa i akwakultury są identyfikowalne na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji – od złowienia lub zebrania do etapu sprzedaży detalicznej.

2. Produkty rybołówstwa i akwakultury, które wprowadzono do obrotu lub które mogą być wprowadzone do obrotu we Wspólnocie, są odpowiednio etykietowane, aby zapewnić identyfikowalność każdej partii.

3. Partie produktów rybołówstwa i akwakultury mogą być połączone lub rozdzielone po pierwszej sprzedaży wyłącznie wtedy, gdy można je zidentyfikować wstecz do etapu złowienia lub zebrania.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy wprowadzili systemy i procedury pozwalające zidentyfikować każdego operatora, który dostarczył im partie produktów rybołówstwa i akwakultury i któremu dostarczono te produkty. Informacje te są udostępniane na żądanie właściwym organom.

5. Minimalne wymogi dotyczące etykietowania i informacji podawanych w przypadku wszystkich partii produktów rybołówstwa i akwakultury obejmują:

- a) numer identyfikacyjny każdej partii;
- b) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego lub nazwę jednostki produkcji akwakultury;
- c) kod alfa-3 FAO każdego gatunku;
- d) datę połowów lub datę produkcji;

e) ilości każdego gatunku w kilogramach wyrażone przez wagę netto lub, w stosownych przypadkach, liczbę osobników;

f) nazwy i adresy dostawców;

g) informacje dla konsumentów przewidziane w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2065/2001: przeznaczenie handlowe, nazwę naukową, odpowiedni obszar geograficzny i metodę produkcji;

h) informację, czy produkty rybołówstwa były wcześniej zamrażane.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje wymienione w ust. 5 lit. g) i h) były dostępne dla konsumenta na etapie sprzedaży detalicznej.

7. Informacje wymienione w art. 5 lit. a)–f) nie mają zastosowania do produktów rybołówstwa i akwakultury przywożonych do Wspólnoty ze świadectwami połowowymi przekazanymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008.

8. Państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogów zawartych w niniejszym artykule małe ilości produktów sprzedawanych konsumentom bezpośrednio ze statków rybackich, pod warunkiem że wartość produktów nie przekroczy kwoty 50 EUR dziennie. Wszelkie zmiany tego progu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

9. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

ROZDZIAŁ II

Działania podejmowane po wyładunku

Artykuł 59

Pierwsza sprzedaż produktów rybołówstwa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie produkty rybołówstwa były po raz pierwszy wprowadzane do obrotu lub rejestrowane w ośrodku aukcyjnym lub u zarejestrowanych nabywców, lub w organizacjach producentów.

2. Nabywca produktów rybołówstwa podczas pierwszej sprzedaży przez statek rybacki musi być zarejestrowany przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym odbywa się pierwsza sprzedaż. Do celów rejestracji każdy nabywca identyfikowany jest w krajowych bazach danych za pomocą numeru VAT, podatkowego numeru identyfikacyjnego lub szczególnego identyfikatora.

3. Nabywca kupujący produkty rybołówstwa w maksymalnej ilości 30 kg, które nie są następnie wprowadzane na rynek, lecz zostają wykorzystane wyłącznie do celów spożycia prywatnego, zwolniony jest ze stosowania niniejszego artykułu. Wszelkie zmiany tego progu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 60

Ważenie produktów rybołówstwa

1. Państwo członkowskie zapewnia ważenie produktów rybołówstwa z wykorzystaniem systemów zatwierdzonych przez właściwe organy, chyba że przyjęto plan kontroli wyrywkowych zatwierdzony przez Komisję i opracowany zgodnie z metodami opartymi na ryzyku przyjętymi przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.
2. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych, ważenie przeprowadza się przy wyładunku, przed przechowywaniem, przewozem lub sprzedażą produktów rybołówstwa.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, państwa członkowskie mogą zezwolić, aby produkty rybołówstwa były ważone na pokładzie statku rybackiego objętego planem kontroli wyrywkowych, o którym mowa w ust. 1.
4. Zarejestrowani nabywcy, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne organy bądź osoby odpowiedzialne za pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa w państwie członkowskim są odpowiedzialni za dokładność operacji ważenia, chyba że zgodnie z ust. 3 ważenie odbywa się na pokładzie statku rybackiego, w którym to przypadku należy to do zadań kapitana.
5. Liczba uzyskana w wyniku ważenia jest używana do wypełnienia deklaracji wyładunkowych, dokumentu przewozowego, dokumentów sprzedaży oraz deklaracji przejścia.
6. Właściwe organy państwa członkowskiego mogą zażądać, aby każda ilość produktów rybołówstwa wyładowana po raz pierwszy w tym państwie członkowskim została zważona w obecności urzędników przed przewiezieniem z miejsca wyładunku do innego miejsca.
7. Szczegółowe przepisy dotyczące metody opartej na ryzyku i procedury ważenia są ustalane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 61

Ważenie produktów rybołówstwa po przewiezieniu z miejsca wyładunku

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 60 ust. 2, państwa członkowskie mogą zezwolić na ważenie produktów rybołówstwa po przewiezieniu z miejsca wyładunku, pod warunkiem że produkty te są przewożone do miejsca przeznaczenia na terytorium danego państwa członkowskiego i że to państwo członkowskie przyjęło plan kontroli zatwierdzony przez Komisję i opracowany zgodnie z metodami opartymi na ryzyku przyjętymi przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym produkty rybołówstwa są wyładowywane, mogą zezwolić na przewóz tych produktów przed zważeniem tych produktów do zarejestrowanych nabywców, zarejestrowanych ośrodków aukcyjnych lub innych organów lub osób, które odpowiadają za pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa w innym państwie członkowskim. Zezwolenie to musi być objęte wspólnym programem kontroli danych państw członkowskich, o którym mowa w art. 94, zatwierdzonym przez Komisję i opracowanym zgodnie z metodami opartymi na ryzyku przyjętymi przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 62

Wypełnienie i przekazanie dokumentów sprzedaży

1. Zarejestrowani nabywcy, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne upoważnione przez państwa członkowskie organy bądź osoby – o rocznych obrotach finansowych w pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa mniejszych niż 200 000 EUR – które odpowiadają za pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa wyładowanych w państwie członkowskim, przedkładają w razie konieczności drogą elektroniczną – w ciągu 48 godzin od pierwszej sprzedaży – właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium nastąpiła pierwsza sprzedaż, dokument sprzedaży. Za dokładność dokumentu sprzedaży odpowiadają ci nabywcy, ośrodki aukcyjne, organy lub osoby.
2. Państwa członkowskie mogą zobowiązać zarejestrowanych nabywców, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne upoważnione przez państwa członkowskie organy bądź osoby o rocznych obrotach finansowych z pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa o wartości mniejszej niż 200 000 EUR, by drogą elektroniczną zapisywali i przekazywali informacje, o których mowa w art. 64 ust. 1.
3. Jeżeli to państwo członkowskie, na którego terytorium nastąpiła pierwsza sprzedaż, nie jest państwem członkowskim bandery statku rybackiego, z którego wyładowano ryby, dba ono o to, aby kopia dokumentu sprzedaży została przekazana, w miarę możliwości elektronicznie, właściwym organom państwa członkowskiego bandery, po otrzymaniu odpowiedniej informacji.
4. W przypadku gdy pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa nie ma miejsca w państwie członkowskim, w którym produkty zostały wyładowane, państwo członkowskie odpowiadające za kontrolę pierwszego wprowadzenia do obrotu dba o to, by kopia dokumentu sprzedaży została przekazana, w miarę możliwości elektronicznie, właściwym organom odpowiadającym za kontrolę wyładunku przedmiotowych produktów oraz właściwym organom państwa członkowskiego bandery statku rybackiego, po otrzymaniu dokumentu sprzedaży.

5. Jeżeli wyładunek ma miejsce poza Wspólnotą, a pierwsza sprzedaż ma miejsce w państwie trzecim, kapitan statku rybackiego lub jego przedstawiciel przesyła kopię dokumentu sprzedaży, w miarę możliwości elektronicznie, lub jakiegokolwiek równoważny dokument zawierający ten sam poziom informacji właściwemu organowi państwa członkowskiego bandery w ciągu 48 godzin od pierwszej sprzedaży.

6. W przypadku gdy dokument sprzedaży nie odpowiada fakturze lub dokumentowi, który ją zastępuje, jak określono w art. 218 i 219 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, dane państwo członkowskie przyjmuje niezbędne przepisy w celu zadbania o to, by informacje o cenie, bez podatku, za dostawy towarów kupującemu były identyczne z cenami podanymi na fakturze. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne przepisy w celu zadbania o to, by informacje o cenie, bez podatku, za dostawy towarów kupującemu były identyczne z informacjami podanymi na fakturze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

Artykuł 63

Elektroniczne wypełnianie i przekazywanie danych z dokumentu sprzedaży

1. Zarejestrowani nabywcy, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne upoważnione przez państwa członkowskie organy bądź osoby o rocznych obrotach finansowych z pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa o wartości co najmniej 200 000 EUR zapisują drogą elektroniczną informacje, o których mowa w art. 64 ust. 1, i przedkładają je drogą elektroniczną, w ciągu 24 godzin od pierwszej sprzedaży, właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium nastąpiła pierwsza sprzedaż.
2. Państwa członkowskie przekazują w ten sam sposób – drogą elektroniczną – informacje dotyczące dokumentów sprzedaży, o których mowa w art. 62 ust. 3 i 4.

Artykuł 64

Treść dokumentów sprzedaży

1. Dokumenty sprzedaży, o których mowa w art. 62 i 63, zawierają następujące dane:
 - a) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego, który wyładował przedmiotowe produkty;
 - b) port i datę wyładunku;
 - c) nazwisko (nazwę) operatora lub kapitana statku rybackiego oraz nazwisko (nazwę) sprzedawcy, jeżeli jest to inna osoba;
 - d) nazwę (nazwisko) nabywcy oraz jego numer VAT, jego podatkowy numer identyfikacyjny lub inny szczególny identyfikator;
 - e) kod alfa-3 FAO każdego gatunku i odpowiedni obszar geograficzny, na którym dokonano połowów;
 - f) ilości każdego gatunku w kilogramach wagi produktu w podziale na postać produktu lub, w stosownych przypadkach, liczbę osobników;
 - g) w odniesieniu do wszystkich produktów objętych normami handlowymi, w stosownych przypadkach, jednostkową wielkość lub wagę, klasę, postać oraz świeżość;
 - h) w stosownych przypadkach – przeznaczenie produktów wycofanych z rynku (przeniesienie, przeznaczenie na paszę, do produkcji mączki na paszę, wykorzystanie jako przynęty lub do celów innych niż spożywcze);
 - i) miejsce i datę sprzedaży;
 - j) o ile to możliwe, numer referencyjny i datę faktury oraz, w stosownych przypadkach, umowy sprzedaży;
 - k) w stosownych przypadkach, odniesienie do deklaracji przejęcia, o której mowa w art. 66, lub do dokumentu przewozowego, o którym mowa w art. 68;
 - l) cenę.
2. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 65

Zwolnienia z wymogów dotyczących dokumentów sprzedaży

1. Komisja może zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, zwolnić z obowiązku przedkładania właściwym organom lub innym upoważnionym organom państw członkowskich dokumentu sprzedaży dotyczącego produktów rybołówstwa wyładowanych z określonych kategorii wspólnotowych statków rybackich o całkowitej długości co najwyżej 10 metrów lub dotyczącego produktów rybołówstwa, które zostały wyładowane w ilości nieprzekraczającej 50 kg ekwiwalentu wagi w relacji pełnej na gatunek. Takie zwolnienia mogą być przyznane wyłącznie w przypadkach, gdy dane państwo członkowskie wprowadziło zadowalający system kontroli weryfikacyjnych, zgodnie z art. 16 i 25.
2. Nabywca kupujący produkty o maksymalnej ilości 30 kg, które nie są następnie wprowadzane do obrotu, lecz zostają wykorzystane wyłącznie do celów spożycia prywatnego, jest zwolniony z przepisów określonych w art. 62, 63 i 64. Wszelkie zmiany tego progu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 66

Deklaracja przejęcia

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich, jeżeli produkty rybołówstwa są przeznaczone na sprzedaż na etapie późniejszym, zarejestrowani nabywcy, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne organy bądź osoby – o rocznych obrotach finansowych z pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa mniejszych niż 200 000 EUR – które odpowiadają za pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa wyładowanych w państwie członkowskim, przedkładają właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium nastąpiło przejęcie – w ciągu 48 godzin od zakończenia wyładunku – deklarację przejęcia. Za przedłożenie deklaracji przejęcia oraz za jej dokładność odpowiadają ci nabywcy, ośrodki aukcyjne, inne organy lub osoby.
2. Jeżeli to państwo członkowskie, na którego terytorium następuje przejęcie, nie jest państwem członkowskim bandery statku rybackiego, z którego wyładowano ryby, dba ono o to, aby kopia deklaracji przejęcia została przekazana, w miarę możliwości elektronicznie, właściwym organom państwa członkowskiego bandery, po otrzymaniu odpowiedniej informacji.
3. Deklaracja przejęcia, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego, który wyładował produkty;
 - b) port i datę wyładunku;
 - c) nazwisko (nazwę) operatora lub kapitana statku;
 - d) kod alfa-3 FAO każdego gatunku i odpowiedni obszar geograficzny, na którym dokonano połowów;
 - e) ilości każdego przechowywanego gatunku w kilogramach wagi produktu w podziale na postać produktu lub, w stosownych przypadkach, liczbę osobników;

- f) nazwę i adres obiektu, w którym produkty są przechowywane;
- g) w stosownych przypadkach – odniesienie do dokumentu przewozowego określonego w art. 68.

Artykuł 67

Elektroniczne wypełnianie i przekazywanie danych z deklaracji przejścia

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich, jeżeli produkty rybołówstwa są przeznaczone na sprzedaż na etapie późniejszym, zarejestrowani nabywcy, zarejestrowane ośrodki aukcyjne lub inne organy bądź osoby – o rocznych obrotach finansowych z pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa o wartości co najmniej 200 000 EUR – które odpowiadają za pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa wyładowanych w państwie członkowskim, zapisują w formie elektronicznej informacje, o których mowa w art. 66, i przesyłają je drogą elektroniczną – w terminie 24 godzin – właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium następuje przejście.
2. Państwa członkowskie przekazują drogą elektroniczną informacje dotyczące deklaracji przejścia, o których mowa w art. 66 ust. 2.

Artykuł 68

Wypełnianie i przekazywanie dokumentu przewozowego

1. Do czasu pierwszej sprzedaży wszelkim produktom rybołówstwa, których wyładunek nastąpił na terenie Wspólnoty, w formie nieprzetworzonej lub po przetworzeniu na pokładzie, co do których nie przedłożono dokumentu sprzedaży ani dokumentu przejścia zgodnie z art. 62, 63, 66 i 67 i które zostają przewiezione do miejsca innego niż miejsce wyładunku, towarzyszy dokument sporządzony przez przewoźnika. W terminie 48 godzin po załadunku przewoźnik przekazuje właściwym organom państwa członkowskiego – lub innym organom przez nie upoważnionym – w którym nastąpił wyładunek, dokument przewozowy.
2. Przewoźnik jest zwolniony z wymogu posiadania dokumentu przewozowego towarzyszącego produktom rybołówstwa, jeżeli dokument przewozowy został przesłany elektronicznie przed rozpoczęciem przewozu właściwym organom państwa członkowskiego bandery, które w przypadku gdy produkty są przewożone do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie wyładunku, natychmiast po otrzymaniu przekazują dokument przewozowy właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium ma się odbyć pierwsze wprowadzenie do obrotu.
3. W przypadku gdy produkty są przewożone do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie wyładunku, w terminie 48 godzin po załadunku produktów rybołówstwa przewoźnik przekazuje również właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium odbędzie się pierwsze wprowadzenie do obrotu, kopię dokumentu przewozowego. Państwo członkowskie, w którym następuje pierwsze wprowadzenie do obrotu, może wymagać dalszych informacji w tym zakresie od państwa członkowskiego wyładunku.

4. Za zgodność dokumentu przewozowego z prawdą odpowiada przewoźnik.
5. Dokument przewozowy określa:
 - a) miejsce przeznaczenia przesyłki (przesyłek) oraz identyfikację pojazdu transportowego;
 - b) oznakę rybacką i nazwę statku rybackiego, który wyładował produkty;
 - c) kod alfa-3 FAO każdego gatunku i odpowiedni obszar geograficzny, na którym dokonano połowów;
 - d) ilości każdego przewożonego gatunku w kilogramach wagi produktu w podziale na postać produktu lub, w stosownych przypadkach, liczbę osobników;
 - e) nazwisko(-a) (nazwę(-y)) i adres(-y) odbiorcy(-ów);
 - f) miejsce i datę załadunku towarów.
6. Właściwe organy państw członkowskich mogą zwolnić z obowiązku określonego w ust. 1, jeżeli produkty rybołówstwa są przewożone na terenie portu lub w odległości nie większej niż 20 km od miejsca wyładunku.

7. Jeżeli produkty rybołówstwa zadeklarowane w dokumencie sprzedaży jako sprzedane są przewożone do innego miejsca niż miejsce wyładunku, przewoźnik musi być w stanie udowodnić za pomocą dokumentacji, że sprzedaż rzeczywiście miała miejsce.

8. Przewoźnik jest zwolniony z obowiązku określonego w niniejszym artykule, jeżeli dokument przewozowy zostaje zastąpiony kopią deklaracji wyładunkowej przewidzianej w art. 23 i odnoszącej się do przewożonych ilości lub jakimkolwiek innym równoważnym dokumentem zawierającym ten sam poziom informacji.

ROZDZIAŁ III

Organizacje producentów oraz uzgodnienia w zakresie cen i interwencji

Artykuł 69

Monitorowanie organizacji producentów

1. Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 państwa członkowskie przeprowadzają w regularnych odstępach czasu kontrole, aby upewnić się, czy:
 - a) organizacje producentów spełniają warunki dotyczące udzielenia uznania;
 - b) uznanie organizacji producentów może zostać cofnięte, jeżeli warunki określone w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 nie są już spełniane lub jeżeli uznanie jest oparte na błędnych informacjach;
 - c) uznanie zostaje niezwłocznie cofnięte z mocą wsteczną, jeżeli zostało ono organizacji udzielone w sposób niezgodny z prawem lub jeżeli organizacja odnosi z niego korzyść w sposób niezgodny z prawem.

2. W celu zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących organizacji producentów określonych w art. 5 i art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 104/2000 Komisja przeprowadza kontrole, w świetle których może, w stosownych przypadkach, zwrócić się do państw członkowskich o cofnięcie uznania.

3. Każde państwo członkowskie przeprowadza odpowiednie kontrole, aby zadbać o to, żeby każda organizacja producentów wypełniła obowiązki określone w programie operacyjnym na dany rok połowowy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2508/2000, i stosowała sankcje, o których mowa w art. 9 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 104/2000, w przypadku niewypełnienia tych obowiązków.

Artykuł 70

Monitorowanie uzgodnień w zakresie cen i interwencji

Państwa członkowskie przeprowadzają wszelkiego rodzaju kontrole dotyczące uzgodnień w zakresie cen i interwencji, a w szczególności:

- a) wycofania produktów z rynku w celach innych niż spożycie przez ludzi;
- b) czynności związanych z przeniesieniem, dotyczących stabilizacji, przechowywania lub przetwarzania produktów wycofanych z rynku;
- c) prywatnego przechowywania produktów zamrożonych na morzu;
- d) dodatku wyrównawczego za tuńczyka przeznaczonego do przetworzenia.

TYTUŁ VI

NADZÓR

Artykuł 71

Obserwacje na morzu i wykrywanie przez państwa członkowskie

1. Państwa członkowskie sprawują nadzór na wodach wspólnotowych podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji w oparciu o:

- a) obserwację statków rybackich przez statki inspekcyjne lub nadzorujące statki powietrzne;
- b) system monitorowania statków, o którym mowa w art. 9; lub
- c) wszelkie inne metody wykrywania i identyfikacji.

2. Jeżeli informacje uzyskane w wyniku obserwacji lub wykrywania nie są zgodne z informacjami, którymi dysponuje państwo członkowskie, prowadzi ono wszelkie dalsze postępowania wyjaśniające niezbędne do określenia właściwych działań następczych.

3. Jeżeli obserwacje lub wykrywanie dotyczą statku rybackiego innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, a informacje nie są zgodne z innymi informacjami, którymi dysponuje nadbrzeżne państwo członkowskie, i jeżeli to nadbrzeżne państwo członkowskie nie może podjąć dalszych działań, odnotowuje ono swoje ustalenia w sprawozdaniu z nadzoru, które przekazuje niezwłocznie, w miarę możliwości drogą elektroniczną, państwu członkowskiemu bandery lub danemu państwu trzeciemu. W przypadku statku państwa trzeciego sprawozdanie z nadzoru wysyła się również do Komisji lub do wyznaczonego przez nią organu.

4. Jeżeli urzędnik państwa członkowskiego zaobserwuje lub wykryje statek rybacki prowadzący działalność, którą można uznać za naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, niezwłocznie sporządza sprawozdanie z nadzoru i wysyła je swoim właściwym organom.

5. Treść sprawozdania z nadzoru jest określana zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 72

Działania, które należy podjąć po otrzymaniu informacji o obserwacjach i wykrywaniu

1. Po otrzymaniu sprawozdania z nadzoru sporządzonego przez inne państwo członkowskie państwa członkowskie bandery podejmują niezwłocznie działania i prowadzą wszelkie dalsze postępowania wyjaśniające niezbędne do określenia właściwych działań następczych.

2. Państwa członkowskie inne niż dane państwo członkowskie bandery sprawdzają, w stosownych przypadkach, czy zgłoszony zaobserwowany statek rybacki prowadził działalność na wodach podlegających ich jurysdykcji lub zwierzchnictwu lub czy produkty rybołówstwa pochodzące z tego statku zostały wylądowane lub przywiezione na ich terytorium, i sprawdzają, czy w przeszłości statek ten przestrzegał odpowiednich środków ochrony i zarządzania.

3. Komisja lub wyznaczony przez nią organ lub, w stosownych przypadkach, państwo członkowskie bandery i pozostałe państwa członkowskie badają również odpowiednio udokumentowane informacje dotyczące zaobserwowanych statków rybackich przedstawione przez poszczególnych obywateli, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacje ekologiczne, jak również przedstawicieli danych stron z sektora gospodarki rybnej lub handlu.

Artykuł 73

Obserwatorzy kontroli

1. Jeżeli Rada stworzyła program obecności wspólnotowych obserwatorów kontroli, obserwatorzy kontroli na pokładach statków rybackich sprawdzają przestrzeganie przez statki rybackie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Wykonują oni wszystkie zadania w ramach programu obecności obserwatorów, a w szczególności sprawdzają i rejestrują działalność połowową statku oraz odpowiednie dokumenty.

2. Obserwatorzy kontroli posiadają kwalifikacje do wykonywania swoich zadań. Są niezależni w stosunku do właściciela i kapitana statku rybackiego oraz wszystkich członków załogi. Nie mogą mieć oni żadnych ekonomicznych związków z operatorem.

3. O ile to możliwe, obserwatorzy kontroli dbają o to, by ich obecność na pokładzie statków rybackich nie utrudniała ani nie zakłócała działalności połowowej i sprawnego przebiegu operacji statku.

4. W przypadku gdy obserwator kontroli zauważy poważne naruszenie, informuje niezwłocznie o tym właściwe organy państwa członkowskiego bandery.

5. Obserwatorzy kontroli sporządzają – w miarę możliwości elektronicznie – sprawozdanie obserwatora z nadzoru i przekazują je niezwłocznie, w razie konieczności drogą elektroniczną z pokładu statku rybackiego, swoim właściwym organom i właściwym organom państwa członkowskiego bandery. Państwa członkowskie wprowadzają sprawozdanie do bazy danych, o której mowa w art. 78.

6. W przypadku gdy ze sprawozdania obserwatora z nadzoru wynika, że obserwowany statek prowadził działalność połowową niezgodną z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa, właściwe organy, o których mowa w ust. 4, podejmują wszelkie odpowiednie działania służące zbadaniu tej kwestii.

7. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich zapewniają wyznaczonym obserwatorom kontroli odpowiednie zakwaterowanie, ułatwiają im pracę i unikają wszelkiej ingerencji w wykonywanie przez nich zadania. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich umożliwiają obserwatorom kontroli dostęp do odpowiednich części statku, w tym do połowu, oraz do dokumentów statku, w tym do plików elektronicznych.

8. Wszystkie koszty związane z działalnością obserwatorów kontroli na mocy niniejszego artykułu ponoszą państwa członkowskie bandery. Państwa członkowskie mogą obciążyć tymi kosztami, w części lub w całości, operatorów statków rybackich pływających pod ich banderą, które uczestniczyły w danym połowie.

9. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

TYTUŁ VII

INSPEKcja I POSTĘPOWANIA

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 74

Przeprowadzanie inspekcji

1. Państwa członkowskie sporządzają i uaktualniają wykaz urzędników odpowiedzialnych za przeprowadzanie inspekcji.

2. Urzędnicy wykonują swoje obowiązki zgodnie z prawem wspólnotowym. Przeprowadzają oni w sposób niedyskryminacyjny inspekcje na morzu, w portach, podczas przewozu, w obiektach przetwórstwa oraz na etapie wprowadzania produktów rybołówstwa do obrotu.

3. Urzędnicy kontrolują w szczególności:

- a) legalność połowów zatrzymanych na pokładzie, przechowywanych, przewożonych, przetwarzanych lub wprowadzanych do obrotu oraz dokładność związanej z nimi dokumentacji lub przekazów elektronicznych;
- b) legalność narzędzi połowowych używanych do połowów gatunków docelowych oraz do połowów zatrzymanych na pokładzie;
- c) w stosownych przypadkach, plan sztauwania i oddzielne sztauwanie gatunków;
- d) oznakowanie narzędzi połowowych; oraz
- e) informacje na temat silnika, o których mowa w art. 40.

4. Urzędnicy mogą badać wszystkie odpowiednie obszary, pokłady i pomieszczenia. Mogą również badać połowy, przetworzone lub nie, sieci lub inne narzędzia, wyposażenie, pojemniki i opakowania zawierające ryby lub produkty rybołówstwa oraz wszelkie istotne dokumenty lub przekazy elektroniczne, w stosunku do których stwierdzą konieczność sprawdzenia zgodności z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa. Mogą oni również przepytować osoby, które mogą dysponować informacjami związanymi z przedmiotem inspekcji.

5. Urzędnicy przeprowadzają inspekcje w sposób powodujący jak najmniejsze zakłócenia lub niedogodności dla statku lub pojazdu transportowego i jego działalności oraz dla przechowywania, przetwarzania i wprowadzania połowów do obrotu. Unikają, w miarę możliwości, jakiegokolwiek pogorszenia jakości połowów w trakcie inspekcji.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza dotyczące metod i przebiegu inspekcji, są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 75

Obowiązki operatora

1. Operator ułatwia bezpieczny dostęp do statku, pojazdu transportowego lub pomieszczenia, w którym produkty rybołówstwa są przechowywane, przetwarzane lub wprowadzane do obrotu. Zapewnia on bezpieczeństwo urzędników i nie utrudnia im wykonywania obowiązków ani nie ingeruje w nie, a także nie próbuje zastraszać urzędników.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 76

Sprawozdanie z inspekcji

1. Po każdej inspekcji urzędnicy sporządzają sprawozdanie z inspekcji i przekazują je swoim właściwym organom. W miarę możliwości sprawozdanie to jest zapisywane i przekazywane drogą elektroniczną. W przypadku inspekcji statku rybackiego pływającego pod banderą innego państwa członkowskiego kopia sprawozdania z inspekcji jest przesyłana niezwłocznie do danego państwa członkowskiego bandery, jeżeli podczas inspekcji odkryto naruszenie. W przypadku inspekcji statku rybackiego pływającego pod banderą państwa trzeciego kopia sprawozdania z inspekcji jest przesyłana niezwłocznie do właściwych organów danego państwa trzeciego, jeżeli podczas inspekcji odkryto naruszenie. Jeżeli inspekcja przeprowadzana jest na wodach podlegających jurysdykcji innego państwa członkowskiego, kopia sprawozdania z inspekcji przesyłana jest niezwłocznie do tego państwa członkowskiego.

2. Urzędnicy informują o swoich ustaleniach z inspekcji operatora, który ma możliwość zgłoszenia uwag na temat inspekcji i ustaleń urzędników. Uwagi operatora są włączane do sprawozdania z inspekcji. Urzędnicy zapisują w dzienniku połowowym, że przeprowadzono inspekcję.

3. Kopia sprawozdania z inspekcji jest przesyłana operatorowi jak najszybciej, a w każdym razie nie później niż w terminie 15 dni roboczych po zakończeniu inspekcji.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 77

Dopuszczalność sprawozdań z inspekcji i z nadzoru

Sprawozdania z inspekcji i z nadzoru sporządzone przez inspektorów wspólnotowych lub urzędników innego państwa członkowskiego, lub urzędników Komisji stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym prowadzonym przez dowolne państwo członkowskie. Do celów ustalenia faktów sprawozdania te są traktowane na tych samych zasadach co sprawozdania z inspekcji i z nadzoru sporządzane przez państwa członkowskie.

Artykuł 78

Elektroniczna baza danych

1. Państwa członkowskie tworzą i aktualizują elektroniczną bazę danych, w której umieszczają wszystkie sprawozdania z inspekcji i z nadzoru sporządzone przez swoich urzędników.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 79

Inspektorzy wspólnotowi

1. Komisja sporządza zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, wykaz inspektorów wspólnotowych.

2. Bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności nadbrzeżnego państwa członkowskiego inspektorzy wspólnotowi mogą przeprowadzać inspekcje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na wodach wspólnotowych i na wspólnotowych statkach rybackich poza wodami wspólnotowymi.

3. Inspektorzy wspólnotowi mogą zostać wyznaczeni do:

- a) wdrażania indywidualnych programów kontroli i inspekcji, przyjętych zgodnie z art. 95;
- b) realizacji międzynarodowych programów kontroli rybołówstwa, w ramach których Wspólnota jest zobowiązana do przeprowadzania kontroli.

4. W celu wywiązania się ze swoich zadań i zgodnie z ust. 5 inspektorzy wspólnotowi mają niezwłocznie dostęp do:

- a) wszystkich obszarów na pokładzie wspólnotowych statków rybackich i wszelkich innych statków prowadzących działalność połowową, obiektów publicznych lub miejsc i środków transportu; oraz
- b) wszelkich informacji i dokumentów, które są potrzebne do wypełniania ich zadań, w szczególności do dziennika połowowego, deklaracji wyładunkowych, świadectw połowowych, deklaracji przeładunkowej, dokumentów sprzedaży i innych istotnych dokumentów;

w takim samym zakresie i na tych samych warunkach co urzędnicy z państwa członkowskiego, w którym ma miejsce inspekcja.

5. Inspektorzy wspólnotowi nie mają żadnych uprawnień właściwych policji czy organom ścigania poza terytorium ich państwa członkowskiego pochodzenia lub poza wspólnotowymi wodami podlegającymi zwierzchnictwu i jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia.

6. Urzędnicy Komisji lub organu przez nią wyznaczonego, którzy zostali wyznaczeni na inspektorów wspólnotowych, nie mają żadnych uprawnień właściwych policji czy organom ścigania.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

ROZDZIAŁ II

Inspekcje poza wodami państwa członkowskiego przeprowadzające inspekcje

Artykuł 80

Inspekcje statków rybackich poza wodami państwa członkowskiego przeprowadzające inspekcje

1. Bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności nadbrzeżnego państwa członkowskiego, państwa członkowskie mogą przeprowadzać inspekcje statków rybackich pływających pod ich banderą na wszystkich wodach wspólnotowych poza wodami podlegającymi zwierzchnictwu innego państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie mogą na statkach rybackich innego państwa członkowskiego przeprowadzać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem inspekcje dotyczące działalności połowowej na wszystkich wodach wspólnotowych poza wodami podlegającymi zwierzchnictwu innego państwa członkowskiego:

- a) po uzyskaniu upoważnienia od danego nadbrzeżnego państwa członkowskiego; lub
- b) jeżeli przyjęto indywidualne programy kontroli i inspekcji zgodnie z art. 95.

3. Państwo członkowskie jest upoważnione do przeprowadzania inspekcji wspólnotowych statków rybackich pływających pod banderą innego państwa członkowskiego na wodach międzynarodowych.

4. Państwo członkowskie może przeprowadzać inspekcje wspólnotowych statków rybackich pływających pod jego banderą lub pod banderą innego państwa członkowskiego na wodach państw trzecich zgodnie z umowami międzynarodowymi.

5. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ działający jako punkt kontaktowy do celów niniejszego artykułu. Punkt kontaktowy państw członkowskich działa 24 godziny na dobę.

Artykuł 81

Wnioski o upoważnienie

1. Decyzje w sprawie wniosków o upoważnienie państwa członkowskiego do przeprowadzania inspekcji na statkach rybackich na wodach wspólnotowych niepodlegających jego zwierzchnictwu lub jurysdykcji, o czym mowa w art. 80 ust. 2 lit. a), podejmowane są przez odnośne nadbrzeżne państwo członkowskie w terminie 12 godzin od złożenia wniosku lub w odpowiednim terminie, jeżeli powodem złożenia wniosku jest pościg rozpoczęty na wodach państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję.

2. Państwo członkowskie składające wniosek jest niezwłocznie informowane o podjętej decyzji. Decyzje są również przekazywane Komisji lub wyznaczonemu przez nią organowi.

3. Wnioski o upoważnienie są odrzucane całkowicie lub częściowo jedynie w stopniu, w jakim jest to konieczne z istotnych przyczyn. Odmowy i ich powody są niezwłocznie przesyłane do państwa członkowskiego składającego wniosek i do Komisji lub wyznaczonego przez nią organu.

ROZDZIAŁ III

Naruszenia przepisów wykryte podczas inspekcji

Artykuł 82

Postępowanie w przypadku naruszenia przepisów

Jeżeli informacje zebrane podczas inspekcji lub wszelkie inne odpowiednie dane wskazują na to, że nastąpiło naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, urzędnik:

- a) odnotowuje domniemane naruszenie w sprawozdaniu z inspekcji;

- b) podejmuje wszelkie niezbędne działania, aby zapewnić zabezpieczenie dowodów odnoszących się do takiego domniemanego naruszenia;
- c) niezwłocznie przekazuje sprawozdanie z inspekcji właściwemu organowi, któremu podlega;
- d) informuje osobę fizyczną lub prawną podejrzaną o dopuszczenie się naruszenia lub która została przyłapana na dopuszczaniu się naruszenia, że naruszenie przepisów skutkuje przyznaniem odpowiedniej liczby punktów zgodnie z art. 92. Informacja ta zostaje odnotowana w sprawozdaniu z inspekcji.

Artykuł 83

Naruszenia przepisów wykryte poza wodami państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję

1. Jeżeli w następstwie inspekcji przeprowadzonej zgodnie z art. 80 wykryto naruszenie przepisów, państwo członkowskie przeprowadzające inspekcję niezwłocznie przedstawia skrócone sprawozdanie z inspekcji nadbrzeżnemu państwu członkowskiemu lub, w przypadku inspekcji poza wodami wspólnotowymi, państwu członkowskiemu bandery danego statku rybackiego. Pełne sprawozdanie z inspekcji zostaje przedstawione państwu nadbrzeżnemu i państwu członkowskiemu bandery w terminie 15 dni od daty przeprowadzenia inspekcji.

2. Nadbrzeżne państwo członkowskie lub, w przypadku inspekcji poza wodami wspólnotowymi, państwo członkowskie bandery danego statku rybackiego podejmuje wszelkie odpowiednie środki w związku z naruszeniem, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 84

Wzmocnione działania następcze w związku z niektórymi poważnymi naruszeniami przepisów

1. Państwo członkowskie bandery lub nadbrzeżne państwo członkowskie, na którego wodach statek rybacki jest podejrzewany o:

- a) niezgodne z prawdą odnotowanie połowów stad objętych planem wieloletnim, wynoszących powyżej 500 kg lub 10 %, obliczanych jako odsetek wartości wykazanych w dzienniku połowowym, w zależności od tego, która wartość jest większa; lub
- b) dopuszczanie się jednego z poważnych naruszeń przepisów, o których mowa w art. 42 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 lub w art. 90 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w ciągu jednego roku od dopuszczenia się pierwszego poważnego naruszenia przepisów;

może zażądać – obok podjęcia środków, o których mowa w rozdziale IX rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 – by statek rybacki natychmiast udał się do portu, tak aby można było przeprowadzić pełne postępowanie wyjaśniające.

2. Nadbrzeżne państwo członkowskie informuje – natychmiast i zgodnie z procedurami określonymi w jego ustawodawstwie krajowym – państwo członkowskie bandery o postępowaniu wyjaśniającym, o którym mowa w ust. 1.

3. Urzędnicy mogą pozostać na pokładzie statku rybackiego do czasu podjęcia pełnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 1.

4. Kapitan statku rybackiego, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje wszelką działalność połowową i udaje się do portu, jeżeli tego od niego zażądano.

ROZDZIAŁ IV

Postępowanie w sprawie naruszeń przepisów wykrytych podczas inspekcji

Artykuł 85

Postępowanie

Bez uszczerbku dla art. 83 ust. 2 i art. 86, w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa podczas lub po inspekcji właściwe organy państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję podejmują, zgodnie z tytułem VIII, odpowiednie środki przeciwko kapitanowi danego statku lub przeciwko innej osobie prawnej lub fizycznej odpowiedzialnej za to naruszenie.

Artykuł 86

Przekazanie postępowania

1. Państwo członkowskie na terytorium lub wodach, na których odkryto naruszenie przepisów, może przekazać postępowanie związane z tym naruszeniem właściwym organom państwa członkowskiego bandery lub państwa członkowskiego, którego obywatelem jest sprawca naruszenia przepisów, za zgodą tego państwa i pod warunkiem że w wyniku przekazania istnieją większe szanse na osiągnięcie skutku, o którym mowa w art. 89 ust. 2.

2. Państwo członkowskie bandery może przekazać postępowanie związane z tym naruszeniem przepisów właściwym organom państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję za zgodą danego państwa członkowskiego i pod warunkiem że w wyniku przekazania istnieją większe szanse na osiągnięcie skutku, o którym mowa w art. 89 ust. 2.

Artykuł 87

Naruszenie przepisów wykryte przez inspektorów wspólnotowych

Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki w odniesieniu do wszelkich naruszeń przepisów wykrytych przez inspektorów wspólnotowych na wodach podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji lub na statku rybackim pływającym pod ich banderą.

Artykuł 88

Środki naprawcze w przypadku braku postępowania ze strony państwa członkowskiego wyładunku lub przeładunku

1. Jeżeli państwo członkowskie wyładunku lub przeładunku nie jest państwem członkowskim bandery, a jego właściwe organy nie podejmą odpowiednich działań przeciw osobom fizycznym lub prawnym odpowiedzialnym za naruszenia przepisów lub nie przekażą postępowania zgodnie z art. 86, ilości nielegalnie wyładowane lub przeładowane mogą zostać wliczone do kwoty państwa członkowskiego wyładunku lub przeładunku.

2. Ilość ryb, która ma zostać wliczona do kwoty państwa członkowskiego wyładunku lub przeładunku, ustalana jest zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, po konsultacjach Komisji z dwoma danymi państwami członkowskimi.

3. Jeżeli państwo członkowskie wyładunku lub przeładunku nie dysponuje już odpowiednią kwotą, zastosowanie mają przepisy art. 37. W tym celu ilości nielegalnie wyładowanych lub przeładowanych ryb uznaje się za odpowiednik wielkości szkody poniesionej przez państwo członkowskie bandery, jak to określono w wymienionym artykule.

TYTUŁ VIII

EGZEKWOWANIE

Artykuł 89

Środki zapewniające przestrzeganie przepisów

1. Państwa członkowskie zapewniają systematyczne podejmowanie odpowiednich środków, łącznie ze wszczynaniem postępowania administracyjnego lub karnego, zgodnie z ich prawem krajowym, przeciwko osobom fizycznym lub prawnym podejrzanych o złamanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Łączny poziom kar i kar dodatkowych oblicza się – zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego – w taki sposób, by zadbać o skuteczne pozbawienie podmiotów, które są odpowiedzialne za naruszenia, korzyści ekonomicznych uzyskanych w wyniku dopuszczenia się tych naruszeń, bez uszczerbku dla uznanego prawa do wykonywania zawodu. Kary te mają również powodować skutki proporcjonalne do wagi takiego naruszenia przepisów i mają skutecznie odstraszać od dopuszczania się tego rodzaju naruszeń przepisów.

3. Państwa członkowskie mogą stosować system, zgodnie z którym grzywna jest proporcjonalna do obrotów osoby prawnej lub do uzyskanej lub oczekiwanej korzyści finansowej płynącej z naruszenia przepisów.

4. W przypadku naruszenia przepisów właściwe organy państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję powiadamiają, niezwłocznie i zgodnie z procedurami obowiązującymi w ich prawie krajowym, państwa członkowskie bandery, państwo członkowskie, którego obywatelem jest sprawca naruszenia przepisów, lub każde inne państwo członkowskie zainteresowane działaniami następczymi o postępowaniu administracyjnym, karnym lub innych podjętych środkach oraz o ostatecznym orzeczeniu w sprawie takiego naruszenia przepisów, w tym o liczbie punktów przyznanych zgodnie z art. 92.

Artykuł 90

Kary w przypadku poważnych naruszeń przepisów

1. W uzupełnieniu art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 następujące działania są również uznawane za poważne naruszenia do celów niniejszego rozporządzenia w zależności od wagi danego naruszenia, którą określa właściwy organ państwa członkowskiego, biorąc pod uwagę takie kryteria, jak charakter szkody, jej wartość, sytuacja ekonomiczna sprawcy naruszenia i rozmiar naruszenia lub jego powtarzalność:

- a) nieprzekazanie deklaracji wyładunkowej lub dokumentu sprzedaży, gdy wyładunek połowu nastąpił w porcie państwa trzeciego;
- b) manipulowanie przy silniku mające na celu zwiększenie jego mocy ponad maksymalną ciągłą moc silnika zgodną z certyfikatem silnika;
- c) niewyładowanie gatunków objętych kwotą, złowionych podczas operacji połowowej, chyba że taki wyładunek byłby sprzeczny z obowiązkami przewidzianymi w przepisach wspólnej polityki rybołówstwa, na łowiskach lub w strefach połowowych, w których mają zastosowanie te przepisy.

2. Państwa członkowskie dbają o to, by osoba fizyczna, która dopuściła się poważnego naruszenia przepisów, lub osoba prawna uznana za odpowiedzialną za poważne naruszenie przepisów podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym karom administracyjnym, zgodnie z wykazem kar i środków, o którym mowa w rozdziale IX rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

3. Bez uszczerbku dla art. 44 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008, państwa członkowskie nakładają karę, która musi być skutecznie odstrasżająca i w odpowiednich przypadkach wliczana na podstawie wartości produktów rybołówstwa uzyskanych w wyniku dopuszczenia się poważnego naruszenia.

4. Przy ustalaniu wysokości kary państwa członkowskie biorą również pod uwagę wartość szkody wyrządzonej danym zasobom rybnym i środowisku morskemu.

5. Państwa członkowskie mogą również, lub alternatywnie, stosować skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje karne.

6. Kary określone w niniejszym rozdziale mogą być stosowane w połączeniu z innymi karami lub środkami, w szczególności z tymi, które opisano w art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

Artykuł 91

Natychmiastowe środki wykonawcze

Państwa członkowskie podejmują natychmiastowe środki mające na celu powstrzymanie przed dalszym nielegalnym postępowaniem kapitanów statków rybackich lub innych osób fizycznych lub osób prawnych ujętych na gorącym uczynku stanowiącym poważne naruszenie w rozumieniu art. 42 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

Artykuł 92

System punktów za poważne naruszenia przepisów

1. Państwa członkowskie stosują w odniesieniu do poważnych naruszeń, o których mowa w art. 42 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1005/2008, system punktów, na którego podstawie właścicielowi licencji połowowej przyznaje się odpowiednią liczbę punktów za naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Jeżeli osoba fizyczna dopuściła się poważnego naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa lub osoba prawna została uznana za odpowiedzialną za takie naruszenie, właścicielowi licencji połowowej zostaje przyznana odpowiednia liczba punktów za naruszenie przepisów. Przyznane punkty są przenoszone na każdego przyszłego posiadacza licencji połowowej dla danego statku rybackiego, jeżeli statek jest sprzedawany, przekazywany lub w jakikolwiek inny sposób zmienia się jego właściciel po dacie popełnienia naruszenia. Właściciel licencji połowowej ma prawo do skorzystania z postępowania odwoławczego zgodnie z prawem krajowym.

3. Jeżeli całkowita liczba punktów jest równa określonej liczbie punktów lub jest wyższa od tej liczby, licencja połowowa zostaje automatycznie zawieszona na okres co najmniej dwóch miesięcy. Okres ten wynosi cztery miesiące, jeżeli licencja połowowa zostaje zawieszona po raz drugi, osiem miesięcy, jeżeli licencja połowowa zostaje zawieszona po raz trzeci, i jeden rok – jeżeli licencja połowowa zostaje zawieszona po raz czwarty w wyniku przyznania właścicielowi licencji określonej liczby punktów. Jeżeli określona liczba punktów zostaje przyznana właścicielowi po raz piąty, licencję połowową cofa się na stałe.

4. Jeżeli właściciel licencji połowowej nie dopuści się innego poważnego naruszenia przepisów w okresie trzech lat od daty ostatniego poważnego naruszenia, wszystkie punkty przypisane do licencji połowowej anuluje się.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

6. Państwa członkowskie ustanawiają również system punktów, na którego podstawie kapitanowi statku przyznaje się odpowiednią liczbę punktów za poważne naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, którego się dopuścił.

Artykuł 93

Krajowe rejestry naruszeń przepisów

1. Państwa członkowskie zapisują w rejestrze krajowym wszelkie naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, których dopuściły się statki pływające pod ich banderą lub ich obywatele, łącznie z nałożonymi na nie karami i przyznaną im liczbą punktów. Naruszenia, których dopuściły się statki rybackie pływające pod ich banderą lub ich obywatele, będące przedmiotem sprawy o naruszenie przepisów w innych państwach członkowskich, są również rejestrowane przez państwa członkowskie w ich krajowych rejestrach naruszeń przepisów, po otrzymaniu powiadomienia o ostatecznym orzeczeniu wydanym przez państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję, zgodnie z art. 90.

2. Przy podejmowaniu działań w sprawie naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa państwo członkowskie może zwrócić się do innych państw członkowskich o dostarczenie informacji zawartych w ich krajowych rejestrach statków rybackich i osób podejrzewanych o dopuszczenie się danego naruszenia przepisów lub ujętych na gorącym uczynku stanowiącym dane naruszenie.

3. Gdy państwo członkowskie zwraca się do innego państwa członkowskiego o udzielenie informacji związanych ze środkami podjętymi w sprawie naruszenia przepisów, to drugie państwo członkowskie może udzielić odpowiednich informacji na temat odnośnych statków rybackich i osób.

4. Dane zawarte w krajowym rejestrze naruszeń przepisów przechowywane są tak długo jak to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia, ale zawsze przez co najmniej trzy lata kalendarzowe, licząc od roku następującego po roku, w którym informacja została zapisana.

TYTUŁ IX

PROGRAMY KONTROLI

Artykuł 94

Wspólne programy kontroli

Państwa członkowskie mogą realizować, we współpracy ze sobą i ze swojej własnej inicjatywy, programy kontroli, inspekcji i nadzoru działalności połowowej.

Artykuł 95

Indywidualne programy kontroli i inspekcji

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, oraz w porozumieniu z danymi państwami członkowskimi Komisja może określić łowiska, które będą przedmiotem indywidualnych programów kontroli i inspekcji.

2. Indywidualne programy kontroli i inspekcji, o których mowa w ust. 1, określają cele, priorytety i procedury oraz wartości odniesienia dla działań inspekcyjnych. Takie wartości odniesienia są ustalane na podstawie zarządzania ryzykiem i są poddawane okresowemu przeglądowi po przeprowadzeniu analizy uzyskanych wyników.

3. Po wejściu w życie planu wieloletniego oraz zanim będzie miał zastosowanie indywidualny program kontroli i inspekcji, każde państwo członkowskie ustanawia na podstawie zarządzania ryzykiem docelowe wartości odniesienia dla działań inspekcyjnych.

4. Dane państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki mające na celu zapewnienie wdrożenia indywidualnych programów kontroli i inspekcji, w szczególności w odniesieniu do wymaganych zasobów ludzkich i materialnych oraz do okresów i stref, w których mają one zostać wykorzystane.

TYTUŁ X

OCENA I KONTROLA PROWADZONE PRZEZ KOMISJĘ

Artykuł 96

Zasady ogólne

1. Komisja kontroluje i ocenia stosowanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie, badając informacje i dokumenty oraz przeprowadzając weryfikacje, niezależne inspekcje i audyty, a także ułatwia koordynację i współpracę między nimi. W tym celu Komisja może, z własnej inicjatywy i za pomocą własnych środków, wszczynać i przeprowadzać dochodzenia, weryfikacje, inspekcje i audyty. Komisja może sprawdzać w szczególności:

- a) wdrażanie i stosowanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie i ich właściwe organy;
- b) wdrażanie i stosowanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa na wodach państwa trzeciego zgodnie z umową międzynarodową zawartą z tym państwem;
- c) zgodność krajowych praktyk administracyjnych oraz działań w zakresie inspekcji i nadzoru z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa;
- d) istnienie wymaganych dokumentów i ich zgodność z obowiązującymi przepisami;
- e) okoliczności, w jakich państwa członkowskie prowadzą działania kontrolne;
- f) wykrywanie naruszeń przepisów i postępowanie w sprawie takich naruszeń;
- g) współpracę pomiędzy państwami członkowskimi.

2. Państwa członkowskie współpracują z Komisją, tak aby ułatwić jej wykonanie zadań. Państwa członkowskie zapewniają, aby weryfikacja, niezależna inspekcja i misje audytu przeprowadzane na mocy niniejszego tytułu nie były nagłaśniane ze szkodą dla misji. W sytuacjach, w których urzędnicy Komisji napotykać na trudności w trakcie wykonywania swoich obowiązków, dane państwa członkowskie zapewniają Komisji środki w celu wypełnienia jej zadań i umożliwiają urzędnikom Komisji dokonanie oceny konkretnych czynności kontrolnych i inspekcyjnych.

Państwa członkowskie udzielają Komisji pomocy, jakiej potrzebuje ona do wypełnienia swoich zadań.

Artykuł 97

Kompetencje urzędników Komisji

1. Urzędnicy Komisji mogą przeprowadzać weryfikacje i inspekcje na statkach rybackich, jak również w obiektach przedsiębiorstw i innych podmiotów prowadzących działalność odnoszącą się do wspólnej polityki rybołówstwa, i mają dostęp do wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do wykonywania ich obowiązków w takim samym zakresie i na tych samych warunkach co urzędnicy z państwa członkowskiego, w którym ma miejsce weryfikacja i inspekcja.

2. Urzędnicy Komisji są upoważnieni do kopiowania odpowiednich dokumentów i pobierania potrzebnych próbek, jeżeli mają uzasadnione powody, aby sądzić, że nie przestrzega się przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Mogą oni zażądać określenia tożsamości każdej osoby napotkanej w miejscach poddawanych inspekcji.

3. Urzędnicy Komisji nie mają uprawnień wychodzących poza uprawnienia inspektorów krajowych i nie mają uprawnień właściwych policji i organom ścigania.

4. Urzędnicy Komisji przedstawiają pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość i uprawnienia.

5. Komisja wydaje swoim urzędnikom pisemne instrukcje określające ich uprawnienia i cele ich działań.

Artykuł 98 Weryfikacje

1. W każdym przypadku, gdy Komisja uzna to za stosowne, jej urzędnicy mogą być obecni podczas działań kontrolnych prowadzonych przez krajowe organy kontrolne. W ramach tych misji weryfikacyjnych Komisja nawiązuje właściwe kontakty z państwami członkowskimi, mając na celu, jeżeli to tylko możliwe, ustanowienie zadowalającego dla obu stron programu weryfikacji.

2. Dane państwo członkowskie dba o to, by dane podmioty lub osoby również poddały się weryfikacjom, o których mowa w ust. 1.

3. Jeżeli czynności kontrolne i inspekcyjne zaplanowane w ramach pierwotnego programu weryfikacji nie mogą zostać przeprowadzone z przyczyn rzeczowych, urzędnicy Komisji – we współpracy i w porozumieniu z właściwymi organami danego państwa członkowskiego – zmieniają pierwotny program weryfikacji.

4. W odniesieniu do kontroli i inspekcji morskich lub powietrznych dowódca statku lub statku powietrznego jest jedyną osobą odpowiedzialną za przeprowadzenie czynności w ramach kontroli i inspekcji. Przy wykonywaniu swoich zadań należy zwrócić uwagę na program weryfikacji, o którym mowa w ust. 1.

5. Komisja może spowodować, by jej urzędnikom odbywającym wizytację w państwie członkowskim w charakterze obserwatora towarzyszył jeden lub większa liczba urzędników innego państwa członkowskiego. Na wniosek Komisji wysyłające państwo członkowskie mianuje na obserwatorów, w razie potrzeby w krótkim terminie, wybranych urzędników krajowych. Państwa członkowskie mogą także sporządzić wykaz urzędników krajowych, których Komisja może zapraszać do udziału w takich kontrolach i inspekcjach. Komisja może wedle własnego uznania zapraszać do udziału urzędników krajowych figurujących w tym wykazie lub zgłoszonych Komisji. W stosownych przypadkach Komisja udostępnia wykaz wszystkim państwom członkowskim.

6. Urzędnicy Komisji mogą zdecydować – jeżeli uważają to za konieczne – aby misje weryfikacyjne, o których mowa w niniejszym artykule, przeprowadzać bez uprzedniego powiadomienia.

Artykuł 99

Inspekcje niezależne

1. Jeżeli istnieją powody, by przypuszczać, iż wystąpiły nieprawidłowości w stosowaniu przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, Komisja może przeprowadzić inspekcje niezależne. Inspekcje te są przeprowadzane z jej inicjatywy i bez obecności urzędników danego państwa członkowskiego.

2. Wszyscy operatorzy mogą podlegać inspekcjom niezależnym, jeżeli zostają one uznane za niezbędne.

3. W ramach niezależnych inspekcji na terytorium lub na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji danego państwa członkowskiego mają zastosowanie przepisy proceduralne tego państwa członkowskiego.

4. Jeżeli urzędnicy Komisji wykryją poważne naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia na terytorium lub wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji danego państwa członkowskiego, wówczas informują o tym niezwłocznie właściwe organy danego państwa członkowskiego, które podejmują wszelkie odpowiednie środki w odniesieniu do tego naruszenia.

Artykuł 100

Audyty

Komisja może przeprowadzać audyty systemów kontroli państw członkowskich. Audyty te mogą w szczególności zawierać ocenę:

- a) systemu zarządzania kwotami i nakładem połowowym;
- b) systemów zatwierdzania danych, w tym systemów kontroli krzyżowych systemów monitorowania statków, danych dotyczących połowów, nakładu połowowego i wprowadzania do obrotu oraz danych związanych z rejestrem floty rybackiej Wspólnoty, a także weryfikacji licencji połowowych i upoważnień do połowów;
- c) organizacji administracyjnej, w tym dostatecznej ilości personelu będącego do dyspozycji i dostępnych środków, przeszkolenia personelu, określenia funkcji wszystkich organów odpowiedzialnych za kontrolę oraz mechanizmów wprowadzonych w celu koordynowania prac i wspólnej oceny wyników uzyskiwanych przez te organy;
- d) systemów operacyjnych, w tym procedur kontroli wyznaczonych portów;
- e) krajowych programów działań kontrolnych, w tym ustanowienia poziomów inspekcji i ich wdrożenia;
- f) krajowych systemów kar, w tym adekwatności nałożonych kar, czasu trwania postępowania, korzyści ekonomicznych utraconych przez sprawców naruszenia przepisów oraz odstraszającego charakteru takich systemów kar.

Artykuł 101

Sprawozdania z weryfikacji, niezależnych inspekcji i audytu

1. Komisja informuje dane państwa członkowskie o wstępnych ustaleniach z weryfikacji i niezależnych inspekcji w terminie jednego dnia po ich przeprowadzeniu.

2. Po każdej weryfikacji, niezależnej inspekcji lub audycie urzędnicy Komisji sporządzają sprawozdanie z weryfikacji, niezależnej inspekcji lub audytu. Sprawozdanie to jest udostępniane danemu państwu członkowskiemu w terminie jednego miesiąca po przeprowadzeniu weryfikacji, niezależnej inspekcji lub audytu. Państwa członkowskie mają możliwość przedstawienia w terminie jednego miesiąca swoich uwag na temat ustaleń zawartych w sprawozdaniu.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 2.

4. Komisja publikuje ostateczne sprawozdania z weryfikacji, niezależnej inspekcji i audytu, a także uwagi danych państw członkowskich, w bezpiecznej części swojej oficjalnej strony internetowej.

Artykuł 102

Postępowanie po sporządzeniu sprawozdań z weryfikacji, niezależnej inspekcji i audytu

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie wymagane przez nią informacje dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia. Składając wniosek o przekazanie informacji, Komisja określa rozsądny termin, w którym informacje te mają zostać przekazane.

2. Jeżeli Komisja stwierdzi, że wystąpiły nieprawidłowości w trakcie wykonywania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa lub że istniejące przepisy i metody w zakresie kontroli w pewnych państwach członkowskich nie są skuteczne, powiadamia o tym dane państwa członkowskie, które przeprowadzają następnie administracyjne postępowanie wyjaśniające, w którym mogą uczestniczyć urzędnicy Komisji.

3. Dane państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wynikach postępowania wyjaśniającego i przesyłają jej sprawozdanie sporządzone nie później niż trzy miesiące po otrzymaniu wniosku Komisji. Komisja może na podstawie należycie umotywowanego wniosku państwa członkowskiego przedłużyć ten termin w granicach rozsądku.

4. Jeżeli administracyjne postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w ust. 2, nie doprowadzi do usunięcia nieprawidłowości lub jeżeli Komisja stwierdzi braki w systemie kontroli państwa członkowskiego podczas weryfikacji lub niezależnych inspekcji, o których mowa w art. 98 i 99, lub w ramach audytu, o którym mowa w art. 100, Komisja ustala z tym państwem członkowskim plan działania. Dane państwo członkowskie podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu realizacji tego planu działania.

TYTUŁ XI

ŚRODKI SŁUŻĄCE ZAPEWNIENIU REALIZACJI PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE CELÓW WSPÓLNEJ POLITYKI RYBOŁÓWSTWA

ROZDZIAŁ I

Środki finansowe

Artykuł 103

Zawieszenie i anulowanie wspólnotowej pomocy finansowej

1. Komisja może podjąć decyzję o zawieszeniu na maksymalny okres wynoszący osiemnaście miesięcy całości lub części płatności wspólnotowej pomocy finansowej na mocy rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 i art. 8 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 861/2006, jeżeli istnieją dowody na to, że:

- nieprzestrzeganie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, w szczególności w zakresie ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania nimi, dostosowania floty i kontroli rybołówstwa, wpływa lub może wpłynąć na skuteczność finansowanych środków;
- takie nieprzestrzeganie jest bezpośrednio przypisywalne danemu państwu członkowskiemu; oraz
- takie nieprzestrzeganie może prowadzić do poważnego zagrożenia dla ochrony żywych zasobów wodnych lub skutecznego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli i egzekwowania;

oraz jeżeli Komisja, na podstawie dostępnych informacji i, w stosownym przypadku, po przeanalizowaniu wyjaśnień danego państwa członkowskiego, stwierdzi, że nie podjęło ono właściwych środków w celu naprawy tej sytuacji i nie jest w stanie tego zrobić w najbliższej przyszłości.

2. Jeżeli w trakcie okresu zawieszenia dane państwo członkowskie nie wykaże, że podjęło działania naprawcze mające w przyszłości zapewnić przestrzeganie i egzekwowanie mających zastosowanie przepisów lub że nie istnieje poważne ryzyko zakłócenia w przyszłości właściwego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli, Komisja może anulować całość lub część kwoty wspólnotowej pomocy finansowej, której płatność została zawieszona zgodnie z ust. 1. Takie anulowanie może nastąpić wyłącznie po zawieszeniu na 12 miesięcy przedmiotowej płatności.

3. Przed podjęciem środków, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja informuje na piśmie dane państwo członkowskie o brakach, jakie stwierdziła w jego systemie kontroli, oraz o zamiarze podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1 lub 2, i wzywa je do podjęcia działań naprawczych w terminie ustalonym przez nią w zależności od wagi naruszenia; okres ten nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

4. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli odpowiedzi na pismo, o którym mowa w ust. 3, w terminie ustalonym zgodnie z tym ustępem, Komisja może podjąć decyzję, o której mowa w ust. 1 lub 2, na podstawie informacji dostępnych w danym momencie.

5. Część płatności, która może zostać zawieszona lub anulowana, jest proporcjonalna do charakteru i znaczenia, jakie ma naruszenie przepisów mających zastosowanie do ochrony, kontroli, inspekcji lub egzekwowania popełnione przez państwo członkowskie, oraz wagi zagrożenia dla ochrony żywych zasobów wodnych lub skutecznego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli i egzekwowania, a także uwzględnia stopień, w jakim to naruszenie wpływa lub może wpłynąć na skuteczność finansowanych środków. Jest ona ustalana przy wzięciu pod uwagę względnego udziału działalności połowowej lub działalności związanej z rybołówstwem, której dotyczy naruszenie przepisów, w ramach środków finansowanych z pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1, i jest tym względnym udziałem ograniczona.

6. Decyzje na mocy niniejszego artykułu podejmowane są z należyтым uwzględnieniem wszelkich odpowiednich okoliczności oraz w taki sposób, aby istniał rzeczywisty ekonomiczny związek pomiędzy przedmiotem naruszenia przepisów a środkiem, do którego odnosi się wspólnotowa pomoc finansowa, której płatność została zawieszona lub anulowana.

7. Zawieszenie zostaje przerwane, jeżeli warunki ustanowione w ust. 1 nie są już spełniane.

8. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

ROZDZIAŁ II

Zamykanie łowisk

Artykuł 104

Zamykanie łowisk z powodu niezgodności z celami wspólnej polityki rybołówstwa

1. Jeżeli państwo członkowskie nie przestrzega swoich obowiązków dotyczących realizacji planu wieloletniego i jeżeli Komisja ma dowód, że nieprzestrzeganie tych obowiązków stanowi poważne zagrożenie dla ochrony danego stada, Komisja może tymczasowo zamknąć łowiska, których dotyczą te uchybienia, dla danego państwa członkowskiego.

2. Komisja przekazuje swoje ustalenia na piśmie oraz odpowiednią dokumentację danemu państwu członkowskiemu i ustala termin nieprzekraczający dziesięciu dni roboczych, w którym państwo członkowskie musi wykazać, że łowisko może być bezpiecznie eksploatowane.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy państwo członkowskie nie odpowie na wniosek Komisji w terminie ustalonym w ust. 2 lub jeżeli odpowiedź zostaje uznana za niezadowalającą lub jasno wskazuje, że niezbędne środki nie zostały wdrożone.

4. Komisja odstępuje od zamknięcia po przedstawieniu przez państwo członkowskie pisemnego i zadowalającego Komisję dowodu świadczącego o tym, że łowisko może być bezpiecznie eksploatowane.

ROZDZIAŁ III

Odliczanie i przenoszenie kwot i nakładu połowowego

Artykuł 105

Odliczanie kwot

1. Gdy Komisja ustali, że państwo członkowskie przekroczyło kwoty, które zostały mu przyznane, dokonuje odliczeń od przyszłych kwot tego państwa członkowskiego.

2. W przypadku przekroczenia przyznanej w danym roku państwu członkowskiemu kwoty, przydziału lub udziału w stadzie lub grupie stad Komisja dokonuje odliczeń od rocznej kwoty, przydziału lub udziału państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia, w następnym roku lub w następnych latach, przy zastosowaniu mnożnika zgodnie z następującą tabelą:

Stopień przełowienia w stosunku do dozwolonych wielkości wyładunków	Mnożnik
Do 5 % włącznie	Przełowienie * 1,0
Powyżej 5 % do 10 % włącznie	Przełowienie * 1,1
Powyżej 10 % do 20 % włącznie	Przełowienie * 1,2
Powyżej 20 % do 40 % włącznie	Przełowienie * 1,4
Powyżej 40 % do 50 % włącznie	Przełowienie * 1,8
Każde przełowienie powyżej 50 %	Przełowienie * 2,0

Jednakże we wszystkich przypadkach przełowienia odnoszących się do dozwolonych wyładunków wynoszących co najwyżej 100 ton zastosowanie ma odliczenie równe przełowieniu * 1,00.

3. Oprócz mnożnika, o którym mowa w ust. 2, zastosowanie ma mnożnik wynoszący 1,5, jeżeli:

- państwo członkowskie wielokrotnie przekraczało w trakcie poprzednich dwóch lat przyznaną mu kwotę, przydział lub udział w stadzie lub grupie stad i przełowienia te podlegały odliczeniom, o których mowa w ust. 2;
- w dostępnych opiniach naukowych, technicznych i ekonomicznych, a w szczególności w sprawozdaniach sporządzonych przez STECF, stwierdzono, że przełowienie stanowi poważne zagrożenie dla ochrony danego stada; lub
- stado jest objęte planem wieloletnim.

4. W przypadku przekroczenia przyznanej w latach wcześniejszych państwu członkowskiemu kwoty, przydziału lub udziału w stadzie lub grupie stad Komisja po konsultacji z danym państwem członkowskim może zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119, dokonać odliczeń kwot od przyszłych kwot tego państwa członkowskiego, aby uwzględnić poziom przełowienia.

5. Jeżeli odliczenie zgodne z ust. 1 i 2 nie może być dokonane względem kwoty, przydziału lub udziału w stadzie lub grupie stad, które zostały przełowione, ponieważ kwota, przydział lub udział w stadzie lub grupie stad nie jest przyznany danemu państwu członkowskiemu lub nie jest wystarczający, wówczas Komisja po konsultacji z danym państwem członkowskim może w następnym roku lub w następnych latach dokonać odliczeń od kwot dotyczących innych stad lub grup stad przyznanych temu państwu członkowskiemu w tym samym obszarze geograficznym lub o tej samej wartości handlowej zgodnie z ust. 1.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności ustalania danych ilości, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 106

Odliczanie nakładu połowowego

1. Gdy Komisja ustali, że państwo członkowskie przekroczyło nakład połowowy, który został mu przyznany, dokonuje odliczeń od przyszłego nakładu połowowego tego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli nakład połowowy w obszarze geograficznym lub na łowisku dostępnym państwu członkowskiemu został przekroczony, Komisja dokonuje odliczeń od nakładu połowowego dostępnego państwu członkowskiemu w danym obszarze geograficznym lub łowisku, w następnym roku lub w następnych latach, przy zastosowaniu mnożnika zgodnie z następującą tabelą:

Stopień przekroczenia dostępnego nakładu połowowego	Mnożnik
Do 5 % włącznie	Przekroczenie * 1,0
Powyżej 5 % do 10 % włącznie	Przekroczenie * 1,1
Powyżej 10 % do 20 % włącznie	Przekroczenie * 1,2
Powyżej 20 % do 40 % włącznie	Przekroczenie * 1,4
Powyżej 40 % do 50 % włącznie	Przekroczenie * 1,8
Każde przekroczenie powyżej 50 %	Przekroczenie * 2,0

3. Jeżeli odliczenie zgodne z ust. 2 nie może być dokonane względem maksymalnego dozwolonego nakładu połowowego, który został przekroczony jako taki, ponieważ taki maksymalny dozwolony nakład połowowy nie jest dostępny danemu państwu członkowskiemu lub nie jest wystarczający, wówczas Komisja może w następnym roku lub w następnych latach dokonać odliczeń od nakładu połowowego dostępnego temu państwu członkowskiemu w tym samym obszarze geograficznym zgodnie z ust. 2.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności ustalania danego nakładu połowowego, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 107

Odliczanie kwot z powodu nieprzestrzegania zasad wspólnej polityki rybołówstwa

1. Jeżeli istnieją dowody, że przepisy dotyczące stad objętych planami wieloletnimi nie są przestrzegane przez państwo członkowskie i że może z tego wynikać poważne zagrożenie dla ochrony tych stad, Komisja może w następnym roku lub następnych latach dokonać odliczeń od rocznych kwot, przydziałów lub udziałów w stadzie lub grupie stad przyznanych temu państwu członkowskiemu, stosując zasadę proporcjonalności, z uwzględnieniem szkód poczynionych tym stadom.

2. Komisja przekazuje swoje ustalenia na piśmie danemu państwu członkowskiemu i ustala termin nieprzekraczający 15 dni roboczych, w którym państwo członkowskie musi wykazać, że łowisko może być bezpiecznie eksploatowane.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy państwo członkowskie nie odpowie na wniosek Komisji w terminie ustalonym w ust. 2 lub jeżeli odpowiedź zostaje uznana za niezadowalającą lub jasno wskazuje, że niezbędne środki nie zostały wdrożone.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności ustalania danych ilości, są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 119.

ROZDZIAŁ IV

Środki nadzwyczajne

Artykuł 108

Środki nadzwyczajne

1. Jeżeli istnieją dowody, w tym dowody oparte na wynikach kontroli wyrwykowych przeprowadzonych przez Komisję, świadczące o tym, że działalność połowowa lub środki przyjęte przez państwo członkowskie lub państwa członkowskie są niezgodne ze środkami ochrony i zarządzania przyjętymi w ramach planów wieloletnich lub zagrażają ekosystemowi morskemu oraz że sytuacja wymaga natychmiastowego podjęcia działań, Komisja może, na nalezycie umotywowany wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, ustanowić środki nadzwyczajne na maksymalny okres sześciu miesięcy. Komisja może podjąć nową decyzję o przedłużeniu stosowania środków nadzwyczajnych na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy.

2. Środki nadzwyczajne, o których mowa w ust. 1, są proporcjonalne do zagrożenia i mogą nimi być między innymi:

- a) zawieszenie działalności połowowej statków pływających pod banderą danych państw członkowskich;
- b) zamykanie łowisk;

- c) zakazanie wspólnotowym operatorom przyjmowania wyładunków, umieszczania w sadzach w celu tuczenia i w celach chowu lub przeładunków ryb i produktów rybołówstwa złowionych przez statki pływające pod banderą danych państw członkowskich;
- d) zakaz wprowadzania do obrotu lub wykorzystania do innych komercyjnych celów ryb i produktów rybołówstwa złowionych przez statki pływające pod banderą danych państw członkowskich;
- e) zakaz dostarczania żywych ryb przeznaczonych do chowu w wodach podlegających jurysdykcji danych państw członkowskich;
- f) zakaz przyjmowania żywych ryb złowionych przez statki pływające pod banderą danego państwa członkowskiego do celów chowu w wodach podlegających jurysdykcji innych państw członkowskich;
- g) zakaz dokonywania połowów przez statki rybackie pływające pod banderą danego państwa członkowskiego w wodach podlegających jurysdykcji innych państw członkowskich;
- h) odpowiednia zmiana danych dotyczących połowów przekazywanych przez państwa członkowskie.
3. Państwo członkowskie przekazuje wniosek, o którym mowa w ust. 1, jednocześnie Komisji i danym państwu członkowskim. Pozostałe państwa członkowskie mogą przedłożyć Komisji swoje uwagi na piśmie w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku. Komisja podejmuje decyzję w terminie 15 dni roboczych od otrzymania wniosku.
4. Środki nadzwyczajne mają skutek natychmiastowy. Powiadamia się o nich dane państwa członkowskie i publikuje się je w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
5. Dane państwa członkowskie mogą się odwołać od decyzji Komisji do Rady w terminie 15 dni roboczych od otrzymania powiadomienia.
6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w terminie miesiąca od daty otrzymania odwołania.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie dane zapisane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem były dokładne, kompletne i były składane z zachowaniem terminów określonych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. W szczególności:
- a) państwa członkowskie prowadzą kontrole krzyżowe, analizy i weryfikacje następujących danych za pomocą automatycznych algorytmów i mechanizmów komputerowych:
- (i) dane systemu monitorowania statków;
 - (ii) dane dotyczące działalności połowowej, w szczególności z dziennika połowowego, deklaracji wyładunkowej, deklaracji przeładunkowej i uprzedniego powiadomienia;
 - (iii) dane zawarte w deklaracjach przejęcia, dokumentach przewozowych i dokumentach sprzedaży;
 - (iv) dane zawarte w licencjach połowowych i upoważnieniach do połowów;
 - (v) dane na temat sprawozdań z inspekcji;
 - (vi) dane na temat mocy silnika;
- b) następujące dane są również poddawane, w stosownym przypadku, kontroli krzyżowej, analizie i weryfikacji:
- (i) dane z systemu wykrywania statków;
 - (ii) dane dotyczące obserwacji;
 - (iii) dane związane z międzynarodowymi porozumieniami w sprawie połowów;
 - (iv) dane dotyczące wejść na obszary połowowe i na obszary morskie, na których mają zastosowanie przepisy szczegółowe w sprawie dostępu do wód i zasobów, na obszary regulowane przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem i podobne organizacje oraz na wody państwa trzeciego, a także dane dotyczące wyjść z tych obszarów i wód;
 - (v) dane z systemu automatycznej identyfikacji.
3. System zatwierdzania umożliwia natychmiastowe wykrywanie niespójności, błędów i brakujących informacji w danych.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby baza danych wyraźnie wyświetlała wszelkie niespójności danych wykryte przez system zatwierdzania danych. Baza danych zaznacza również wszystkie dane, które zostały skorygowane, oraz podaje przyczynę tej korekty.
5. W razie wykrycia niespójności danych dane państwo członkowskie podejmuje niezbędne postępowania wyjaśniające i, jeżeli istnieją powody do tego, by podejrzewać, że dopuszczono się naruszenia przepisów, podejmuje niezbędne działania.
6. Państwa członkowskie zapewniają, aby daty otrzymania, wprowadzenia, zatwierdzenia danych oraz daty podjęcia działań następczych w związku z wykrytymi niespójnościami były wyraźnie widoczne w bazie danych.

TYTUŁ XII

DANE I INFORMACJE

ROZDZIAŁ I

Analiza i audyt danych

Artykuł 109

Ogólne zasady analizy danych

1. Nie później niż do dnia 31 grudnia 2013 r. państwa członkowskie tworzą komputerową bazę danych do celów zatwierdzania danych zapisanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz system zatwierdzania.

7. Jeżeli dane, o których mowa w ust. 2, nie zostają przekazane drogą elektroniczną, państwa członkowskie zapewniają ich natychmiastowe ręczne wprowadzenie do bazy danych.

8. Państwa członkowskie ustanawiają krajowy plan wdrożenia systemu zatwierdzania obejmującego dane wymienione w ust. 2 lit. b) i c) oraz działań podjętych w następstwie wykrycia niespójności. Plan ten pozwoli państwom członkowskim na określenie priorytetów zatwierdzania i kontroli krzyżowych oraz dalszych działań podjętych w następstwie wykrycia niespójności na podstawie zarządzania ryzykiem. Plan zostanie przekazany Komisji do zatwierdzenia do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja zatwierdzi plany przed dniem 1 lipca 2012 r. po zapewnieniu państwom członkowskim możliwości wprowadzenia poprawek. Zmiany planu przekazuje się co roku Komisji do zatwierdzenia.

9. Jeżeli w następstwie własnych postępowań wyjaśniających Komisja wykryła niespójności w danych wprowadzonych do bazy danych państwa członkowskiego – oraz po przedstawieniu dokumentacji i skonsultowaniu się z danym państwem członkowskim – może zażądać od państwa członkowskiego zbadania powodów wystąpienia tych niespójności i, w razie potrzeby, skorygowania tych danych.

10. Uznaje się, że bazy danych stworzone i dane zebrane przez państwa członkowskie, o których to bazach danych i danych mowa w niniejszym rozporządzeniu, są autentyczne zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym.

Artykuł 110

Dostęp do danych

1. Państwa członkowskie zapewniają Komisji lub organowi przez nią wyznaczonemu zdalny dostęp do wszelkich danych, o których mowa w art. 115, w każdej chwili i bez uprzedzenia. Ponadto Komisja ma możliwość ręcznego i automatycznego ściągania tych danych za każdy okres i dla każdej liczby statków rybackich.

2. Państwa członkowskie umożliwiają dostęp urzędnikom Komisji na podstawie elektronicznych zaświadczeń wydawanych przez Komisję lub wyznaczony przez nią organ.

Dostęp ten jest umożliwiany w bezpiecznej części internetowych stron państw członkowskich, o których mowa w art. 115.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 i 2, państwa członkowskie mogą do dnia 30 czerwca 2012 r. wraz z Komisją lub organem przez nią wyznaczonym przeprowadzać projekty pilotażowe dotyczące zdalnego dostępu w czasie rzeczywistym do danych państw członkowskich dotyczących uprawnień do połowów zapisanych i zweryfikowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W przypadku gdy Komisja i dane państwo członkowskie są usatysfakcjonowane wynikiem danego projektu pilotażowego i jeżeli zdalny dostęp działa tak, jak uzgodniono, dane państwo członkowskie nie będzie już dłużej zobowiązane do składania sprawozdań z uprawnień do połowów, jak to przewidziano w art. 33 ust. 2 i 8. Rozważone i przetestowane zostaną: format i procedury dotyczące dostępu do danych. Państwa członkowskie poinformują Komisję przed dniem 1 stycznia 2012 r. o tym, czy planują przeprowadzać projekty pilotażowe. Od dnia 1 stycznia 2013 r. Rada może podjąć decyzję o innym sposobie i częstotliwości przekazywania Komisji danych przez państwa członkowskie.

Artykuł 111

Wymiana danych

1. Każde państwo członkowskie bandery zapewnia bezpośrednią elektroniczną wymianę odpowiednich informacji z innymi państwami członkowskimi i, w stosownym przypadku, Komisją lub organem przez nią wyznaczonym; w szczególności dotyczy to:

- danych z systemu monitorowania statków (VMS), gdy ich statki przebywają na wodach innych państw członkowskich;
- informacji zawartych w dzienniku połowowym, gdy ich statki dokonują połowów na wodach innych państw członkowskich;
- deklaracji wyładunkowych i deklaracji przeładunkowych, gdy operacje te mają miejsce w portach innych państw członkowskich;
- uprzednich powiadomień, gdy port, którego one dotyczą, znajduje się w innym państwie członkowskim.

2. Każde nadbrzeżne państwo członkowskie zapewnia bezpośrednią elektroniczną wymianę odpowiednich informacji z innymi państwami członkowskimi i, w stosownym przypadku, Komisją lub organem przez nią wyznaczonym, w szczególności przez przesłanie:

- informacji z dokumentów sprzedaży dla państwa członkowskiego bandery, gdy pierwsza sprzedaż pochodzi ze statku rybackiego innego państwa członkowskiego;
- informacji z deklaracji przejęcia, gdy ryby są przechowywane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery lub państwo wyładunku;
- informacji z dokumentów sprzedaży i deklaracji przejęcia dla państwa członkowskiego, w którym nastąpił wyładunek.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego rozdziału, w szczególności dotyczące sprawdzania jakości, przestrzegania terminów przekazania danych, kontroli krzyżowych, analiz, weryfikacji danych i ustanowienia znormalizowanego formatu ściągania i wymiany danych są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

ROZDZIAŁ II

Poufność danych

Artykuł 112

Ochrona danych osobowych

1. Niniejsze rozporządzenie nie narusza i w żaden sposób nie wpływa na poziom ochrony poszczególnych osób w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego i krajowego, a w szczególności nie zmienia ani obowiązków państw członkowskich związanych z przetwarzaniem przez nie danych osobowych na mocy dyrektywy 95/46/WE, ani obowiązków instytucji i organów wspólnotowych związanych z przetwarzaniem przez nie danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 podczas wypełniania ich zadań.

2. Prawa osób w odniesieniu do ich danych rejestracyjnych przetwarzanych w systemach krajowych są wykonywane zgodnie z prawem państwa członkowskiego, które przechowywało ich dane osobowe, a w szczególności z przepisami wykonującymi dyrektywę 95/46/WE, a w odniesieniu do ich danych rejestracyjnych przetwarzanych w systemach wspólnotowych – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

Artykuł 113

Poufność tajemnicy zawodowej i handlowej

1. Państwa członkowskie i Komisja podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zadbania o to, by dane zebrane i otrzymane w ramach niniejszego rozporządzenia były traktowane zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi tajemnicy zawodowej i handlowej w odniesieniu do danych.

2. Dane wymieniane pomiędzy państwami członkowskimi i z Komisją nie są przekazywane osobom innym niż te osoby pracujące w instytucjach państw członkowskich lub Wspólnoty, które z uwagi na pełnione funkcje muszą mieć dostęp do takich danych, chyba że państwa członkowskie przekazujące dane udzieliły na to wyraźnej zgody.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, nie są wykorzystywane w żadnym innym celu niż cel przewidziany w niniejszym rozporządzeniu, chyba że organy przekazujące dane udzieliły wyraźnej zgody na wykorzystanie danych do innych celów i pod warunkiem że przepisy obowiązujące w państwie członkowskim organu otrzymującego dane nie zabraniają takiego wykorzystania.

4. Dane przekazane w ramach niniejszego rozporządzenia osobom pracującym dla właściwych organów, sądów, innych organów publicznych i Komisji lub wyznaczonego przez nią organu, których ujawnienie przyniosłoby szkodę w odniesieniu do:

- a) ochrony prywatności i integralności jednostki, zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym ochrony danych osobowych;
- b) interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej;
- c) postępowania sądowego lub porady prawnej; lub
- d) zakresu inspekcji lub postępowań wyjaśniających;

podlegają obowiązującym przepisom dotyczącym poufności. Informacje mogą być zawsze ujawnione, gdy okaże się to konieczne do zaprzestania lub zakazania naruszania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

5. Dane, o których mowa w ust. 1, objęte są taką samą ochroną jak podobne dane na mocy ustawodawstwa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymuje, oraz na mocy odpowiednich przepisów mających zastosowanie do instytucji wspólnotowych.

6. Niniejszy artykuł nie może być traktowany jako przeszkoda w wykorzystywaniu danych uzyskanych na mocy niniejszego rozporządzenia w ramach działań i postępowań prawnych podjętych wskutek nieprzestrzegania przepisów wspólnej polityki

rybołówstwa. Właściwe organy państwa członkowskiego przekazującego dane są informowane o wszelkich przypadkach wykorzystywania tych danych do tych celów.

7. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z międzynarodowych konwencji, dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych.

ROZDZIAŁ III

Oficjalne strony internetowe

Artykuł 114

Oficjalne strony internetowe

1. Do celów niniejszego rozporządzenia każde państwo członkowskie tworzy przed dniem 1 stycznia 2012 r. oficjalną stronę internetową dostępną przez Internet i zawierającą informacje wymienione w art. 115 i 116. Państwa członkowskie przekazują Komisji adres internetowy swojej oficjalnej strony internetowej. Komisja może podjąć decyzję o opracowaniu wspólnych norm i procedur w celu zapewnienia przejrzystej komunikacji pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi, Wspólnotową Agencją Kontroli Rybołówstwa i Komisją, w tym przekazywania regularnych zwięzłych informacji na temat danych dotyczących działalności połowowej w stosunku do uprawnień do połowów.

2. Oficjalna strona internetowa każdego państwa członkowskiego składa się z części dostępnej publicznie i części bezpiecznej. Na tej stronie internetowej każde państwo członkowskie ustanawia, prowadzi i aktualizuje zbiory danych niezbędne do celów kontroli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 115

Publicznie dostępna część strony internetowej

W publicznie dostępnej części stron internetowych państwa członkowskie niezwłocznie podają następujące dane – lub podają do nich bezpośrednie łącze:

- a) nazwy i adresy właściwych organów odpowiadających za wydawanie licencji połowowych i upoważnień do połowów, o których mowa w art. 7;
- b) wykaz portów wyznaczonych do przeladunku, o których mowa w art. 20, z określeniem godzin ich pracy;
- c) miesiąc po wejściu w życie planu wieloletniego oraz po zatwierdzeniu przez Komisję – wykaz wyznaczonych portów, o których mowa w art. 43, z określeniem godzin pracy i, w terminie następnym 30 dni, związane z nimi warunki zapisywania i zgłaszania ilości w odniesieniu do każdego wyładunku gatunków objętych planem wieloletnim;
- d) decyzję o doraźnym zamknięciu określającą jasno geograficzny obszar łowisk, których dotyczy zamknięcie, czas trwania zamknięcia oraz warunki regulujące połowy w tym obszarze podczas zamknięcia, o czym mowa w art. 53 ust. 2;

- e) szczegółowe informacje dotyczące punktu kontaktowego do przekazywania lub przedstawiania dzienników połowowych, uprzednich powiadomień, deklaracji przeładunkowych, deklaracji wyładunkowych, dokumentów sprzedaży, deklaracji przejęcia i dokumentów przewozowych, o których mowa w art. 14, 17, 20, 23, 62, 66 i 68;
- f) mapę ze współrzędnymi obszaru objętego tymczasowym doraźnym zamknięciem, o którym mowa w art. 54, z określeniem czasu trwania zamknięcia oraz warunków regulujących połowy w tym obszarze w trakcie zamknięcia;
- g) decyzję o zamknięciu łowiska na mocy art. 35 oraz wszelkie niezbędne szczegółowe informacje.

Artykuł 116

Bezpieczna część strony internetowej

1. W bezpiecznej części swojej strony internetowej każde państwo członkowskie tworzy, prowadzi i aktualizuje dostęp do następujących wykazów i baz danych:
 - a) wykaz urzędników odpowiadających za inspekcje, o których mowa w art. 74;
 - b) elektroniczna baza danych do przetwarzania sporządzonych przez urzędników sprawozdań z inspekcji i z nadzoru, o których mowa w art. 78;
 - c) komputerowe pliki systemu monitorowania statków zapisane przez jego ośrodek monitorowania rybołówstwa, o którym mowa w art. 9;
 - d) elektroniczna baza danych zawierająca wykaz wszystkich licencji połowowych i upoważnień do połowów wydanych i zarządzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wraz z jasnym wskazaniem ustalonych warunków i informacji dotyczących wszelkich zawiesznień i cofnięć;
 - e) sposób mierzenia nieprzerwanego okresu 24 godzin, o którym mowa w art. 26 ust. 6;
 - f) elektroniczna baza danych zawierająca wszystkie istotne informacje dotyczące uprawnień do połowów, o których mowa w art. 33;
 - g) krajowe programy działań kontrolnych, o których mowa w art. 46;
 - h) elektroniczna baza danych, o której mowa w art. 109, umożliwiająca weryfikację kompletności i jakości zgromadzonych danych.
2. Każde państwo członkowskie zapewnia:
 - a) Komisji lub organowi przez nią wyznaczonemu zdalny dostęp do wszystkich danych, o których mowa w niniejszym artykule, za pośrednictwem bezpiecznego połączenia internetowego przez 24 godziny na dobę i siedem dni w tygodniu;
 - b) bezpośrednią elektroniczną wymianę odpowiednich informacji z innymi państwami członkowskimi i Komisją lub wyznaczonym przez nią organem.

3. Państwo członkowskie umożliwia dostęp urzędnikom Komisji na podstawie elektronicznych zaświadczeń wydawanych przez Komisję lub wyznaczony przez nią organ.

4. Dane zawarte w bezpiecznej części strony internetowej dostępne są wyłącznie dla określonych użytkowników upoważnionych do tego celu albo przez dane państwo członkowskie, albo przez Komisję lub wyznaczony przez nią organ. Dane udostępniane tym osobom ograniczają się do danych, których potrzebują one do wykonywania swoich zadań i działań mających na celu zapewnienie przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa i z tego względu podlegają przepisom regulującym poufność korzystania z takich danych.

5. Dane zawarte w bezpiecznej części strony internetowej przechowywane są tak długo jak to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia, ale zawsze przez co najmniej trzy lata kalendarzowe, licząc od roku następującego po roku, w którym informacje zostały zapisane. Dane osobowe, które zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mają być wymienione do użytku historycznego, statystycznego lub naukowego, są wymieniane jedynie w formie anonimowej lub, jeżeli jest to niemożliwe, z zaktualizowaną tożsamością podmiotu danych.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego rozdziału są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

TYTUŁ XIII

WYKONANIE

Artykuł 117

Współpraca administracyjna

1. W celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia organy odpowiedzialne za wykonanie niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich współpracują ze sobą, z właściwymi organami państw trzecich, z Komisją oraz z wyznaczonym przez nią organem.

2. Na potrzeby, o których mowa w ust. 1, ustanawia się system wzajemnej pomocy obejmujący przepisy dotyczące wymiany informacji w odpowiedzi na złożony wniosek lub z własnej inicjatywy.

3. Państwa członkowskie, w których miała miejsce działalność połowowa, przekazują Komisji, na jej wniosek i drogą elektroniczną, wszelkie odpowiednie informacje w tym samym czasie, kiedy są one przekazywane państwu członkowskiemu bandery statku rybackiego.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 118

Obowiązki w zakresie sprawozdawczości

1. Co pięć lat państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdania dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Na podstawie sprawozdań złożonych przez państwa członkowskie oraz na podstawie własnych obserwacji Komisja sporządza co pięć lat sprawozdanie, które przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

3. Ocena skutków niniejszego rozporządzenia dla wspólnej polityki rybołówstwa zostanie przeprowadzona przez Komisję pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie określające przepisy, które zostały zastosowane do sporządzenia sprawozdań na temat danych podstawowych.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące treści i formy sprawozdań sporządzanych przez państwa członkowskie do celów zastosowania niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 119.

Artykuł 119

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez komitet utworzony na mocy art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

2. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

TYTUŁ XI

ZMIANY I UCHYLENIA

Artykuł 120

Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 768/2005

W rozporządzeniu (WE) nr 768/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się literę w brzmieniu:

„i) pomoc w jednolitym wdrażaniu systemu kontroli wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w szczególności:

— zorganizowanie koordynacji operacyjnej działań w zakresie kontroli prowadzonych przez państwa członkowskie w celu wdrożenia indywidualnych programów kontroli i inspekcji, programów kontroli dotyczących nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN) oraz międzynarodowych programów kontroli i inspekcji,

— inspekcji koniecznych do wypełnienia działań Agencji zgodnie z art. 17a.”;

2) w art. 5

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Koordynacja operacyjna prowadzona przez Agencję obejmuje kontrolę wszystkich działań wchodzących w zakres wspólnej polityki rybołówstwa.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu poprawy koordynacji między państwami członkowskimi Agencja może ustanawiać plany operacyjne z danymi państwami członkowskimi i koordynować ich wdrażanie.”;

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Wsparcie Komisji i państw członkowskich

Agencja wspiera Komisję i państwa członkowskie w optymalnym, jednolitym i skutecznym wypełnianiu ich obowiązków wynikających z przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w zwalczaniu połowów NNN, i w ich stosunkach z państwami trzecimi. Agencja w szczególności:

a) określa i opracowuje podstawowy program nauczania na potrzeby szkolenia instruktorów z inspektoratów rybołówstwa państw członkowskich oraz zapewnia dodatkowe kursy i seminaria szkoleniowe tym urzędnikom oraz pozostałemu personelowi zaangażowanemu w działania w zakresie kontroli i inspekcji;

b) określa i opracowuje podstawowy program nauczania na potrzeby szkolenia inspektorów wspólnotowych przed ich pierwszym rozmieszczeniem oraz regularnie zapewnia tym urzędnikom dodatkowe uaktualnione szkolenia i seminaria;

c) na wniosek państw członkowskich zajmuje się wspólnym udzielaniem zamówień publicznych na zakup towarów i usług związanych z działaniami w zakresie kontroli i inspekcji prowadzonymi przez państwa członkowskie, jak również przygotowuje i koordynuje wdrażanie przez państwa członkowskie wspólnych projektów pilotażowych;

d) opracowuje wspólne procedury operacyjne dotyczące wspólnych działań w zakresie kontroli i inspekcji prowadzonych przez dwa państwa członkowskie lub większą ich liczbę;

e) opracowuje kryteria dotyczące wymiany środków kontroli i inspekcji pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi, a także kryteria dotyczące zapewniania takich środków przez państwa członkowskie;

f) przeprowadza analizę ryzyka na podstawie danych dotyczących połowów, wyładunków i nakładu połowowego oraz analizę ryzyka dotyczącą nieraportowanych wyładunków, zawierającą w szczególności porównanie danych dotyczących połowów i przywozu z danymi dotyczącymi wywozu i spożycia krajowego;

g) opracowuje, na wniosek Komisji lub państw członkowskich, wspólne metody i procedury w zakresie inspekcji;

h) pomaga państwom członkowskim – na ich wniosek – wypełniać ich obowiązki wspólnotowe i międzynarodowe, w tym obowiązki w zakresie zwalczania połowów NNN, a także obowiązki wynikające z członkostwa w regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem;

- i) wspiera i koordynuje rozwój jednolitych metod zarządzania ryzykiem w dziedzinach podlegających jej kompetencjom;
- j) koordynuje i wspiera współpracę między państwami członkowskimi i wspólne normy w zakresie rozwoju planów kontroli wyrwykowych określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system kontroli zapewniający zgodność z zasadami wspólnej polityki rybołówstwa (*).

(*) Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.”;

- 4) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Wykonywanie obowiązków Wspólnoty związanych z kontrolą i inspekcją

1. Agencja koordynuje na wniosek Komisji – poprzez opracowywanie wspólnych planów rozmieszczenia – działania związane z kontrolą i inspekcją prowadzone przez państwa członkowskie na podstawie międzynarodowych programów kontroli i inspekcji.

2. Agencja może nabywać, wynajmować lub czarterować sprzęt niezbędny do wdrażania wspólnych planów rozmieszczenia, o których mowa w ust. 1.”;

- 5) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Realizacja indywidualnych programów kontroli i inspekcji

1. Poprzez wspólne plany rozmieszczenia Agencja koordynuje wdrażanie indywidualnych programów kontroli i inspekcji ustanowionych zgodnie z art. 95 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

2. Agencja może nabywać, wynajmować lub czarterować sprzęt niezbędny do wdrażania wspólnych planów rozmieszczenia, o których mowa w ust. 1.”;

- 6) po rozdziale III dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IIIa

KOMPETENCJE AGENCJI

Artykuł 17a

Wyznaczanie urzędników Agencji na inspektorów wspólnotowych

Urzednicy Agencji mogą zostać wyznaczeni, na wodach międzynarodowych, na inspektorów wspólnotowych zgodnie z art. 79 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

Artykuł 17b

Środki Agencji

Agencja w miarę potrzeb:

- a) wydaje podręczniki dotyczące zharmonizowanych norm w zakresie inspekcji;
- b) opracowuje wytyczne określające najlepsze praktyki w zakresie kontroli wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w odniesieniu do szkolenia urzędników prowadzących kontrole, i regularnie je aktualizuje;
- c) zapewnia Komisji wsparcie techniczne i administracyjne niezbędne do wykonywania jej zadań.

Artykuł 17c

Współpraca

1. Państwa członkowskie i Komisja współpracują z Agencją i zapewniają jej pomoc niezbędną do wykonywania jej zadań.

2. Uwzględniając różnice pomiędzy systemami prawnymi poszczególnych państw członkowskich, Agencja ułatwia współpracę pomiędzy państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją przy opracowywaniu zharmonizowanych norm w zakresie kontroli zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym oraz z uwzględnieniem najlepszych praktyk w państwach członkowskich, a także uzgodnionych norm międzynarodowych.

Artykuł 17d

Jednostka kryzysowa

1. Jeżeli Komisja, z własnej inicjatywy lub na wniosek co najmniej dwóch państw członkowskich, stwierdzi występowanie sytuacji stanowiącej bezpośrednie, pośrednie lub potencjalne poważne ryzyko dla wspólnej polityki rybołówstwa i jeżeli temu ryzyku nie można zapobiec ani go wyeliminować lub zmniejszyć za pomocą istniejących środków ani nie można nim w odpowiedni sposób zarządzać, Agencja jest o tym natychmiast powiadamiana.

2. Po otrzymaniu powiadomienia Komisji lub z własnej inicjatywy Agencja tworzy natychmiast jednostkę kryzysową i informuje o tym Komisję.

Artykuł 17e

Zadania jednostki kryzysowej

1. Utworzona przez Agencję jednostka kryzysowa odpowiada za gromadzenie i ocenę wszelkich stosownych informacji oraz identyfikowanie dostępnych możliwości w celu zapobieżenia, wyeliminowania lub zmniejszenia ryzyka dla wspólnej polityki rybołówstwa w sposób możliwie jak najbardziej skuteczny i szybki.

2. Jednostka kryzysowa może żądać pomocy od każdego organu publicznego lub osoby prywatnej, której kompetencje uznałaby za niezbędne do skutecznego zareagowania w sytuacji nadzwyczajnej.

3. Agencja zapewnia niezbędną koordynację, aby umożliwić odpowiednią reakcję we właściwym czasie.

4. W stosownym przypadku jednostka kryzysowa informuje opinię publiczną o występującym ryzyku i o podjętych środkach.

Artykuł 17f

Wieloletni program prac

1. W wieloletnim programie prac Agencji ustanawia się jej cele ogólne, uprawnienia, zadania, wskaźniki wykonania i priorytety każdego działania Agencji na okres pięciu lat. Przedmiotowy plan obejmuje przedstawienie planu w zakresie polityki kadrowej i oceny środków budżetowych, jakie należy przeznaczyć na realizację celów ustalonych na ten pięcioletni okres.

2. Wieloletni program prac przedstawia się zgodnie z opracowanymi przez Komisję systemem i metodami zarządzania kosztami działań. Zostaje on przyjęty przez zarząd.

3. Program prac, o którym mowa w art. 23 ust. 2 lit. c), nawiązuje do wieloletniego programu prac. Jasno określa nowości, zmiany lub skreślenia w stosunku do programu prac z roku poprzedniego oraz postępy dokonane w realizacji priorytetów i celów ogólnych wieloletniego programu prac.

Artykuł 17g

Współpraca w zakresie gospodarki morskiej

Agencja przyczynia się do realizacji zintegrowanej polityki morskiej UE, w szczególności zawiera umowy administracyjne z innymi organami w sprawach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia po ich zatwierdzeniu przez zarząd. Dyrektor zarządzający informuje o nich Komisję i państwa członkowskie na wczesnym etapie negocjacji.

Artykuł 17h

Przepisy szczegółowe

Przepisy szczegółowe dotyczące wykonania niniejszego rozdziału są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

Przepisy te mogą w szczególności dotyczyć opracowania planów reagowania w sytuacji nadzwyczajnej, ustanowienia jednostki kryzysowej oraz procedur praktycznych, które należy stosować.”.

Artykuł 121

Zmiany do innych rozporządzeń

1. W rozporządzeniu (WE) nr 847/96 skreśla się art. 5.
2. W rozporządzeniu (WE) nr 2371/2002 wprowadza się następujące zmiany:

- a) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Wspólnotowy system kontroli i egzekucji przepisów

Dostęp do wód i zasobów oraz prowadzenie działalności, jak to określono w art. 1, podlegają kontroli; egzekwuje się także przestrzeganie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. W tym celu ustanawia się wspólnotowy system kontroli, inspekcji i egzekwowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.”;

- b) skreśla się art. 22–28.

3. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 811/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającym środki dla odnowy zasobów morskich północnego ⁽¹⁾ skreśla się art. 7, 8, 10, 11, 12 i 13.

4. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2115/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. wprowadzającym program odbudowy zasobów halibuta grenlandzkiego w ramach Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku ⁽²⁾ skreśla się art. 7.

5. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2166/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiającym środki służące odnowieniu zasobów morskich nowozelandzkiego i homarca w Morzu Kantabryjskim i u zachodnich wybrzeży Półwyspu Iberyjskiego ⁽³⁾ skreśla się rozdział IV.

6. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 388/2006 z dnia 23 lutego 2006 r. ustanawiającym wieloletni plan zrównoważonej eksploatacji zasobów soli w Zatoce Biskajskiej ⁽⁴⁾ skreśla się rozdział IV.

7. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 509/2007 z dnia 7 maja 2007 r. ustanawiającym wieloletni plan zrównoważonej eksploatacji zasobów soli w zachodniej części kanału La Manche ⁽⁵⁾ skreśla się rozdział IV.

8. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 676/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. ustanawiającym wieloletni plan zarządzania połowami gładzicy i soli w Morzu Północnym ⁽⁶⁾ skreśla się rozdział IV.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 28.12.2005, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 65 z 7.3.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 122 z 11.5.2007, s. 7.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 157 z 19.6.2007, s. 1.

9. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1098/2007 dnia 18 września 2007 r. ustanawiającym wieloletni plan w zakresie zasobów dorsza w Morzu Bałtyckim oraz połowów tych zasobów ⁽¹⁾ skreśla się art. 10 ust. 3 i 4, art. 11 ust. 2 i 3, art. 12, 13, 15, art. 18 ust. 2 i 3, art. 19 i 20, art. 22 akapit drugi, art. 23, 24 i 25.

10. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1300/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającym wieloletni plan dotyczący zasobów śledzia występujących przy zachodnim wybrzeżu Szkocji oraz połowów tych zasobów ⁽²⁾ skreśla się art. 5 i 6.

11. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1342/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającym długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów ⁽³⁾ skreśla się art. 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 28 i 29.

Artykuł 122

Uchylenia

1. Uchyla się rozporządzenie (EWG) nr 2847/93, z wyjątkiem art. 6, 8 i 11, które zostają uchylone ze skutkiem od daty wejścia w życie przepisów wykonawczych do art. 14, 21 i 23 niniejszego rozporządzenia, oraz z wyjątkiem art. 5, art. 9 ust. 5 i art. 13, 21 i 34, które zostają uchylone ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r.

2. Rozporządzenie (WE) nr 1627/94 uchyla się ze skutkiem od daty wejścia w życie przepisów wykonawczych do art. 7 niniejszego rozporządzenia.

3. Rozporządzenie (WE) nr 1966/2006 uchyla się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 listopada 2009 r.

Artykuł 123

Odesłania

Odesłania do uchylonych rozporządzeń i przepisów skreślonych zgodnie z art. 121 traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II.

TITLE XIV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 124

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r.

Jednakże:

- a) art. 33 ust. 6 i 9, art. 37, 43, 58, 60, 61, 63, 67, 68, 73, 78 i 84, art. 90 ust. 2, 3 i 4, art. 93 i 117 oraz art. 121 ust. 3–11 mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2011 r.;
- b) art. 6, 7, 14, 21 i 23 mają zastosowanie od dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych do nich;
- c) art. 92 stosuje się po upływie sześciu miesięcy od wejścia w życie przepisów wykonawczych do niego.

W imieniu Rady
E. ERLANDSSON
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 344 z 20.12.2008, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 20.

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓŁOWE WARTOŚCI ODNIESIENIA W ZAKRESIE INSPEKЦИИ DLA PLANÓW WIELOLETNIICH

Cel

1. Każde państwo członkowskie ustala szczegółowe wartości odniesienia dla inspekcji zgodnie z niniejszym załącznikiem.

Strategia

2. Inspekcja i nadzór działalności połowowej koncentrują się na statkach rybackich, które prawdopodobnie będą prowadzić połowy gatunków objętych planem wieloletnim. Inspekcje losowe w odniesieniu do przewozu i wprowadzania na rynek gatunków objętych planem wieloletnim stosuje się jako uzupełniający mechanizm kontroli krzyżowej w celu zbadania skuteczności inspekcji i nadzoru.

Priorytety

3. Różnym rodzajom narzędzi połowowych przypisuje się różne poziomy znaczenia, zależnie od stopnia, w jakim ograniczenia w uprawnieniach do połowów wpływają na floty. W związku z tym każde państwo członkowskie ustala szczegółowe priorytety.

Wartości docelowe

4. Najpóźniej miesiąc od daty wejścia w życie rozporządzenia ustanawiającego plan wieloletni państwa członkowskie wdrażają swoje harmonogramy inspekcji, uwzględniając cele wyznaczone poniżej.

Państwa członkowskie określają i opisują strategię kontroli wrywkowych, którą będą stosować.

Na żądanie Komisja uzyskuje dostęp do planu kontroli wrywkowych stosowanego przez państwo członkowskie.

a) Poziom inspekcji w portach

Zasadniczo poziom dokładności, jaki należy osiągnąć, powinien odpowiadać co najmniej poziomowi, jaki zostałby osiągnięty przy zastosowaniu prostej metody losowego wyboru, przy czym inspekcjami należy objąć 20 % wagi wszystkich wyładunków gatunków objętych planem wieloletnim w danym państwie członkowskim.

b) Poziom inspekcji w odniesieniu do wprowadzania na rynek

Inspekcja 5 % ilości gatunków objętych planem wieloletnim oferowanych do sprzedaży na aukcjach.

c) Poziom inspekcji na morzu

Elastyczna wartość odniesienia: do ustalenia po szczegółowej analizie działalności połowowej w każdym obszarze. Wartością odniesienia dla inspekcji na morzu jest liczba dni patrolowania na morzu obszarów objętych zarządzaniem, z możliwością ustalenia odrębnej wartości odniesienia dla dni patrolowania określonych obszarów.

d) Poziom nadzoru z powietrza

Elastyczna wartość odniesienia: do ustalenia po szczegółowej analizie działalności połowowej w każdym obszarze i uwzględniająca zasoby będące do dyspozycji państwa członkowskiego.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 i 2
art. 1 ust. 2	art. 5 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 2
art. 2	art. 5
art. 3	art. 9
art. 4 ust. 1	art. 5
art. 4 ust. 2	art. 75
art. 5 lit. a) i b)	art. 74
art. 5 lit. c)	art. 8
art. 6	art. 14, 15 i 16
art. 7	art. 17 i 18
art. 8	art. 23, 24 i 25
art. 9 ust. 1, 2, 3, 4, 4a, 5, 6, 7, 8 i 9	art. 62, 63, 64, 65 i 68
art. 9 ust. 4b i 5	art. 66 i 67
art. 11	art. 20, 21 i 22
art. 13	art. 68
art. 14	art. 59
art. 15 ust. 1, 2 i 4	art. 33 i 34
art. 15 ust. 3	art. 36
art. 16	art. 117
art. 17	art. 5
art. 19	art. 112 i 113
tytuł IIA	tytuł IV rozdział I sekcja 2
art. 20 ust. 1	art. 47
art. 20 ust. 2	art. 49
art. 21 ust. 1	art. 33
art. 21 ust. 2	art. 35
art. 21 ust. 3	art. 36
art. 21 ust. 4	art. 37
art. 21a	art. 35
art. 21b	art. 34
art. 21c	art. 36
art. 23	art. 105
tytuł V	tytuł IV rozdział II i art. 109
art. 28 ust. 1	art. 56
art. 28 ust. 2	art. 57 i 70
art. 28 ust. 2a	art. 56
art. 29	art. 96, 97, 98 i 99
art. 30	art. 102
art. 31 ust. 1 i 2	art. 89 i 90
art. 31 ust. 4	art. 86

art. 32 ust. 1	art. 85
art. 32 ust. 2	art. 88
art. 33	art. 86
art. 34	art. 117
art. 34a	art. 117
art. 34b	art. 98
art. 34c	art. 95
art. 35	art. 118
art. 36	art. 119
art. 37	art. 112 i 113
art. 38	art. 3
art. 39	art. 122
art. 40	art. 124
Rozporządzenie (WE) nr 1627/94	Niniejsze rozporządzenie
całe rozporządzenie	art. 7
Rozporządzenie (WE) nr 847/96	Niniejsze rozporządzenie
art. 5	art. 106
Rozporządzenie (WE) nr 2371/2002	Niniejsze rozporządzenie
art. 21	art. 1 i 2
art. 22 ust. 1	art. 6, 7, 8, 9, 14 i 75
art. 22 ust. 2	art. 58, 59, 62, 68 i 75
art. 23 ust. 3	art. 5 ust. 3, art. 5 ust. 5 i art. 11
art. 23 ust. 4	art. 105 i 106
art. 24	art. 5, tytuł VII i art. 71 i 91
art. 25	rozdziały III i IV tytułu VII i art. 89
art. 26 ust. 1	art. 96
art. 26 ust. 2	art. 108
art. 26 ust. 4	art. 36
art. 27 ust. 1	art. 96–99
art. 27 ust. 2	art. 101 i 102
art. 28 ust. 1	art. 117
art. 28 ust. 3	art. 80, 81 i 83
art. 28 ust. 4	art. 79
art. 28 ust. 5	art. 74
Rozporządzenie (WE) nr 811/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 7	art. 14 ust. 2
art. 8	art. 17
art. 10	art. 14 ust. 3
art. 11	art. 44
art. 12	art. 60 ust. 6
Rozporządzenie (WE) nr 2166/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 9	art. 14 ust. 3
art. 10	art. 60 ust. 1
art. 12	art. 44
art. 13	art. 60 ust. 6

Rozporządzenie (WE) nr 2115/2005	Niniejsze rozporządzenie
art. 7	art. 14 ust. 3
Rozporządzenie (WE) nr 388/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 7	art. 14 ust. 3
art. 8	art. 60 ust. 1
art. 10	art. 44
art. 11	art. 60 ust. 6
Rozporządzenie (WE) nr 509/2007	Niniejsze rozporządzenie
art. 6	art. 14 ust. 3
art. 8	art. 44
art. 9	art. 60 ust. 6
Rozporządzenie (WE) nr 676/2007	Niniejsze rozporządzenie
art. 10	art. 14 ust. 2
art. 11	art. 14 ust. 3
art. 12	art. 60 ust. 1
art. 14	art. 44
art. 15	art. 60 ust. 6
Rozporządzenie (WE) nr 1098/2007	Niniejsze rozporządzenie
art. 15	art. 14 ust. 3
art. 19	art. 60 ust. 1
art. 24	art. 46
Rozporządzenie (WE) nr 1342/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 19 ust. 1	art. 109 ust. 2
art. 19 ust. 2	art. 115
art. 20	art. 60
art. 22	art. 42
art. 23	art. 46
art. 24	art. 17
art. 25	art. 43
art. 26	art. 14 ust. 2
art. 27	art. 44
art. 28	art. 60 ust. 6

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 1225/2009

z dnia 30 listopada 2009 r.

w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej

(wersja ujednolicona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy to rozporządzenie ujednolicić.
- (2) Wielostronne negocjacje handlowe zakończone w 1994 r. zaowocowały zawarciem nowych Porozumień w sprawie wdrażania art. VI Układu ogólnego w sprawie ceł i handlu (zwanego dalej „GATT”). Z uwagi na odmienny charakter nowych zasad dotyczących dumpingu i subsydiów, wskazane jest istnienie odrębnych zasad Wspólnoty w każdym z tych dwóch obszarów. W konsekwencji zasady dotyczące ceł wyrównawczych oraz ochrony przed subsydiami zawarte są w oddzielnym rozporządzeniu.
- (3) Porozumienie w sprawie dumpingu, tj. Porozumienie w sprawie wykonywania art. VI Układu ogólnego w sprawie ceł i handlu z 1994 r. (zwane dalej „Porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”), określa szczegółowe zasady odnoszące się w szczególności do obliczania dumpingu, procedur wszczynania i prowadzenia postępowań, łącznie z ustalaniem i interpretowaniem faktów, stosowania środków tymczasowych, nakładania i pobierania ceł antydumpingowych, terminu obowiązywania i przeglądu środków antydumpingowych oraz podawania do wiadomości publicznej informacji dotyczących postępowań antydumpingowych. W celu zapewnienia odpowiedniego stosowania tych zasad w sposób przejrzysty należy wprowadzić język porozumienia do prawodawstwa Wspólnoty w możliwie najszerszym zakresie.
- (4) W celu utrzymania równowagi między prawami i zobowiązaniami ustanowionymi w Porozumieniach GATT Wspólnota musi uwzględnić wykładnię tych porozumień przez głównych partnerów handlowych Wspólnoty.
- (5) Wskazane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych zasad obliczania wartości normalnej. Wartość ta powinna w każdym przypadku być oparta na reprezentatywnej sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym kraju wywozu. Celowe jest podanie wskazówek co do tego, kiedy strony mogą zostać uznane za powiązane do celów określenia dumpingu. Należy określić okoliczności, w których krajową sprzedaż można uznać za dokonaną ze stratą, a w konsekwencji – nieistotną, oraz w jakich okolicznościach dopuszczalne jest odniesienie się do pozostałej części sprzedaży, konstruowanej wartości normalnej lub sprzedaży do państwa trzeciego. Wskazane jest także zapewnienie właściwej alokacji kosztów, nawet w sytuacjach rozpoczęcia działalności. Wskazane jest określenie wytycznych w odniesieniu do definicji rozpoczęcia działalności, jak również zakresu i metod alokacji. Przy konstruowaniu wartości normalnej konieczne jest także określenie metodologii stosowanej przy ustalaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz marży zysku, które powinny być zawarte w tej wartości.
- (6) Przy ustalaniu wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej stosowne jest określenie zasad wyboru odpowiedniego państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, które ma zostać wykorzystane w tym celu, a w przypadku niemożności wyznaczenia właściwego państwa trzeciego zapewnienie, że wartość normalna może zostać ustalona w oparciu o inne, uzasadnione podstawy.
- (7) Konieczne jest uwzględnienie w praktyce antydumpingowej Wspólnoty zmienionych warunków gospodarczych w Kazachstanie. W szczególności konieczne jest określenie, że wartość normalna może zostać ustalona zgodnie z zasadami stosowanymi w państwach o gospodarce rynkowej, kiedy można wykazać, że warunki rynkowe mają pierwszeństwo w przypadku jednego lub więcej producentów, z zastrzeżeniem dokonania oceny produkcji i sprzedaży danego wyrobu.
- (8) Właściwe jest również przyznanie podobnego traktowania w odniesieniu do przywozu z krajów, które są członkami Światowej Organizacji Handlu (WTO) z dniem rozpoczęcia odpowiedniego postępowania antydumpingowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.⁽³⁾ Zob. załącznik I.

- (9) Konieczne jest określenie, że ocena, czy przeważają warunki rynkowe, będzie dokonywana na podstawie odpowiednio uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej, w stosunku do których toczy się postępowanie, którzy chcą skorzystać z możliwości ustalania wartości normalnej w oparciu o zasady stosowane w państwach o gospodarce rynkowej.
- (10) Niezbędne jest zdefiniowanie ceny eksportowej i wyszczególnienie dostosowań, które mają zostać dokonane w przypadkach potrzeby konstruowania takiej ceny w oparciu o pierwszą cenę na wolnym rynku.
- (11) W celu zapewnienia porównywalności ceny eksportowej z wartością normalną pożądane jest wyszczególnienie czynników mogących wpływać na ceny i ich porównywalność, a także ustanowienie szczególnych zasad dotyczących terminów i sposobów dokonywania dostosowań, przy założeniu konieczności unikania ich powtórzeń. Niezbędne jest także zapewnienie możliwości porównania z zastosowaniem cen średnich, choć poszczególne ceny eksportowe mogą być porównywane ze średnią wartością normalną w sytuacji, gdy ceny te różnią się w zależności od konsumenta, regionu lub okresu.
- (12) Niezbędne jest ustanowienie jasnych i szczegółowych wytycznych odnośnie do czynników istotnych przy ustalaniu, czy przywóz produktów po cenach dumpingowych spowodował istotną szkodę lub grozi jej spowodowaniem. Wykazując, że wielkość i poziom cen w danym przywozie spowodowały szkodę w przemyśle wspólnotowym, należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych istniejących we Wspólnocie.
- (13) Wskazane jest zdefiniowanie terminu „przemysł wspólnotowy” i zapewnienie, że strony powiązane z eksporterami mogą zostać wyłączone z jego zakresu, oraz zdefiniowanie terminu „powiązane”. Niezbędne jest także określenie działań antidumpingowych, podejmowanych w imieniu producentów określonego regionu Wspólnoty, oraz ustanowienie wytycznych odnośnie do wyznaczenia tego regionu.
- (14) Należy określić podmioty mogące składać wniosek o przeprowadzenie postępowania antidumpingowego, sposób poparcia takiego wniosku przez przemysł wspólnotowy, informacje na temat dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego, jakie wniosek powinien zawierać. Należy także określić procedury odrzucania takich wniosków i wszczęcia postępowania.
- (15) Konieczne jest ustanowienie sposobu zawiadamiania zainteresowanych stron o informacjach wymaganych przez władze, zapewnienia im możliwości udostępnienia wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwości obrony własnych interesów. Należy jasno określić zasady i procedury postępowania, w szczególności umożliwić zainteresowanym stronom dokonanie zgłoszenia do postępowania, zaprezentowanie własnych opinii i przekazanie informacji w określonych terminach, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Właściwe jest określenie warunków, w których zainteresowana strona będzie miała dostęp do informacji udostępnionych przez inne strony i możliwość ich skomentowania. Państwa członkowskie i Komisja powinny współpracować w zakresie zbierania informacji.
- (16) Należy ustanowić warunki nakładania ceł tymczasowych oraz zakaz nakładania ich wcześniej niż 60 dni i później niż dziewięć miesięcy po wszczęciu postępowania. Z przyczyn administracyjnych konieczne jest zapewnienie, że takie cła mogą być we wszystkich przypadkach nakładane przez Komisję bezpośrednio na okres dziewięciu miesięcy lub w dwóch etapach, na sześć i trzy miesiące.
- (17) Należy określić procedury zatwierdzania zobowiązań eliminujących dumping i szkodę zamiast nakładania tymczasowych lub ostatecznych ceł. Należy określić konsekwencje naruszenia lub wycofania tych zobowiązań oraz zapewnić możliwość wprowadzenia ceł tymczasowych w przypadkach podejrzanego naruszenia lub gdy dla uzupełnienia ustaleń niezbędne jest dalsze postępowanie. Przy zatwierdzaniu zobowiązań należy także ustalić, czy wdrożenie proponowanych zobowiązań nie doprowadzi do zachowań zagrażających konkurencji na rynku.
- (18) Niezbędne jest zapewnienie, że postępowanie zostanie zakończone, bez podjęcia środków lub z podjęciem ostatecznych środków, w zwykłym trybie w ciągu 12 miesięcy i w żadnym wypadku w terminie nieprzekraczającym 15 miesięcy od czasu wszczęcia postępowania. Wszelkie czynności w sprawie należy zakończyć, jeżeli dumping nie przekracza progu *de minimis* lub szkoda jest nieznaczna, przy czym właściwe jest określenie tych terminów. W przypadku gdy mają zostać wprowadzone środki, niezbędne jest zakończenie postępowania i zapewnienie, że środki będą mniejsze od marginesu dumpingu, o ile ta mniejsza kwota wyeliminuje szkodę, oraz niezbędne jest określenie metody obliczenia wysokości środków w przypadkach kontroli wrywkowej.
- (19) W miarę potrzeby należy zapewnić pobór ceł tymczasowych z mocą wsteczną oraz określić okoliczności poboru takich ceł z mocą wsteczną w celu uniknięcia osłabienia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy także zapewnić możliwość poboru ceł z mocą wsteczną w przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązań.

- (20) Niezbędne jest zapewnienie, że środki wygasną po upływie pięciu lat, chyba że przegląd wykaże, że powinny zostać utrzymane. Niezbędne jest także zapewnienie, w przypadkach udowodnionej zmiany warunków, możliwości przeprowadzenia przeglądów okresowych lub postępowania w celu ustalenia, czy właściwy jest zwrot ceł antydumpingowych. Właściwe jest również zapewnienie, że w przypadku ponownego ustalenia wysokości dumpingu wymagającego powtórnego skonstruowania cen eksportowych cła nie będą traktowane jak koszt poniesiony między przywozem i odsprzedażą, jeżeli cła te są odzwierciedlone w cenach produktów objętych środkami we Wspólnocie.
- (21) Niezbędne jest zapewnienie w szczególności ponownego oszacowania cen eksportowych i marginesów dumpingu w przypadkach, gdy eksporter zaabsorbował cło przez porozumienie kompensacyjne i gdy środki nie są odzwierciedlone w cenach produktów podlegających środkom we Wspólnocie.
- (22) Porozumienie antydumpingowe z 1994 r. nie zawiera przepisów dotyczących obejścia środków antydumpingowych, chociaż oddzielna decyzja ministerialna GATT uznaje takie obejście za problem i przekazała go Komitetowi Antydumpingowemu GATT w celu wypracowania rozwiązania. Wielostronne negocjacje w tej sprawie dotychczas nie przyniosły rezultatu. W oczekiwaniu na wynik przekazania sprawy do Komitetu Antydumpingowego WTO konieczne jest, aby prawo wspólnotowe zawierało przepisy dotyczące praktyk polegających na montażu produktów we Wspólnocie lub kraju trzecim w celu obejścia środków antydumpingowych.
- (23) Pożądane jest także wyjaśnienie, jakie praktyki stanowią obejście przyjętych środków. Obejście środków może mieć miejsce zarówno wewnątrz Wspólnoty jak i poza nią. W konsekwencji konieczne jest zapewnienie, aby zwolnienia z rozszerzonych ceł, które mogą już być przyznane importerom, mogły także być przyznawane eksporterom, wówczas gdy cła zostają rozszerzone w celu odniesienia się do obejścia środków mającego miejsce poza Wspólnotą.
- (24) Wskazane jest zawieszenie środków antydumpingowych w przypadkach tymczasowej zmiany warunków rynkowych, w których trwałe stosowanie takich środków byłoby okresowo niewłaściwe.
- (25) Niezbędne jest zapewnienie, że przywóz będący przedmiotem postępowania może być zarejestrowany, tak aby można było zastosować w stosunku do niego później odpowiednie środki.
- (26) W celu zapewnienia właściwej realizacji wprowadzonych środków niezbędne jest, aby państwa członkowskie monitorowały i zgłaszały Komisji handel produktami przyzwozonymi objętymi postępowaniem i środkami oraz sumy ceł pobieranych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (27) Niezbędne jest zapewnienie konsultacji Komitetu Doradczego na zwykłych i wyszczególnionych etapach postępowania. Komitet powinien składać się z przedstawicieli państw członkowskich i przedstawiciela Komisji pełniącego funkcję przewodniczącego.
- (28) Informacje dostarczane państwom członkowskim w Komitecie Doradczym mają często wysoce techniczny charakter i zawierają szczegółowe analizy ekonomiczne i prawne. Aby zapewnić państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na rozważenie tych informacji, należy wysyłać je w odpowiednim terminie przed datą posiedzenia ustaloną przez przewodniczącego Komitetu Doradczego.
- (29) Wskazane jest odbywanie wizyt weryfikacyjnych dla sprawdzenia przedstawionych informacji dotyczących dumpingu i szkody, jednakże zależy to od poprawnego wypełnienia otrzymanego kwestionariusza.
- (30) W przypadkach występowania dużej liczby stron i transakcji istotne jest zapewnienie możliwości kontroli wyrywkowej w celu terminowego zakończenia postępowania.
- (31) W przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała.
- (32) Należy zapewnić poufność informacji stanowiących tajemnicę handlową.
- (33) Istotne jest zapewnienie odpowiedniej metody ujawniania istotnych faktów i ustaleń stronom do tego uprawnionym oraz zapewnienie takiego ujawnienia, z odpowiednim uwzględnieniem procesów decyzyjnych we Wspólnocie, w terminach umożliwiających stronom obronę ich interesów.
- (34) Wskazane jest zapewnienie odpowiedniego systemu administracyjnego, który umożliwi wyrażanie opinii, czy środki są w interesie Wspólnoty, w tym także w interesie konsumentów, oraz ustanowienie terminów przedstawiania tych opinii oraz praw stron uczestniczących w postępowaniu w odniesieniu do ujawnianych informacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady ogólne

1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

3. Kraj wywozu jest zwykle krajem pochodzenia. Jednakże za kraj wywozu można uznać także kraj pośredni, z wyjątkiem gdy, na przykład, produkty są przez niego jedynie przewożone lub nie są produkowane w tym kraju lub nie ma w nim cen porównywalnych do ceny produktu objętego postępowaniem.

4. Do celów niniejszego rozporządzenia „produkt podobny” oznacza produkt, który jest identyczny, to jest taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem.

Artykuł 2

Stwierdzenie istnienia dumpingu

A. WARTOŚĆ NORMALNA

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczane lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

Ceny między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane, lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny.

W celu ustalenia czy dwie strony są powiązane można wziąć pod uwagę definicję stron powiązanych określoną w art. 143 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾.

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5 % lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Wspólnoty. Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku.

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż

ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

Można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu, w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.

4. Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego, po cenach niższych od jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji powiększonych o koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, mogą nie być traktowane jako dokonane w zwykłym obrocie handlowym z uwagi na cenę i mogą zostać pominięte przy ustalaniu wartości normalnej wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie.

Jeżeli ceny poniżej kosztów w momencie sprzedaży przewyższają średnie ważone koszty przypadające na okres objęty postępowaniem, ceny te uważa się za umożliwiające zwrot kosztów w uzasadnionym terminie.

Za dłuższy okres uznaje się zwykle okres jednego roku, a w żadnym przypadku nie jest to mniej niż sześć miesięcy, zaś sprzedaż poniżej kosztów jednostkowych w tym okresie uznaje się za dokonaną w znacznych ilościach, jeżeli zostanie stwierdzone, że średnia ważona cena sprzedaży jest niższa od średniej ważonej kosztów jednostkowych lub że wielkość sprzedaży poniżej kosztów jest nie mniejsza niż 20 % sprzedaży wykorzystywanej do ustalania wartości normalnej.

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę postępowania, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.

Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

W przypadku gdy na koszty występujące w części okresu na zwrot kosztów wpływa wykorzystanie nowych środków produkcyjnych wymagających znacznych nakładów inwestycyjnych i niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych, które wynikają z operacji rozruchu mających miejsce w okresie objętym postępowaniem lub w jego części, średnie koszty fazy rozruchu są kosztami mającymi zastosowanie, zgodnie z powyższymi zasadami alokacji, pod koniec takiej fazy, w takiej wysokości i w tym okresie są zawarte w średnich kosztach ważonych określonych w ust. 4 akapit drugi. Okres fazy rozruchu ustala się w odniesieniu do warunków działania danego producenta lub eksportera, ale nie może on przekroczyć odpowiedniej początkowej części okresu na zwrot kosztów. Dla potrzeb tego dostosowania kosztów występujących w okresie objętym postępowaniem, informacje dotyczące fazy rozruchu wykraczającej poza ten okres bierze się pod uwagę wyłącznie w przypadku ich przekazania przed wizytami weryfikacyjnymi i przed upływem trzech miesięcy od daty wszczęcia postępowania.

6. Wysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy ustalenie tych wielkości nie jest możliwe na takiej podstawie, mogą być one ustalone w oparciu o:

- a) średnią ważoną faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych postępowaniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- b) faktyczne wielkości stosowane do produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym tej samej ogólnej kategorii produktów danego eksportera lub producenta na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- c) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

7.

- a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej⁽¹⁾, normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku, gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego postępowania.

(1) Takich jak Azerbejdżan, Białoruś, Korea Północna, Tadżykistan, Turkmistan, Uzbekistan.

Wkrótce po wszczęciu postępowania jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając 10 dni na skomentowanie wyboru.

- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

- c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,
- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,
- rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw, oraz
- przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego postępowania.

B. CENA EKSPORTOWA

8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedają, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Wspólnoty.

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot we Wspólnocie lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykle koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antydumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk.

C. PORÓWNANIE

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

a) *Właściwości fizyczne*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w cechach fizycznych produktów. Wysokość dostosowań wynika z obiektywnej oceny wartości rynkowej tej różnicy.

b) *Przywózowe należności celne i podatki pośrednie*

Dokonuje się dostosowania wartości normalnej o kwotę odpowiadającą wszystkim opłatom przywózowym lub podatkowym pośrednim od produktu podobnego oraz jego fizycznych składników, w przypadku gdy jest on przeznaczony do konsumpcji w kraju wywozu, zaś opłaty te nie zostały pobrane ani zwrócone w odniesieniu do produktu wywiezionego do Wspólnoty.

c) *Bonifikaty, rabaty, ilości*

Dokonuje się dostosowania z tytułu różnic bonifikat i rabatów, w tym udzielonych z uwagi na ilość sprzedanego towaru, o ile są one właściwie naliczone i bezpośrednio związane ze sprzedażą badaną w postępowaniu. Dostosowanie może także zostać dokonane z tytułu odroczonej bonifikat lub rabatów, jeżeli roszczenie jest poparte trwałą praktyką w poprzednich okresach, w tym zgodnością z warunkami wymaganymi do udzielania bonifikaty lub rabatu.

d) *Poziom handlu*

(i) Dokonuje się dostosowania z tytułu różnic w poziomach handlu, w tym różnic spowodowanych sprzedażą OEM (Original Equipment Manufacturer), jeżeli w sieci dystrybucji na obydwu rynkach zostanie wykazane, że cena eksportowa, w tym konstruowana cena eksportowa, występuje na innym poziomie handlowym niż wartość normalna, zaś różnica wpływa na porównywalność ceny, co odzwierciedlają stałe i znaczące różnice funkcji i cen sprzedawcy na różnych poziomach handlu na rynku wewnętrznym kraju wywozu. Kwota dostosowania opiera się na wartości rynkowej różnic;

(ii) niemniej jednak, w okolicznościach nieprzewidzianych w pkt (i), w przypadku gdy niemożliwe jest ilościowe określenie różnicy w poziomie handlu, wskutek braku odnośnych poziomów na rynkach krajowych krajów wywozu lub gdy jasno wykazano, iż niektóre funkcje są wyraźnie powiązane z poziomami handlu, które nie są wykorzystywane do porównania, można dokonać specjalnego dostosowania.

e) *Transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w poniesionych kosztach bezpośrednio związanych z dostarczeniem produktu objętego postępowaniem z obiektu eksportera do niezależnego nabywcy, w przypadku gdy koszty te są uwzględnione w pobieranych cenach. Koszty te obejmują transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe.

f) *Opakowanie*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w odpowiednich kosztach, bezpośrednio związanych z opakowaniem produktu objętego postępowaniem.

g) *Kredyt*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice kosztów wszelkich kredytów udzielonych na dokonanie danej sprzedaży, pod warunkiem że czynnik ten jest uwzględniony przy ustalaniu pobieranych cen.

h) *Koszty ponoszone po sprzedaży*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice bezpośrednich kosztów udzielania poręczenia, gwarancji, pomocy technicznej serwisu i obsługi, zgodnie z przepisami prawa lub postanowieniami umowy sprzedaży.

i) *Prowizje*

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży.

Pojęcie „marże” należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

j) *Przeliczanie waluty*

W przypadku gdy porównywanie cen wymaga przeliczania waluty, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych; w takim przypadku stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

k) *Inne czynniki*

Dostosowania można również dokonać z tytułu różnic czynników, nieprzewidzianych w lit. a)–j), jeżeli zostanie wykazane, że wpływają one na porównywalność cen, stosownie do wymagań niniejszego ustępu, w szczególności gdy zostanie wykazane, że klienci płacą różne ceny na rynku krajowym wskutek różnicy tych czynników.

D. MARGINES DUMPINGU

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie, istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Wspólnoty lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Wspólnoty w rozbiu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana

z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Wspólnoty, o ile istnieje struktura cen eksportowych znacząco odbiegających od siebie w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrwykowej, zgodnie z art. 17.

12. Margines dumpingu stanowi wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową. W przypadku wystąpienia różnych marginesów dumpingu może zostać ustalony średni ważony margines dumpingu.

Artykuł 3

Ustalenie szkody

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin „szkoda” oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz
- b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych, uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem postępowania antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny jedynie, pod warunkiem że:

- a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom *de minimis* zdefiniowany w art. 9 ust. 3 i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz
- b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywozonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywozonymi a wspólnotowym produktem podobnym.

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego.

8. Skutki przywozu produktów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do produkcji produktu podobnego przemysłu wspólnotowego, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich czynników, jak proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonej grupy lub zakresu towarów obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje.

9. Zagrożenie istotną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń, bądź odległych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie istotną szkodą, powinno się uwzględnić takie czynniki, jak:

a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;

b) swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;

c) fakt, czy przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz

d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.

Artykuł 4

Definicja przemysłu wspólnotowego

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie „przemysł wspólnotowy” oznacza wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4, z wyjątkiem następujących przypadków:

a) gdy producenci są powiązani z eksporterami lub importerami albo sami są importerami produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, określenie „przemysł wspólnotowy” można rozumieć jako odnoszące się do pozostałej części producentów;

b) w wyjątkowych okolicznościach obszar Wspólnoty dla danej produkcji można podzielić na dwa lub większą liczbę konkurencyjnych rynków, zaś producentów na każdym z tych rynków można traktować jak oddzielny przemysł, jeżeli:

(i) producenci na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą swoją produkcję danego produktu na tym rynku oraz

(ii) popyt na tym rynku nie jest w znacznym stopniu zaspokajany przez producentów danego produktu z innych obszarów Wspólnoty. W takich okolicznościach szkoda może zostać stwierdzona nawet wówczas, gdy nie została wyrządzona znaczącej części przemysłu wspólnotowego, o ile występuje koncentracja przywozu towarów po cenach dumpingowych na taki odizolowany rynek oraz przywóz ten wyrządza szkodę wszystkim lub prawie wszystkim producentom na tym rynku.

2. Dla celów ust. 1 producenta uznaje się za powiązanego z eksporterami lub importerami wyłącznie w przypadku, gdy:

- a) jeden z nich bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugiego; lub
- b) obaj są bezpośrednio lub pośrednio kontrolowani przez osobę trzecią; lub
- c) obaj bezpośrednio lub pośrednio kontrolują osobę trzecią, pod warunkiem że istnieją podstawy do uznania lub podejrzenia, iż na skutek powiązań dany producent postępuje odmiennie od producentów niepowiązanych.

Do celów niniejszego ustępu osobę uznaje się za kontrolującą inną osobę, w przypadku gdy ma ona prawne lub faktyczne możliwości kierowania lub ograniczania działania drugiej osoby.

3. W przypadku uznania przemysłu wspólnotowego za odnoszący się do produkcji w określonym regionie eksporterzy mają możliwość składania zobowiązania cenowego na podstawie art. 8 w odniesieniu do danego regionu. W takich przypadkach przy ocenie interesu Wspólnoty w zakresie środków uwzględnia się w szczególności interes danego regionu. Jeżeli właściwe zobowiązania nie zostaną przyjęte bezzwłocznie lub występują okoliczności określone w art. 8 ust. 9 i 10, można nałożyć cło tymczasowe lub ostateczne w stosunku do Wspólnoty jako całości. W takich przypadkach w miarę możliwości cła mogą być ograniczone do określonych producentów lub eksporterów.

4. Przepisy art. 3 ust. 8 stosuje się do niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Wszczęcie postępowania

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 6, postępowanie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemny wniosek każdej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu wspólnotowego.

Wniosek można kierować do Komisji lub do państwa członkowskiego, które przekazuje go Komisji. Komisja przesyła państwom członkowskim odpisy każdego otrzymanego wniosku. Wniosek uznaje się za złożony pierwszego dnia roboczego po dostarczeniu go Komisji przesyłką poleconą lub za potwierdzeniem odbioru przez Komisję.

Jeżeli mimo braku wniosku państwo członkowskie posiada wystarczające dowody występowania dumpingu i wynikającej z niego szkody dla przemysłu wspólnotowego, dowody te państwo członkowskie niezwłocznie przedstawia Komisji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych

a domniemaną szkodą. Wniosek zawiera następujące dostępne składającemu informacje:

- a) dane dotyczące składającego wniosek oraz dane na temat wielkości i wartości produkcji wspólnotowej produktów podobnych wnioskodawcy. Jeżeli składany jest pisemny wniosek w imieniu przemysłu wspólnotowego, należy określić przemysł, w imieniu którego składany jest wniosek, poprzez przedstawienie wykazu znanych producentów produktu podobnego we Wspólnocie (lub stowarzyszeń producentów produktu podobnego we Wspólnocie) oraz, w miarę możliwości, dane na temat wielkości i wartości produkcji produktu podobnego we Wspólnocie, wytwarzanej przez tych producentów;
- b) pełny opis produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, ze wskazaniem kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu, dane dotyczące każdego eksportera lub zagranicznego producenta znanego składającemu wniosek, oraz lista znanych mu osób importujących dany produkt;
- c) informacje na temat cen, po których sprzedawany jest dany produkt z przeznaczeniem dla konsumenta na rynku wewnętrznym kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu (lub gdy jest to właściwe, informacje na temat cen, po których produkt jest sprzedawany z kraju/krajów pochodzenia lub wywozu do państwa trzeciego/państw trzecich albo informacje na temat konstruowanej wartości produktu) oraz informacje na temat cen eksportowych lub, w miarę potrzeby, na temat cen, po których produkt po raz pierwszy odsprzedawany jest niezależnemu nabywcy we Wspólnocie;
- d) informacje na temat zmian w wielkości przywozu produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, jego wpływu na cenę produktu podobnego na rynku wspólnotowym i wpływu na przemysł wspólnotowy, zgodnie z istotnymi czynnikami i wskaźnikami oddziałującymi na stan tego przemysłu wymienionymi w art. 3 ust. 3 i 5.

3. Komisja w możliwym zakresie zbada dokładność i adekwatność materiału dowodowego przedstawionego we wniosku, w celu ustalenia, czy informacje te są wystarczające do wszczęcia postępowania.

4. Postępowania nie wszczyna się na podstawie ust. 1, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego we Wspólnocie, że wniosek został złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50 % łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów wspólnotowych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25 % całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy.

5. Jeżeli nie została podjęta decyzja o wszczęciu postępowania, władze nie podają wniosku o wszczęcie postępowania do publicznej wiadomości. Jednakże po otrzymaniu właściwie umotywowanego wniosku i przed działaniami zmierzającymi do wszczęcia postępowania zawiadamia się rząd kraju wywozu, którego dotyczyć ma postępowanie.

6. Jeżeli w szczególnych okolicznościach zostanie podjęta decyzja o wszczęciu postępowania bez złożenia przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu pisemnego wniosku o wszczęcie postępowania, postępowanie to wszczynają się w oparciu o dowody istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego, ustalone zgodnie z ust. 2, uzasadniające jego wszczęcie.

7. Decyzję o wszczęciu postępowania podejmuje się, rozpatrując równocześnie dowody istnienia zarówno dumpingu, jak i szkody. Wniosek oddala się w przypadku, gdy dowody na istnienie dumpingu lub szkody mające uzasadnić wszczęcie postępowania w danej sprawie nie są wystarczające. Nie wszczynają się postępowania przeciwko krajom, których przywóz stanowi mniej niż 1 % rynku, chyba że kraje te łącznie zapewniają 3 % lub więcej konsumpcji Wspólnoty.

8. Wniosek można wycofać przed wszczęciem postępowania; w takim przypadku uznaje się, że nie został on złożony.

9. W przypadku gdy po odbyciu konsultacji materiał dowodowy w sposób oczywisty jest wystarczający do rozpoczęcia czynności, Komisja rozpoczyna je w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku i publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niewystarczającego materiału dowodowego, po przeprowadzeniu konsultacji wnioskodawca zostaje o tym fakcie poinformowany w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku do Komisji.

10. Poprzez zawiadomienie o rozpoczęciu czynności ogłasza się wszczęcie postępowania; ponadto zawiadomienie wskazuje produkt i kraje objęte postępowaniem, zawiera streszczenie uzyskanych informacji, powiadamia o możliwości przekazywania Komisji wszelkich informacji mogących mieć znaczenie, określa terminy, w których zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione podczas postępowania; zawiadomienie określa także terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie posiedzenia wyjaśniającego przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.

11. Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawicieli kraju wywozu i wnioskodawców postępowania oraz, należycie zabezpieczając informacje poufne, przekazuje pełny tekst pisemnego wniosku, otrzymanego na podstawie ust. 1, znanym jej eksporterom i władzom kraju wywozu, jak również na żądanie udostępnia go innym zainteresowanym stronom. Jeżeli liczba eksporterów jest szczególnie duża, pełny tekst pisemnego wniosku może być przekazany jedynie władzom kraju wywozu lub odpowiedniemu stowarzyszeniu handlowemu.

12. Postępowanie antydumpingowe nie może utrudniać procedur odprawy celnej.

Artykuł 6

Postępowanie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi podejmuje działania na szczeblu Wspólnoty. Postępowanie obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty postępowaniem, który w przypadku dumpingu zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. Informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym postępowaniem zwykle nie są brane pod uwagę.

2. Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Dla eksporterów okres ten rozpoczyna się z dniem otrzymania kwestionariusza; przy czym za dzień otrzymania kwestionariusza uznaje się dzień przypadający po tygodniu od dnia wysłania kwestionariusza do eksportera lub przekazania właściwemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju wywozu. 30-dniowy okres może zostać przedłużony, przy odpowiednim uwzględnieniu terminów postępowania, pod warunkiem że dana strona przedstawi odpowiednie powody dla takiego przedłużenia, uzasadnione szczególnymi okolicznościami.

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie są zobowiązane podjąć wszelkie kroki niezbędne do spełnienia tego żądania oraz przesłać Komisji wymagane informacje wraz z wynikami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i postępowań. W przypadku gdy informacje te stanowią przedmiot ogólnego zainteresowania lub gdy państwo członkowskie wnioskowało o ich przekazanie, Komisja przekazuje je innym państwom członkowskim, pod warunkiem że informacje te nie są poufne; w takim przypadku przekazuje się ich jawne streszczenie.

4. Komisja może wystąpić z żądaniem dokonania przez państwa członkowskie niezbędnych kontroli i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców i producentów wspólnotowych oraz przeprowadzenia postępowań w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa wyrażają na to zgodę, a rząd danego kraju został oficjalnie powiadomiony i nie zgłasza sprzeciwu. Państwa członkowskie podejmują wszelkie kroki konieczne do spełnienia tych żądań Komisji. Na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego urzędnicy Komisji mogą towarzyszyć urzędnikom państw członkowskich w wykonywaniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które dokonały zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10, zostaną wysłuchane, o ile wystąpią z wnioskiem o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wskazując dlaczego są zainteresowane wynikiem postępowania i że istnieją szczególne powody, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.

6. Na odpowiedni wniosek umożliwia się importerom, eksporterom, przedstawicielom rządu kraju wywozu i wnioskodawcom, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10, spotkanie ze stronami o przeciwnych interesach, w celu przedstawienia odmiennych opinii i kontrargumentów. Zapewniając takie możliwości, należy uwzględnić potrzebę zachowania poufności i wygody stron. Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestnictwa w spotkaniu i niestawiennictwo nie wpływa negatywnie na jej pozycję w danej sprawie. Informacje ustne przekazane na podstawie niniejszego ustępu uwzględnia się, jeżeli zostaną one następnie potwierdzone na piśmie.

7. Wnioskodawcy postępowania, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów, zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Wspólnoty lub państw członkowskich. Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.

8. Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością.

9. Postępowanie wszczęte na podstawie art. 5 ust. 9 zostaje zakończone w ciągu jednego roku, jeśli jest to możliwe. W każdym przypadku postępowanie zostaje zakończone w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanymi na podstawie art. 8 dotyczącymi zobowiązań lub ustaleniami na podstawie art. 9 dla podjęcia ostatecznych działań.

Artykuł 7

Środki tymczasowe

1. Cło tymczasowe może zostać nałożone, jeżeli postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 5, zostało wydane odpowiednie zawiadomienie, zainteresowanym stronom umożliwiono przekazanie informacji i przedstawienie komentarzy zgodnie z art. 5 ust. 10, wstępnie stwierdzono istnienie dumpingu i wynikającą z niego szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zaś interes Wspólnoty wymaga interwencji w celu zapobieżenia tej szkodzi. Cła tymczasowe nakłada się nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania, ale nie później niż dziewięć miesięcy po jego wszczęciu.

2. Wysokość tymczasowego cła antydumpingowego nie może przekroczyć wstępnie ustalonego marginesu dumpingu, lecz powinna ona być niższa od tego marginesu, jeżeli takie niższe cło byłoby wystarczające do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł wspólnotowy.

3. Cła tymczasowe są zabezpieczone w formie gwarancji, a dopuszczenie danych produktów do wolnego obrotu we Wspólnocie jest uzależnione od zapewnienia takiej gwarancji.

4. Komisja podejmuje działania tymczasowe po konsultacji z państwami członkowskimi, a w wyjątkowo nagłych przypadkach po ich poinformowaniu. W tym drugim przypadku konsultacje przeprowadza się najpóźniej w ciągu 10 dni od poinformowania państw członkowskich o działaniach podjętych przez Komisję.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie wystąpi z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji i warunki określone w ust. 1 zostaną spełnione, najpóźniej w ciągu pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku Komisja podejmuje decyzję, czy tymczasowe cło antydumpingowe powinno zostać nałożone.

6. Komisja bezzwłocznie informuje Radę i państwa członkowskie o decyzji podjętej na podstawie ust. 1–5 niniejszego artykułu. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć inną decyzję.

7. Cło tymczasowe może zostać nałożone na okres sześciu miesięcy, a następnie przedłużone o kolejne trzy miesiące lub od razu nałożone na dziewięć miesięcy. Jednakże może ono zostać przedłużone lub nałożone na dziewięć miesięcy, w przypadku gdy eksporterzy reprezentujący znaczny udział procentowy danego obrotu wystąpią z takim wnioskiem lub nie zgłoszą sprzeciwu po otrzymaniu zawiadomienia od Komisji.

Artykuł 8

Zobowiązania cenowe

1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli po przeprowadzeniu konkretnych konsultacji w Komitecie Doradczym Komisja uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte. W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z artykułem 7 ust. 1 albo ostateczne cła nałożone przez Radę zgodnie z artykułem 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

2. Złożenie zobowiązania może być zasugerowane przez Komisję, ale eksporterzy nie mają obowiązku jego podejmowania. Fakt, że eksporter nie złożył zobowiązania lub nie skorzystał z zaproszenia do jego złożenia w żaden sposób nie wpływa na ocenę danej sprawy. Jednakże może zostać stwierdzone, że zagrożenie szkodą jest bardziej prawdopodobne, jeżeli przywóz produktów po cenach dumpingowych będzie kontynuowany. Zobowiązania nie są od eksporterów wymagane ani akceptowane, jeżeli dumping i spowodowana nim szkoda nie zostały wstępnie ustalone. Z wyjątkiem szczególnych okoliczności, zobowiązania składa się nie później niż do końca okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 20 ust. 5.

3. Składane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie byłoby nierealistyczne, przykładowo gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub ze względu na inne przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej. Zainteresowany eksporter może zostać poinformowany o powodach odrzucenia oferowanego przez niego zobowiązania i może być przyznane mu prawo do wyrażenia opinii w tej sprawie. Powody odrzucenia wyszczególnia się w ostatecznej decyzji.

4. Strony składające zobowiązanie przedstawiają także jego jawną wersję, tak aby strony postępowania mogły mieć do niego dostęp.

5. Jeżeli w wyniku konsultacji przyjęto zobowiązania i w Komitecie Doradczym nie zgłoszono ani jednego sprzeciwu, postępowanie zostaje zakończone. We wszystkich innych przypadkach Komisja niezwłocznie przekazuje Radzie sprawozdanie z wyników konsultacji oraz propozycję zakończenia postępowania. Postępowanie uznaje się za zakończone, jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, nie zadecyduje inaczej.

6. Jeżeli zobowiązania zostaną przyjęte, postępowanie w sprawie dumpingu i szkody zwykle zostaje dokończony. W takim przypadku, jeżeli stwierdzono brak dumpingu lub szkody, zobowiązanie automatycznie wygasa, z wyjątkiem przypadków, w których stwierdzenie takie jest w dużej mierze wynikiem istnienia zobowiązania. W takich wypadkach można wymagać kontynuacji zobowiązania przez uzasadniony okres. W przypadku gdy dumping lub szkoda zostaną potwierdzone, zobowiązanie trwa nadal, zgodnie z jego warunkami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

7. Na eksportera, którego zobowiązanie zostało przyjęte, Komisja nakłada obowiązek okresowego przekazywania informacji niezbędnych do spełnienia zobowiązania oraz do weryfikacji odpowiednich danych. Niezastosowanie się do tego wymogu stanowi naruszenie zobowiązania.

8. W przypadku przyjęcia zobowiązań od określonych eksporterów podczas postępowania, dla celów art. 11, uznaje się je za wchodzące w życie od daty zakończenia postępowania dla danego kraju wywozu.

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane przez Komisję odpowiednio w drodze decyzji albo rozporządzenia, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem eksporterów wycofujących zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dowody *prima facie* naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie

zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od należytego uzasadnionego wniosku. Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Po przeprowadzeniu konsultacji może zostać nałożone cło tymczasowe, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone.

Artykuł 9

Zakończenie bez wprowadzenia środków, nałożenie ceł ostatecznych

1. W przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty.

2. Jeżeli po przeprowadzeniu konsultacji okaże się, że środki ochronne nie są konieczne i żaden z członków Komitetu Doradczego nie zgłasza sprzeciwu, postępowanie lub inne czynności w sprawie zostają zakończone. W pozostałych przypadkach Komisja niezwłocznie przekazuje Radzie sprawozdanie z wyników konsultacji wraz z propozycją zakończenia postępowania. Postępowanie uznaje się za zakończone, jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, nie podjęła innej decyzji.

3. Dla celów czynności rozpoczętych na podstawie art. 5 ust. 9 szkodę zwykle uważa się za nieznaczną, gdy dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7. Czynności te zostają również natychmiast zakończone w przypadku stwierdzenia, że margines dumpingu wynosi mniej niż 2 % wyrażone jako udział procentowy w cenie eksportowej, jednakże zostaje zakończone jedynie postępowanie w stosunku do indywidualnych eksporterów, dla których margines wynosi poniżej 2 %, którzy jednak nadal są objęci pozostałymi czynnościami i mogą zostać objęci kolejnym przeglądem, przeprowadzanym dla danego kraju na podstawie art. 11.

4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego propozycję działań ostatecznych przedkłada się nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła. Kwota cła antydumpingowego nie przekracza stwierdzonego marginesu dumpingu, ale powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

5. Cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały przyjęte. Rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne oraz ogólnie, w przypadku zastosowania art. 2 ust. 7 lit. a), dla danego państwa dostawcy.

W przypadku gdy stosuje się art. 2 ust. 7 lit. a), ustala się jednakże indywidualne cło dla eksporterów, którzy mogą udowodnić, na podstawie należycie uzasadnionych roszczeń, że:

- a) w przypadku przedsiębiorstw, będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw, eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków;
- b) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane;
- c) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych i że urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub że spółka jest wystarczająco niezależna od interwencji państwa;
- d) operacje wymiany są dokonywane po kursie rynkowym; oraz
- e) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek celnych.

6. W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres badania zgodnie z art. 17, cło antydumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci tym badaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego dla stron w próbie. Dla celów niniejszego ustępu Komisja pomija marginesy zerowe i *de minimis* oraz marginesy ustalone w warunkach określonych w art. 18. Indywidualną stawkę cła stosuje się wobec przywozu dokonywanego przez każdego eksportera lub producenta, któremu przyznano indywidualne traktowanie, zgodnie z art. 17.

Artykuł 10

Moc wsteczna

1. Środki tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe stosuje się wyłącznie do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu po wejściu w życie decyzji podjętej na mocy odpowiednio art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 4, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy zastosowano cło tymczasowe i ostatecznie ustalono istnienie dumpingu oraz szkody, Rada decyduje, bez względu na fakt, czy zostanie nałożone ostateczne cło antydumpingowe, jaka część cła tymczasowego powinna być ostatecznie

pobrana. Dla tego celu określenie „szkoda” nie obejmuje istotnego spowolnienia powstawania przemysłu wspólnotowego ani zagrożenia istotną szkodą, chyba że zostanie stwierdzone, że w przypadku braku środków tymczasowych istotna szkoda byłaby powstała. W pozostałych przypadkach, obejmujących zagrożenie lub spowolnienie, wszelkie kwoty tymczasowe zostaną zwolnione, a cła ostateczne mogą zostać nałożone wyłącznie od daty ostatecznego ustalenia istnienia zagrożenia lub istotnego spowolnienia.

3. Jeżeli ostateczne cło antydumpingowe jest wyższe od cła tymczasowego, różnicy nie pobiera się. Jeżeli ostateczne cło jest niższe od cła tymczasowego, wysokość cła ustala się ponownie. Jeżeli ostateczne ustalenia są negatywne, cło tymczasowe nie jest potwierdzane.

4. Ostateczne cło antydumpingowe może zostać nałożone na produkty, które zostały wprowadzone do konsumpcji nie wcześniej niż 90 dni przed datą zastosowania środków tymczasowych, ale nie przed wszczęciem postępowania, pod warunkiem że przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5, Komisja umożliwiła zainteresowanym importerom przedstawienie ich uwag, oraz:

- a) dany produkt w przeszłości stanowił przedmiot dumpingu w dłuższym okresie lub importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej; oraz
- b) poza rozmiarem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym postępowaniem przywóz nadal znacznie rośnie, co przy uwzględnieniu momentu, w którym ma on miejsce, jego wielkości i innych okoliczności może znacznie osłabić skutki ostatecznego cła antydumpingowego, które ma zostać wprowadzone.

5. W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanego przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania.

Artykuł 11

Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty ceł

1. Środek antydumpingowy pozostaje w mocy jedynie w okresie i w zakresie niezbędnym do przeciwdziałania dumpingowi, który powoduje szkodę.

2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Taki przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów wspólnotowych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu.

Przeгляд wygaśnięcia środków antidumpingowych wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo takie można wykazać, np. dowodząc kontynuacji dumpingu i szkody lub dowodząc, że wyeliminowanie szkody w całości lub części wynika z istnienia środków, lub dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe mogą wskazywać na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu.

Podczas postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego ustępu eksporterom, importerom oraz przedstawicielom kraju wywozu i producentom wspólnotowym zapewnia się możliwość odparcia zarzutów oraz rozszerzenia i skomentowania kwestii wyszczególnionych we wniosku o wszczęcie tego przeglądu, zaś wnioski formułuje się z uwzględnieniem wszystkich istotnych i należycie udokumentowanych dowodów na to, czy wyeliminowanie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia dumpingu i szkody.

Zawiadomienie w sprawie zbliżającego się wygaśnięcia środków publikuje się w odpowiednim terminie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w ostatnim roku stosowania środków określonych w niniejszym ustępie. Po zamieszczeniu tej publikacji producenci wspólnotowi mają prawo wystąpić z wnioskiem o wszczęcie przeglądu zgodnie z akapitem drugim, nie później niż 3 miesiące przed końcem pięcioletniego okresu. Zawiadomienie o faktycznym wygaśnięciu środków na mocy niniejszego akapitu również jest publikowane.

3. Potrzeba utrzymywania środków może również zostać objęta przeglądem w uzasadnionych przypadkach z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo pod warunkiem, że upłynął co najmniej rok od wprowadzenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę przeprowadzenia przeglądu okresowego.

Przeгляд okresowy wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyeliminowania dumpingu lub istnieje niewielkie prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody, jeżeli środki zostaną usunięte lub zmienione; albo zawiera dowody na to, że istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do przeciwdziałania dumpingowi powodującemu szkodę.

Prowadząc postępowanie na mocy przepisów niniejszego ustępu, Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone skutki w usuwaniu szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3. W ostatecznym stwierdzeniu tej kwestii uwzględnia się wszystkie istotne i należycie udokumentowane dowody.

4. Przeгляд przeprowadza się także w celu ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu dla nowych eksporterów z kraju objętego środkami, którzy nie eksportowali produktu w okresie objętym postępowaniem, rozpatrywanym na potrzeby wprowadzenia danych środków.

Przeгляд wszczyna się w przypadku, gdy nowy eksporter lub producent potrafi wykazać, że nie jest powiązany z eksporterami ani producentami z kraju wywozu, którzy objęci są środkami antidumpingowymi dotyczącymi tego produktu, oraz że dokonał faktycznego wywozu do Wspólnoty po wymienionym wyżej okresie objętym postępowaniem, lub może wykazać, że przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości produktu do Wspólnoty.

Przeгляд pod kątem nowego eksportera wszczyna się i prowadzi w trybie przyspieszonym po konsultacji z Komitetem Doradczym i po umożliwieniu producentom wspólnotowym wyrażenia opinii. Rozporządzenie Komisji wszczynające przeгляд uchyla obowiązujące cło dotyczące nowego eksportera, poprzez zmianę rozporządzenia nakładającego to cło oraz poddanie przywożonych towarów rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5, tak aby zapewnić, że w przypadku stwierdzenia na podstawie przeprowadzonego przeglądu, iż nowy eksporter wywoził towar po cenach dumpingowych, cło antidumpingowe będzie mogło zostać pobrane z mocą wsteczną od momentu wszczęcia przeglądu.

Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się w przypadku nałożenia ceł na mocy art. 9 ust. 6.

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4. Przeglądy prowadzone na podstawie ust. 2 i 3 przeprowadza się niezwłocznie i zazwyczaj kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu. Przeglądy na podstawie ust. 2 i 3 kończą się bezwarunkowo w terminie 15 miesięcy od dnia wszczęcia. Przeglądy na podstawie ust. 4 kończą się bezwarunkowo w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia. Jeśli w tym samym postępowaniu wszczęto przeгляд na podstawie ust. 2 w trakcie trwającego już przeglądu na podstawie ust. 3, wówczas przeгляд na podstawie ust. 3 kończy się w tym samym terminie co przeгляд na podstawie ust. 2.

Komisja przedstawia Radzie propozycję działania nie później niż miesiąc przed upłynięciem terminów wskazanych w akapicie pierwszym.

W przypadku gdy postępowanie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapicie pierwszym, środki:

- wygasają w odniesieniu do postępowań na podstawie ust. 2,
- wygasają w przypadku postępowań prowadzonych na podstawie ust. 2 i 3 równolegle, kiedy w ramach tego samego postępowania wszczęto przeгляд na podstawie ust. 2 w trakcie toczącego się już przeglądu na podstawie ust. 3 albo kiedy takie przeglądy wszczęto w tym samym czasie, albo
- nie ulegają zmianie w postępowaniach na podstawie ust. 3 i 4.

Zawiadomienie o aktualnym wygaśnięciu lub utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest następnie publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

6. Przeglądy prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczynają Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym. W zależności od wyniku przeglądu instytucja Wspólnoty odpowiedzialna za wprowadzenie środków uchyła je lub utrzymuje na podstawie ust. 2 albo uchyła, utrzymuje lub zmienia na podstawie ust. 3 i 4. W przypadku uchylenia środków dla indywidualnych eksporterów, a nie dla kraju jako całości, eksporterzy ci pozostają przedmiotem postępowania i mogą automatycznie zostać poddani ponownemu postępowaniu w każdym kolejnym przeglądzie prowadzonym dla tego kraju na podstawie niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy przegląd środków na podstawie ust. 3 jest w toku pod koniec okresu ich stosowania określonego w ust. 2, taki przegląd obejmuje także okoliczności wymienione w ust. 2.

8. Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego obrotu, w okresie sześciu miesięcy od daty ustalenia przez właściwe organy kwoty cła ostatecznego, które należy uiszczyć lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do Wspólnoty, stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. W przypadku gdy importer nie jest związany z danym eksporterem ani producentem i informacje te nie są natychmiast dostępne albo eksporter lub producent nie jest skłonny przekazać ich importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta stwierdzające, iż margines dumpingu został wyeliminowany lub zmniejszony, jak określono w niniejszym artykule, oraz że odpowiednie dowody potwierdzające zostaną przekazane do Komisji. W przypadku gdy dowody takie nie zostaną przekazane przez eksportera lub producenta w uzasadnionym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć lub może także w dowolnym terminie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z odpowiednimi przepisami, są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony. Zwrot ceł zwykle następuje w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 18 miesięcy po dacie złożenia przez importera produktu objętego cłem antydumpingowym należycie popartego dowodami wniosku o zwrot ceł. Kwotę zatwierdzonego zwrotu wypłaca państwo członkowskie zwykle w ciągu 90 dni od daty podjęcia wymienionej decyzji.

9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.

10. W każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9, cenę tę oblicza się bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży we Wspólnocie.

Artykuł 12

Ponowne dochodzenie

1. W przypadku gdy przemysł wspólnotowy lub dowolna inna zainteresowana strona przedstawi, zazwyczaj w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie środków, wystarczające informacje wskazujące, że po pierwotnym okresie objętym postępowaniem oraz przed wprowadzeniem środków lub w ich następstwie, ceny eksportowe zmniejszyły się lub nie nastąpiły żadne ruchy, albo nastąpiły niewystarczające ruchy cen odsprzedaży lub dalszych cen sprzedaży towaru przywożonego we Wspólnocie, postępowanie może zostać otwarte ponownie, po konsultacjach, w celu ustalenia, czy środki wywierają wpływ na powyższe ceny.

Pod warunkami wskazanymi powyżej postępowanie może zostać ponownie otwarte także z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego.

2. W trakcie ponownego postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu eksporterom, importerom i producentom wspólnotowym zapewnia się możliwość wyjaśnienia sytuacji odnośnie do cen odsprzedaży i dalszych cen sprzedaży. W przypadku stwierdzenia, że środki powinny być doprowadzić do zmian tych cen, w celu usunięcia szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3, ceny eksportowe zostaną ponownie oszacowane zgodnie z art. 2, a marginesy dumpingu ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały powtórnie oszacowane ceny eksportowe. W przypadku stwierdzenia, że brak zmian cen we Wspólnocie jest spowodowany spadkiem cen eksportowych, który poprzedzał lub nastąpił po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe.

W przypadku stwierdzenia, że warunki art. 12 ust. 1 są spełnione wskutek spadku cen eksportowych, który nastąpił po pierwotnym postępowaniu oraz przed albo po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone tak, aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe.

3. W przypadku gdy ponowne postępowanie na podstawie niniejszego artykułu wykaże wzrost dumpingu, Rada na wniosek Komisji może, po konsultacji, zmienić obowiązujące środki zgodnie z nowymi ustaleniami dotyczącymi cen eksportowych. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Wysokość cła antydumpingowego nakładanego na podstawie niniejszego artykułu nie może przekroczyć dwukrotności kwoty cła nałożonego pierwotnie przez Radę.

4. Odpowiednie przepisy art. 5 i 6 stosuje się do ponownego postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu z tym, że takie ponowne postępowanie prowadzi się niezwłocznie i zwykle kończy w ciągu sześciu miesięcy od daty wszczęcia ponownego postępowania. W każdym przypadku takie ponowne postępowanie kończą się w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia ponownego postępowania.

Komisja przedstawia Radzie propozycję działania nie później niż miesiąc przed upłynięciem terminów wskazanych w akapicie pierwszym.

W przypadku gdy ponowne postępowanie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapicie pierwszym, środki nie ulegają zmianie. Zawiadomienie o utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Domniemane zmiany wartości normalnej uwzględnia się na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie w przypadkach, gdy pełne informacje na temat zweryfikowanych wartości normalnych, należycie udokumentowane, zostaną przedstawione Komisji w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. W przypadku gdy postępowanie obejmuje ponowną ocenę wartości normalnych, przywóz może podlegać rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 do czasu zakończenia tego postępowania.

Artykuł 13

Obejście środków

1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych jak też niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Cła antydumpingowe nieprzekraczające pozostałych cel antydumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z cel indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Obejście cel określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Wspólnotą lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Wspólnotą, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru tak, aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru; wysyłka towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; reorganizowanie przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkami, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Wspólnoty za pośrednictwem producentów korzystających

z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców, oraz w okolicznościach wskazanych w ust. 2, montaż części poprzez ich składanie we Wspólnocie lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną we Wspólnocie lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

- a) rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po lub tuż przed wszczęciem postępowania antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami; oraz
- b) części te stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji; oraz
- c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczynają się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym odprawienie przywozu z zastrzeżeniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Postępowania prowadzone są przez Komisję, której mogą towarzyszyć organy celne i są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy. W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadniają rozszerzenie środków, rozszerzenia tego dokonuje Rada na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia postępowań mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom w przypadku, gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym postępowanie rozporządzeniu Komisji. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Wspólnotą, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i ust. 2 niniejszego artykułu. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są wewnątrz Wspólnoty, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkiem.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego albo decyzji Rady nakładającej środki i pozostają w mocy w okresie i na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Pod warunkiem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 11 ust. 4, zwolnienia można przyznać także po zakończeniu postępowania prowadzącego do rozszerzenia środków.

Po upływie co najmniej roku od rozszerzenia środków oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron, Komisja może zadecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z art. 11 ust. 5 mającym zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3.

5. Przepisy niniejszego artykułu nie wyłączają zwykłego stosowania obowiązujących przepisów dotyczących ceł.

Artykuł 14

Przepisy ogólne

1. Tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia i pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Cła te pobiera się niezależnie od ceł, podatków i innych opłat zwykle nakładanych na przywóz. Żaden produkt nie może być objęty jednocześnie cłem antydumpingowym i wyrównawczym w celu eliminacji tych samych skutków powstałych z tytułu dumpingu lub subsydiowania wywozu.

2. Rozporządzenia nakładające tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe oraz rozporządzenia i decyzje dotyczące przyjęcia zobowiązania lub zakończenia postępowania lub innych czynności publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Takie rozporządzenia i decyzje zawierają w szczególności i przy należytej ochronie informacji poufnych nazwy eksporterów, jeżeli jest to możliwe, lub zaangażowanych państw, opis produktu oraz streszczenie stanu faktycznego i wniosków istotnych dla stwierdzenia dumpingu bądź szkody. W każdym przypadku znanym stronom zainteresowanym przesyła się egzemplarz rozporządzenia lub decyzji. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian, do przeglądów.

3. Przepisy szczególne, zwłaszcza dotyczące powszechnej definicji pojęcia pochodzenia, zawarte w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, mogą zostać przyjęte na potrzeby niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

4. W interesie Wspólnoty środki wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą zostać zawieszony decyzją Komisji, po konsultacji z Komitetem Doradczym, na okres dziewięciu miesięcy. Zawieszenie może zostać przedłużone na kolejny okres nie dłuższy niż jeden rok, jeżeli Rada podejmie taką decyzję na wniosek Komisji. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Środki mogą zostać zawieszony wyłącznie w przypadku gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia nie powinna ponownie nastąpić szkoda, oraz z zastrzeżeniem, że przemysł wspólnotowy miał możliwość wyrażenia na ten temat opinii, która została uwzględniona. Środki mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie i po przeprowadzeniu konsultacji, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.

5. Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, może polecić organom celnym podjęcie odpowiednich kroków w celu zarejestrowania przywożonych towarów, tak aby środki mogły zostać zastosowane w odniesieniu do przywozu od daty rejestracji. Przywożone towary mogą zostać poddane rejestracji na wniosek przemysłu wspólnotowego, który zawiera dostateczne dowody uzasadniające takie działanie. Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem, które określa cel tego działania oraz, gdy jest to właściwe, szacunkową kwotę opłat, które mogłyby być zapłacone w przyszłości. Okres obowiązkowej rejestracji nie może być dłuższy niż dziewięć miesięcy.

6. Państwa członkowskie każdego miesiąca składają sprawozdania Komisji na temat handlu produktami objętymi postępowaniem i środkami, a także na temat kwoty ceł pobranych na mocy niniejszego rozporządzenia.

7. Bez uszczerbku dla ust. 6 Komisja może w konkretnych przypadkach wnioskować do państw członkowskich, o dostarczenie informacji koniecznych do skutecznego monitorowania stosowania środków. W tym zakresie stosuje się art. 6 ust. 3 i 4. Wszelkie dane dostarczone przez państwa członkowskie na podstawie tego artykułu objęte są przepisami art. 19 ust. 6.

Artykuł 15

Konsultacje

1. Wszelkie konsultacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu prowadzi się w ramach Komitetu Doradczego, w którego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich państw członkowskich oraz przedstawiciel Komisji jako przewodniczący. Konsultacje przeprowadza się niezwłocznie na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, w każdym przypadku w okresie umożliwiającym przestrzeżenie terminów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komitet obraduje po zwołaniu przez przewodniczącego. Przewodniczący bezzwłocznie, jednak nie później niż na 10 dni przed posiedzeniem przekazuje państwu członkowskim wszelkie istotne informacje

3. Gdy jest to niezbędne, konsultacje mogą być prowadzone wyłącznie w formie pisemnej; w takich przypadkach Komisja zawiadamia o tym fakcie państwa członkowskie i wyznacza termin, w którym mogą one wyrażać swoje opinie lub wnioskować o konsultacje ustne, które organizuje przewodniczący, pod warunkiem że konsultacje te mogą być przeprowadzone w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

4. Konsultacje obejmują w szczególności:

- a) istnienie dumpingu i metody ustalania marginesu dumpingu;
- b) istnienie i zakres szkody;
- c) związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych i szkodą;
- d) środki, które w danych okolicznościach mogą zapobiec szkodzie lub naprawić szkodę spowodowaną dumpingiem, jak również sposoby wprowadzenia w życie tych środków.

Artykuł 16

Wizyty weryfikacyjne

1. Komisja, gdy uznaje to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi wizyta weryfikacyjna może się nie odbyć.

2. Komisja może prowadzić postępowanie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne i pod warunkiem, że uzyska zgodę zainteresowanej firmy, zawiadomi przedstawicieli rządu danego kraju i rząd ten nie wyrazi sprzeciwu. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej firmy, Komisja przekazuje władzom kraju wywozu nazwy i adresy firm, które będą wizytowane oraz uzgodnione terminy.

3. Zainteresowane firmy powiadamia się o charakterze informacji, które będą objęte weryfikacją podczas wizyty oraz o innych informacjach, które muszą zostać przedstawione podczas takiej wizyty, co nie wyklucza możliwości żądania podczas weryfikacji, w świetle uzyskanych informacji, dalszych szczegółów.

4. Podczas badania prowadzonego na podstawie ust. 1, 2 i 3 Komisji towarzyszą urzędnicy tych państw członkowskich, które wyrażają takie życzenie.

Artykuł 17

Kontrola wyrywkowa

1. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie może być ograniczone do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o kontroli wyrywkowej, chociaż preferowany jest wybór próbki po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te dokonają zgłoszenia i udostępnią informacje w ciągu trzech tygodni od wszczęcia postępowania, w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnej próbki.

3. W przypadkach ograniczenia zakresu badania zgodnie z niniejszym artykułem oblicza się jednak indywidualne marginesy dumpingu dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo do próbki, a który przekaze niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem sytuacji gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie postępowania w odpowiednim czasie.

4. Jeżeli po podjęciu decyzji o kontroli wyrywkowej niektóre lub wszystkie wybrane strony nie podejmują współpracy, co może w znacznym stopniu wpłynąć na wynik postępowania, można wybrać nową próbkę. Jednakże jeżeli współpraca nadal będzie w znacznym stopniu niepodejmowana lub w przypadku braku czasu na wybór nowej próbki, stosuje się odpowiednie przepisy art. 18.

Artykuł 18

Brak współpracy

1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie elektronicznej nie oznacza braku współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że przekazanie odpowiedzi w wymaganej formie skutkowałooby dodatkowym, nieuzasadnionym obciążeniem lub dodatkowym, nieuzasadnionym kosztem.

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, strone je dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń.

5. Jeżeli ustalenia, w tym dotyczące wartości normalnej, przyjęto w oparciu o przepisy ust. 1, łącznie z informacjami zawartymi we wniosku o wszczęcie postępowania, sprawdza się je, o ile to możliwe i z uwzględnieniem terminów postępowania, poprzez odniesienie do informacji pochodzących z innych dostępnych niezależnych źródeł, takich jak opublikowane cenniki, urzędowe statystyki dotyczące przywozu i deklaracje celne lub informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron podczas postępowania.

Takie informacje mogą zawierać istotne dane związane z rynkiem światowym lub z innymi reprezentatywnymi rynkami, gdy jest to właściwe.

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy.

Artykuł 19

Poufność

1. Wszelkie informacje będące z natury rzeczy poufnymi (np. których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną podmiotu konkurencyjnego lub miałyby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informację lub osoby, od której ta ostatnia otrzymała te informacje) lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony postępowania są, po wskazaniu uzasadnionych powodów, traktowane przez władze jako poufne.

2. Zainteresowane strony przekazujące informacje poufne zobowiązane są dostarczyć także ich jawne streszczenie. Streszczenia te powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić zrozumienie istoty informacji poufnych. W wyjątkowych okolicznościach zainteresowane strony mogą powiadomić, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takich wyjątkowych okolicznościach musi zostać dostarczone oświadczenie określające powody, dla których nie jest możliwe przedstawienie takiego streszczenia.

3. W przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji. Wniosków o objęcie klauzulą poufności nie można odrzucać w sposób arbitralny.

4. Niniejszy artykuł nie wyklucza możliwości ujawniania informacji ogólnych przez organy Wspólnoty, w szczególności powodów decyzji podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, ani ujawniania dowodów, na których opierają się organy Wspólnoty, w zakresie niezbędnym do uzasadnienia tych powodów w postępowaniu sądowym. Przy ujawnianiu należy uwzględnić uzasadniony interes zainteresowanych stron, w tym zachowanie poufności względem ich tajemnic handlowych.

5. Rada, Komisja, państwa członkowskie i ich urzędnicy nie mogą ujawniać żadnych informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w stosunku do których osoba przekazująca wnioskowała o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby. Wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi lub informacje dotyczące konsultacji prowadzonych na podstawie art. 15 lub dokumenty wewnętrzne przygotowane przez organy Wspólnoty lub jej państwa członkowskie nie są ujawniane, z wyjątkiem przypadku gdy niniejsze rozporządzenie wyraźnie to przewiduje.

6. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano. Przepis ten nie wyklucza wykorzystania informacji uzyskanych w kontekście jednego postępowania dla potrzeb wszczęcia innego postępowania w ramach tego samego postępowania w odniesieniu do przedmiotowego towaru.

Artykuł 20

Ustalenia postępowania

1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie postępowania bądź pozostałych czynności bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

3. Wnioski o przekazanie ustaleń ostatecznych, o których mowa w ust. 2, sporządza się w formie pisemnej i doręcza Komisji, w przypadku zastosowania cła tymczasowego, nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu tego cła. Jeżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o przekazanie ustaleń ostatecznych w terminie określonym przez Komisję.

4. Ustalenia ostateczne mają formę pisemną. Sporządza się je z zastrzeżeniem informacji poufnych, tak szybko jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie dokonać ustaleń w tym terminie, robi to bezzwłocznie po jego upływie. Ustalenia ostateczne nie przesadzają o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczenia złożone po przekazaniu ustaleń ostatecznych uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytych uwzględnieniu pilności sprawy.

Artykuł 21

Interes Wspólnoty

1. Ustalenie, czy interes Wspólnoty wymaga interwencji, opiera się na ocenie różnych interesów rozpatrywanych łącznie, w tym interesu przemysłu krajowego, użytkowników i konsumentów; ustalenia na podstawie niniejszego artykułu dokonuje się wyłącznie w przypadku, gdy wszystkim stronom umożliwiono wyrażenie poglądów na podstawie ust. 2. Dokonując takiej oceny, szczególną uwagę zwraca się na potrzebę eliminacji skutków szkodliwego dumpingu zakłócającego handel oraz na przywrócenie efektywnej konkurencji. Środków ustalonych na skutek stwierdzonego dumpingu i szkody można nie stosować w przypadku, gdy organy Wspólnoty mogą jednoznacznie uznać w oparciu o przedstawione informacje, że zastosowanie takich środków nie leży w interesie Wspólnoty.

2. W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą organy będą mogły uwzględnić wszystkie uwagi i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy nakładanie środków leży w interesie Wspólnoty, wnioskodawcy, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywne organizacje użytkowników i konsumentów mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania antydumpingowego zgłosić się do postępowania i dostarczać Komisji informacje. Informacje te lub ich streszczenia udostępnia się innym stronom określonym w niniejszym artykule i one są uprawnione do udzielenia na nie odpowiedzi.

3. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie posiedzenia wyjaśniającego. Wnioski

takie rozpatruje się pozytywnie, jeżeli zostały one złożone w terminach określonych w ust. 2 i jeśli określają powody, w odniesieniu do interesu Wspólnoty, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.

4. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą przedstawić uwagi odnośnie do nałożonych cel tymczasowych. Takie uwagi należy dostarczyć w ciągu miesiąca od wprowadzenia tych środków, jeżeli mają zostać uwzględnione. Uwagi i ich odpowiednie streszczenia udostępnia się innym stronom, które mają prawo się do nich odnieść.

5. Komisja bada odpowiednio przekazane informacje oraz określa, do jakiego stopnia są one reprezentatywne, a wyniki tej analizy wraz z ich oceną przekazuje Komitetowi Doradczemu. Komisja uwzględnią poglądy wyrażone w Komitecie w propozycjach zgłaszanych na podstawie art. 9.

6. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o udostępnienie faktów i ustaleń, w oparciu o które mają zostać podjęte ostateczne decyzje. Informacje te udostępnia się w możliwym zakresie, bez uszczerbku dla dalszych decyzji podejmowanych przez Komisję lub Radę.

7. Informacje są brane pod uwagę wyłącznie w przypadku gdy towarzyszą im dowody potwierdzające ich prawdziwość.

Artykuł 22

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania:

- a) szczególnych zasad przewidzianych w umowach między Wspólnotą a krajami trzecimi;
- b) rozporządzeń Wspólnoty w sektorze rolnym oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającego zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych ⁽¹⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 1667/2006z dnia 7 listopada 2006 r. w sprawie glukozy i laktozy ⁽²⁾ i rozporządzenia Rady (EWG) nr 2783/75z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka ⁽³⁾. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te rozporządzenia i jest stosowane w drodze odstępstwa od wszelkich przepisów w nich zawartych, które wykluczają stosowanie cel antydumpingowych;
- c) specjalnych środków, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne ze zobowiązaniami wynikającymi z GATT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 104.

Artykuł 23

Utrata mocy

Rozporządzenie (WE) nr 384/96 traci moc.

Jednakże uchylenie rozporządzenia (WE) nr 384/96 nie wpływa na ważność postępowań wszczętych na mocy tego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 listopada 2009 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady
S. O. LITTORIN
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I WYKAZ JEGO KOLEJNYCH ZMIAN

Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96
(Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2331/96
(Dz.U. L 317 z 6.12.1996, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 905/98
(Dz.U. L 128 z 30.4.1998, s. 18)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2238/2000
(Dz.U. L 257 z 11.10.2000, s. 2)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1972/2002
(Dz.U. L 305 z 7.11.2002, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 461/2004
(Dz.U. L 77 z 13.3.2004, s. 12)

Art. 1

Art. 3, tylko w odniesieniu do rozporządzenia (WE)
nr 384/96

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2117/2005
(Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17)

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EC) No 384/96	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 3 akapit pierwszy
art. 2 ust. 3 zdanie drugie	art. 2 ust. 3 akapit drugi
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 4
art. 2 ust. 5 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 5 akapit pierwszy
art. 2 ust. 5 zdanie drugie	art. 2 ust. 5 akapit drugi
art. 2 ust. 5 akapity drugi i trzeci	art. 2 ust. 5 akapity trzeci i czwarty
art. 2 ust. 6-9	art. 2 ust. 6-9
art. 2 ust. 10 lit. a) - h)	art. 2 ust. 10 lit. a) - h)
art. 2 ust. 10 lit. i) zdanie pierwsze	art. 2 ust. 10 lit. i) akapit pierwszy
art. 2 ust. 10 lit. i) zdanie drugie	art. 2 ust. 10 lit. i) akapit drugi
art. 2 ust. 10 lit. j) oraz k)	art. 2 ust. 10 lit. j) oraz k)
art. 2 ust. 11 i 12	art. 2 ust. 11 i 12
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2 słowa wstępne i lit. a) i b)
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 3
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 4 słowa wstępne i lit. a) i b)
art. 3 ust. 5 - 9	art. 3 ust. 5 - 9
art. 4 ust. 1 słowa wstępne	art. 4 ust. 1 słowa wstępne
art. 4 ust. 1 lit. a)	art. 4 ust. 1 lit. a)
art. 4 ust. 1 lit. b)	art. 4 ust. 1 lit. b) słowa wstępne i ppkt (i) oraz (ii)
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy słowa wstępne i lit. a), b) i c)
	art. 4 ust. 2 akapit drugi
art. 4 ust. 3 i 4	art. 4 ust. 3 i 4
art. 5 - 22	art. 5 - 22
art. 23	–
–	art. 23
art. 24 akapit pierwszy	art. 24
art. 24 akapit drugi	–
–	załącznik I
–	załącznik II

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2009/158/WE

z dnia 30 listopada 2009 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych ⁽²⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽³⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy tę dyrektywę ujednolicić.
- (2) Drób, rozumiany jako żywe zwierzęta oraz jaja wylęgowe będące produktem zwierzęcym, zostały wpisane do wykazu produktów w załączniku I do Traktatu.
- (3) W celu zapewnienia racjonalnego rozwoju produkcji drobiu, a w konsekwencji wzrostu wydajności w tym sektorze, niektóre przepisy regulujące handel wewnątrzspółnotowy drobiu i jaj wylęgowych powinny być ustanowione na poziomie wspólnotowym.
- (4) Hodowla i chów drobiu jest częścią sektora rolnego. Stanowi to źródło dochodów dla części rolników.
- (5) W celu stymulowania handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi, nie powinno być różnic wśród państw członkowskich w zakresie przepisów dotyczących warunków zdrowotnych zwierząt.

(6) W celu stymulowania harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego, powinien być ustanowiony system wspólnotowy regulujący sprawy przywozu z państw trzecich.

(7) Przepisy niniejszej dyrektywy w zasadzie nie powinny dotyczyć specjalnych imprez handlowych takich jak wystawy, pokazy i konkursy.

(8) Uwzględniając istotę nowoczesnej hodowli drobiu, najlepszym sposobem promowania harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi jest monitorowanie zakładów użytkowych.

(9) Należy pozostawić właściwym organom państw członkowskich zatwierdzanie zakładów, które spełniają warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie, oraz zapewnienie spełnienia tych warunków.

(10) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽⁴⁾ przewiduje normy handlowe dla produktów sektorów jaj i mięsa drobiowego. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 617/2008 z dnia 27 czerwca 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w zakresie norm handlowych w odniesieniu do jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego ⁽⁵⁾, ustanawia szczegółowe zasady wykonania tego rozporządzenia w zakresie norm handlowych w odniesieniu do jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego, dotyczące w szczególności przyznania numeru identyfikacyjnego każdemu zakładowi użytkowemu i oznakowania jaj wylęgowych. Ze względów praktycznych, do celów niniejszej dyrektywy powinny być przyjęte takie same kryteria dla identyfikacji zakładów użytkowych i dla oznakowania jaj wylęgowych.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 20 października 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, s. 6.

⁽³⁾ Zob. załącznik VI część A.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 28.6.2008, s. 5.

- (11) Państwa członkowskie powinny wyznaczać krajowe laboratoria referencyjne i dostarczać wszelkich niezbędnych danych i aktualizacji. Państwa członkowskie powinny udostępniać te informacje pozostałym państwom członkowskim i opinii publicznej.
- (12) Drób i jaja wylęgowe, aby zostać przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego, powinny spełniać niektóre wymogi zdrowotne zwierząt dla uniknięcia szerzenia się chorób zakaźnych.
- (13) Z tego samego powodu należy ustalić warunki transportu.
- (14) Konieczne jest umożliwienie Komisji zatwierdzania niektórych dodatkowych wymogów w świetle postępu jaki zrobiło państwo członkowskie w wytypowaniu niektórych chorób drobiu, pod warunkiem że te wymogi nie wykraczają w żadnym razie poza te już stosowane w danym państwie członkowskim. W tym kontekście mogłoby się okazać pożądane ustalenie statusu państw członkowskich lub ich regionów w odniesieniu do niektórych chorób mogących zaatakować drób.
- (15) Chociaż wewnątrzspółnotowe transakcje handlowe dotyczące bardzo niewielkich ilości, ze względów praktycznych nie mogą podlegać wszystkim wymogom Wspólnoty, to niektóre podstawowe zasady powinny być przestrzegane.
- (16) Aby zapewnić spełnienie postawionych wymogów, warunkiem powinno być wydanie przez urzędowego lekarza weterynarii świadectwa weterynaryjnego, towarzyszącego drobiu i jajom wylęgowym, aż do ich miejsca przeznaczenia.
- (17) W odniesieniu do organizacji i cyklu kontroli, które przeprowadzi państwo członkowskie miejsca przeznaczenia i środków ochronnych, które wprowadzi w życie, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego⁽¹⁾.
- (18) Należy przyjąć przepisy pozwalające na przeprowadzenie kontroli przez Komisję przy współpracy z właściwymi organami państw członkowskich.
- (19) Określenie przepisów wspólnotowych stosujących się do przywozu z państw trzecich wymaga sporządzenia wykazu państw trzecich lub części państw trzecich, skąd drób i jaja wylęgowe mogą być przywożone.
- (20) Przy wyborze tych krajów należy przyjąć kryteria natury ogólnej takie jak: stan zdrowia drobiu i innego żywego inwentarza, organizacja i kompetencje służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy o ochronie zdrowia.
- (21) Ponadto nie powinien być dopuszczony przywóz drobiu i jaj wylęgowych z krajów zainfekowanych zakaźnymi chorobami drobiu stanowiącymi ryzyko dla żywego inwentarza Wspólnoty, czy też z krajów, gdzie minął zbyt krótki okres od zniknięcia tych chorób.
- (22) Ogólne warunki dotyczące przywozu z państw trzecich powinny być uzupełnione specjalnymi warunkami sporządzanymi w oparciu o sytuację zdrowotną w każdym z tych państw.
- (23) Przedstawienie znormalizowanego formularza świadectwa przy dokonywaniu przywozu drobiu i jaj wylęgowych stanowi skuteczny środek sprawdzenia czy przepisy wspólnotowe są stosowane. Przepisy takie mogą zawierać specjalne warunki, które mogą różnić się w zależności od państwa trzeciego. Powinno to być wzięte pod uwagę przy sporządzaniu znormalizowanego formularza świadectwa.
- (24) Biegli lekarze weterynarii Komisji powinni być odpowiedzialni za sprawdzenie czy te przepisy są respektowane w państwach trzecich.
- (25) Kontrole przeprowadzane przy realizacji przywozu powinny obejmować pochodzenie i stan zdrowia drobiu i jaj wylęgowych.
- (26) Państwa członkowskie, w przypadku wwozu drobiu i jaj wylęgowych na terytorium Wspólnoty i w czasie ich przewozu do miejsca przeznaczenia, powinny mieć pozwolenie na podjęcie wszelkich środków, z ubojem i usunięciem włącznie, koniecznych do celów bezpieczeństwa publicznego i zdrowia zwierząt.
- (27) Stały rozwój technik chowu drobiu oznacza, że należy wprowadzać okresowe zmiany w metodach kontroli chorób drobiu.
- (28) Środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (29) Niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania aktów określonych w załączniku VI część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowotne zwierząt regulujące handel wewnątrzspółnotowy i przywóz drobiu oraz jaj wylęgowych z państw trzecich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do drobiu przeznaczanego na wystawę, pokaz lub konkurs.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy „urzędowy lekarz weterynarii” i „państwo trzecie” oznaczają urzędowego lekarza weterynarii oraz państwa trzecie zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych ⁽¹⁾.

Stosuje się również następujące definicje:

1. „drób” — oznacza ptactwo domowe: indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty, kuropatwy i bezgrzebieniowce (*Ratitae*) chowane lub trzymane w zamknięciu w celu hodowli, produkcji mięsa lub jaj do konsumpcji lub w celu odnowy stada;
2. „jaja wylęgowe” — oznaczają jaja do inkubacji zniesione przez drób;
3. „pisklęta jednodniowe” — oznacza każdy drób poniżej 72 godzin życia, jeszcze nie karmiony; niemniej jednak, dopuszcza się karmienie kaczek pizmowych (*Cairina moschata*) lub ich krzyżówek;
4. „drób hodowlany” — oznacza drób do i powyżej 72 godzin życia, przeznaczony do produkowania jaj wylęgowych;
5. „drób użytkowy” — oznacza drób do i powyżej 72 godzin życia chowany w celu produkcji mięsa lub jaj do konsumpcji (lub w celu o odnowy stada);
6. „drób rzeźny” — oznacza drób kierowany bezpośrednio do rzeźni na ubój zaraz po dostawie, w każdym razie w ciągu 72 godzin;
7. „stado” — oznacza cały drób w tym samym stanie zdrowia, chowany w tych samych pomieszczeniach lub na tym samym wybiegu i stanowiący jednolitą jednostkę epidemiologiczną. W odniesieniu do drobiu chowanego w pomieszczeniach zamkniętych, terminem tym objęte są wszystkie ptaki znajdujące się w tej samej przestrzeni powietrznej;
8. „gospodarstwo” — oznacza obiekt, który może obejmować zakład — wykorzystywany w chowie lub utrzymywaniu drobiu hodowlanego lub użytkowego;
9. „zakład” — oznacza obiekt lub część obiektu, zajmujące jedno miejsce i przeznaczone do następujących zadań:
 - a) zakład hodowli zarodowej: zakład, który produkuje jaja wylęgowe do produkcji drobiu hodowlanego;
 - b) zakład hodowlany; zakład, który produkuje jaja wylęgowe do produkcji drobiu użytkowego;
 - c) zakład chowu:
 - (i) zakład chowu drobiu hodowlanego, będący zakładem chowu drobiu hodowlanego przed osiągnięciem przez niego zdolności do rozmnażania;
 - lub
 - (ii) zakład chowu drobiu użytkowego, będący zakładem chowu drobiu użytkowego znoszącego jaja, przed osiągnięciem przez niego etapu rozrodczego;
 - d) wylęgarnia: zakład mający na celu inkubację i wylęg jaj oraz dostarczenie piskląt jednodniowych;
10. „zatwierdzony lekarz weterynarii” — oznacza lekarza weterynarii delegowanego przez właściwe władze weterynaryjne, podległego im w zakresie kompetencji, do przeprowadzenia w poszczególnych gospodarstwach kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
11. „zatwierdzone laboratorium” — oznacza laboratorium na terytorium państwa członkowskiego, zatwierdzone przez właściwe władze weterynaryjne i podległe im w zakresie kompetencji, do celów przeprowadzania badań diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
12. „kontrola zdrowia” — oznacza wizytę urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w celu przeprowadzenia kontroli stanu zdrowia drobiu w danym gospodarstwie;
13. „choroby podlegające obowiązkowi zgłoszenia” — oznacza choroby wymienione w załączniku V;
14. „ognisko choroby” (ognisko zakaźne) — oznacza ognisko zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie ⁽²⁾;
15. „stacja kwarantanny” — oznacza obiekty, gdzie trzymany jest drób w całkowitej izolacji i z dala od bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z innym drobiem, tak by umożliwić długotrwałą obserwację i badania w zakresie chorób wymienionych w załączniku V;
16. „ubój sanitarny” — oznacza zniszczenie, pod warunkiem podjęcia wszystkich niezbędnych zabezpieczeń zdrowotnych z dezynfekcją włącznie, całego drobiu i produktów drobiowych zakażonych lub podejrzanych o zakażenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY HANDLU WEWNĄTRZSPÓLNOTOWEGO

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie przedkładają Komisji do dnia 1 lipca 1991 r. plan opisujący krajowe środki zapewniające wykonanie przepisów załącznika II dotyczących zatwierdzania zakładów do wewnątrzspółnotowego handlu drobiem i jajami wylęgowymi.

Komisja bada te plany. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2, plany mogą zostać zatwierdzone lub przed zatwierdzeniem mogą zostać do nich wprowadzone poprawki i uzupełnienia.

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2, w planie, który został zatwierdzony zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, poprawki lub uzupełnienia mogą być:

- a) zatwierdzone na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego, w celu uwzględnienia zmian zachodzących w danym państwie członkowskim, lub
- b) wymagane, w celu uwzględnienia postępu w metodach zapobiegania i kontroli chorób.

Artykuł 4

Każde państwo członkowskie wyznacza krajowe laboratorium referencyjne odpowiedzialne za koordynację metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie i za ich stosowanie przez zatwierdzone laboratoria znajdujące się na jego terytorium.

Każde państwo członkowskie udostępnia informacje o swym krajowym laboratorium referencyjnym oraz o wszelkich późniejszych zmianach innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 5

W celu dopuszczenia do obrotu na terytorium Wspólnoty:

- a) jaja wylęgowe, pisklęta jednodniowe, drób hodowlany i drób użytkowy spełniają warunki ustanowione w art. 6, 15, 18 i 20 oraz wszelkie warunki ustanowione na podstawie art. 16 i 17.

Ponadto:

- (i) jaja wylęgowe spełniają warunki ustanowione w art. 8;
- (ii) pisklęta jednodniowe spełniają warunki ustanowione w art. 9;

(iii) drób hodowlany oraz drób użytkowy spełnia warunki ustanowione w art. 10;

- b) drób rzeźny spełnia warunki określone w art. 11, 15, 18 i 20 oraz warunki ustanowione na podstawie art. 16 i 17;
- c) drób (w tym pisklęta jednodniowe) przeznaczony do odnowy stada spełnia warunki określone w art. 12, 15, 18 i 20 oraz warunki ustanowione na podstawie art. 16 i 17;
- d) w odniesieniu do salmonelli, drób z przeznaczeniem do Finlandii i Szwecji spełnia warunki ustanowione na podstawie art. 13.

Artykuł 6

Jaja wylęgowe, pisklęta jednodniowe, drób hodowlany i drób użytkowy pochodzą z:

- a) zakładów spełniających następujące wymogi:
 - (i) są zatwierdzone i zaopatrzone przez właściwy organ w numer identyfikacyjny, zgodnie z przepisami określonymi w załączniku II rozdział I;
 - (ii) nie mogą być w czasie przesyłki przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu;
 - (iii) nie mogą znajdować się na obszarze, który zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym jest objęty środkami restrykcyjnymi ze względu na stan zdrowia zwierząt, w wyniku wystąpienia choroby, na którą podatny jest drób;
- b) stada, które w chwili wysyłki nie wykazuje objawów klinicznych ani nie budzi podejrzenia co do występowania choroby zakaźnej drobiu.

Artykuł 7

Każde państwo członkowskie sporządza i aktualizuje wykaz zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 6 lit. a) ppkt (i) oraz ich numerów identyfikacyjnych i udostępnia go innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego artykułu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 8

1. W momencie wysyłki jaja wylęgowe:
 - a) pochodzą ze stad, które:
 - (i) przez ponad 6 tygodni były trzymane w jednym lub więcej zakładów Wspólnoty, o których mowa w art. 6 lit. a) ppkt (i);

- (ii) jeśli zostały zaszczepione, szczepienie wykonano zgodnie z warunkami szczepienia z załącznika III;
- (iii) oraz które:
 - podlegały badaniu zdrowotnemu zwierząt przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu 72 godzin poprzedzających wysyłkę, a w trakcie badania nie wykazywały klinicznych objawów ani nie wzbudziły podejrzeń o chorobę zakaźną, albo
 - zostały poddane comiesięcznemu badaniu zdrowotnemu w trakcie wizyty urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii, przy czym ostatnia wizyta winna odbyć się w ciągu 31 dni do wysyłki. W przypadku wyboru niniejszej opcji, konieczne jest także zbadanie przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii zapisów dotyczących stanu zdrowia stada i ocena bieżącego stanu zdrowia na podstawie aktualnych informacji, udzielonych przez osobę odpowiedzialną za stado, w ciągu 72 godzin poprzedzających wysyłkę. Jeżeli zapis lub inne informacje dają podstawę do podejrzeń o chorobę, przeprowadza się badanie stanu zdrowotnego zwierząt w stadzie przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii, mającego wykluczyć możliwość występowania zakaźnej choroby drobiu;
- b) są oznakowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 617/2008;
- c) zostały zdezynfekowane zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii.

2. Jeśli do wystąpienia zakaźnej choroby drobiu, która może być przenoszona przez jaja, doszło w stadzie, z którego dostarczono jaj wylęgowych w okresie ich inkubacji, powiadamia się o tym fakcie zainteresowaną wylęgarnię oraz organ lub organy odpowiedzialne za daną wylęgarnię i stado pochodzenia.

Artykuł 9

Pisklęta jednodniowe:

- a) wylęgły się z jaj wylęgowych spełniających wymogi art. 6 i 8;
- b) spełniają warunki szczepienia z załącznika III, jeśli zostały zaszczepione;
- c) w czasie przesyłki nie wzbudzają podejrzeń o chorobę zgodnie z załącznikiem II rozdział II część B pkt 2 lit. g) i h).

Artykuł 10

W czasie przesyłki, drób hodowlany i drób użytkowy:

- a) był trzymany od wylęgu lub przez ponad 6 tygodni w jednym lub więcej zakładów Wspólnoty, o których mowa w art. 6 lit. a) ppkt (i);

- b) spełnia warunki szczepienia z załącznika III, jeśli został zaszczepiony;
- c) poddany został badaniu zdrowotnemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu 48 godzin poprzedzających przesyłkę, oraz nie wykazywał w momencie badania objawów klinicznych ani nie wzbudzał podejrzeń o chorobę zakaźną drobiu.

Artykuł 11

W momencie przesyłki, drób rzeźny pochodzi z gospodarstwa:

- a) w którym był trzymany od wylęgu lub przez ponad 21 dni;
- b) które nie jest przedmiotem ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu;
- c) w którym badanie zdrowia stada, z którego ma pochodzić drób rzeźny, przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu pięciu dni poprzedzających przesyłkę, nie ujawniło żadnych objawów klinicznych ani podejrzeń o zakaźną chorobę drobiu w tym stadzie;
- d) które nie znajduje się na obszarze, który zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym jest objęty środkami restrykcyjnymi ze względu na stan zdrowia zwierząt, w wyniku wystąpienia choroby, na którą podatny jest drób.

Artykuł 12

1. W chwili przesyłki drób powyżej 72 godzin życia, przeznaczony do odnowy stada, pochodzi z gospodarstwa:

- a) w którym był trzymany od wylęgu lub przez okres ponad 21 dni, i w którym nie miał styczności ze świeżo przybyłym drobiem w ciągu dwóch tygodni poprzedzających przesyłkę;
- b) które nie jest przedmiotem ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu;
- c) w którym badanie stanu zdrowia stada, z którego wybrana ma zostać partia do wysyłki, przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu 48 godzin poprzedzających wysyłkę nie ujawniło żadnych objawów klinicznych ani podejrzeń o zakaźną chorobę drobiu w tym stadzie;
- d) które nie znajduje się na obszarze, który zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym jest objęty zakazem ze względu na stan zdrowia zwierząt, w wyniku wystąpienia choroby, na którą podatny jest drób.

2. Artykuł 6 nie ma zastosowania do drobiu określonego w ust. 1.

Artykuł 13

1. W odniesieniu do salmonelli i z uwzględnieniem typów serologicznych nie wymienionych w załączniku II rozdział III sekcja A, dostawy drobiu do uboju w Finlandii i Szwecji poddawane są badaniom mikrobiologicznym przez pobranie próbek w zakładzie pochodzenia, zgodnie z decyzją Rady 95/410/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. ustanawiającą zasady badań mikrobiologicznych przez pobieranie próbek w zakładzie pochodzenia drobiu rzeźnego przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji (¹).

2. Zasięg badania, o którym mowa w ust. 1 i przyjęte metody określone są w świetle opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i programu operacyjnego, który Finlandia i Szwecja muszą przedłożyć Komisji.

3. Badania, o którym mowa w ust. 1, nie przeprowadza się w odniesieniu do drobiu rzeźnego z gospodarstw objętych programem uznany za równoważny z tym, o którym mowa w ust. 2, zgodnie z procedurą określoną w art. 33 ust. 2.

Artykuł 14

1. Wymogów art. 5-11 i art. 18 nie stosuje się do wewnątrz-wspólnotowego handlu drobiem i jajami wylęgowymi w odniesieniu do przesyłki zawierającej mniej niż 20 jednostek pod warunkiem że są one zgodne z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Drób i jaja wylęgowe określone w ust. 1, w czasie przesyłki pochodzą ze stad, które:

- a) był trzymany we Wspólnocie od wylęgu lub przez co najmniej trzy miesiące;
- b) w czasie przesyłki nie wykazują żadnych objawów klinicznych zakaźnej choroby drobiu;
- c) spełniają warunki szczepienia z załącznika III, jeśli zostały zaszczepione;
- d) nie są przedmiotem żadnych ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu;
- e) nie znajdują się na obszarze, który zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym jest objęty środkami ograniczającymi ze względu na stan zdrowia zwierząt, w wyniku wystąpienia choroby, na którą podatny jest drób.

Wszystkie ptaki z danej przesyłki, w miesiącu poprzedzającym wysyłkę, mają wynik negatywny w teście serologicznym na przeciwciała *Salmonella pullorum* oraz *Salmonella gallinarum*, zgodnie z załącznikiem II rozdział III. W przypadku jaj wylęgowych lub piskląt jednodniowych, stado, z którego pochodzą, poddawane jest w ciągu trzech miesięcy poprzedzających przesyłkę testowi serologicznemu na *Salmonella pullorum* oraz *Salmonella gallinarum*, na poziomie gwarantującym 95 % wiarygodności wykrycia infekcji z 5 % przewagą.

(¹) Dz.U. L 243 z 11.10.1995, s. 25.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do przesyłek zawierających ptactwo bezgrzebieniowe lub jaja wylęgowe ptactwa bezgrzebieniowego.

Artykuł 15

1. W przypadku przesyłek drobiu i jaj wylęgowych z państw członkowskich lub regionów państw członkowskich, które zostały drób przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, do państwa członkowskiego lub regionu państwa członkowskiego, którego status został ustalony zgodnie z ust. 2, stosuje się następujące zasady:

- a) jaja wylęgowe pochodzą ze stad, które są:
 - (i) nieszczepione, lub
 - (ii) szczepione z zastosowaniem szczepionki inaktywowanej, lub
 - (iii) szczepione z zastosowaniem szczepionki żywej, pod warunkiem że szczepienie miało miejsce co najmniej 30 dni przed zebraniem jaj wylęgowych;
- b) pisklęta jednodniowe (włączając pisklęta przeznaczone do odnowy stada) nie są szczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, oraz pochodzą z:
 - (i) jaj wylęgowych, które spełniają warunki lit. a), oraz
 - (ii) wylęgarni, gdzie stosowana praktyka zapewnia inkubację tych jaj w czasie i miejscu innym niż jaja niespełniające warunków lit. a);
- c) drób hodowlany i drób użytkowy:
 - (i) nie jest szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, oraz
 - (ii) był izolowany przez 14 dni przed przesyłką, albo w gospodarstwie albo w stacji kwarantanny pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym żaden drób w gospodarstwie swego pochodzenia czy stacji kwarantanny, w stosownych przypadkach, nie może być szczepiony przeciw rzekomemu pomorowi drobiu w ciągu 21 dni poprzedzających przesyłkę i w tym czasie żaden ptak nieprzeznaczony na przesyłkę nie może przedostać się do gospodarstwa lub stacji kwarantanny; ponadto w stacjach kwarantanny nie mogą być przeprowadzane szczepienia, oraz
 - (iii) przeszedł z wynikiem negatywnym, w ciągu 14 dni poprzedzających przesyłkę, reprezentatywne testy serologiczne na wykrycie przeciwciał rzekomego pomoru drobiu, zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi na podstawie procedury, o której mowa w art. 33 ust. 2;

- d) drób rzeźny pochodzi ze stad, które:
- (i) jeżeli nie były szczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, spełniają wymogi lit. c) ppkt (iii);
 - (ii) jeżeli szczepienie miało miejsce, w ciągu 14 dni poprzedzających przesyłkę oraz na podstawie próby reprezentatywnej, przeszły test na wyizolowanie wirusa rzekomego pomoru drobiu zgodne ze szczegółowymi zasadami przyjętymi na podstawie procedury, o której mowa w art. 33 ust. 2.

2. Państwo członkowskie, region lub regiony państwa członkowskiego, zainteresowane uznaniem ich za obszar zwolniony ze szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, mogą przedstawić program określony w art. 16 ust. 1.

Komisja bada programy przedstawione przez państwa członkowskie. Programy te mogą zostać zatwierdzone, stosownie do kryteriów określonych w art. 16 ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2. Zgodnie z tą samą procedurą można określić wszelkie dodatkowe gwarancje o charakterze ogólnym lub szczególnym, jakie mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym.

Jeśli państwo członkowskie lub region państwa członkowskiego uzna, iż osiągnęło status obszaru zwolnionego ze szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, może wystąpić do Komisji o przyznanie statusu państwa lub regionu zwolnionego ze szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Przy ustalaniu statusu państwa członkowskiego lub regionu zwolnionego ze szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu uwzględnia się dane określone w art. 17 ust. 1, w szczególności następujące kryteria:

- a) w ciągu poprzednich 12 miesięcy nie wydano zezwolenia na szczepienie przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, z wyjątkiem obowiązkowego szczepienia gołębi pocztowych, o którym mowa w art. 17 ust. 3 dyrektywy Rady 92/66/EWG⁽¹⁾ z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu;
 - b) stada hodowlane poddawane były przynajmniej raz w ciągu roku kontroli serologicznej na obecność rzekomego pomoru drobiu, zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2;
 - c) w ciągu ostatnich 12 miesięcy, w gospodarstwach nie znajdował się drób zaszczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, z wyjątkiem gołębi pocztowych zaszczepionych na mocy art. 17 ust. 3 dyrektywy 92/66/EWG.
3. Komisja może zawiesić status państwa lub regionu zwolnionego ze szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2 w przypadku:

- a) poważnej epizooji rzekomego pomoru drobiu, której nie udaje się opanować; albo
- b) zniesienia ograniczeń ustawodawczych zakazujących systematycznego uciekania się do rutynowych szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu.

Artykuł 16

1. Jeśli państwo członkowskie stworzy lub stworzyło dobrowolny lub przymusowy program kontroli choroby, na którą podatny jest drób, może przedstawić ten program Komisji, w szczególności przedstawiając:

- a) rozmieszczenie choroby na jego terytorium;
- b) genezę programu z uwzględnieniem wagi choroby i ewentualnych korzyści z programu w stosunku do jego kosztów;
- c) obszar geograficzny, na którym program będzie wprowadzany w życie;
- d) kategorie statusowe, które mają być stosowane w stosunku do zakładów drobiowych, normy, które muszą zostać osiągnięte w każdej kategorii i zastosowane procedury badań;
- e) procedury monitorowania programu;
- f) działania, które zostaną podjęte, jeśli z jakichś powodów zakład traci swój status;
- g) środki, które zostaną podjęte, jeśli rezultaty badań przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu będą pozytywne.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez państwa członkowskie. Programy mogą być zatwierdzone zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 1, w zgodzie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2. Wszelkie dodatkowe gwarancje ogólne lub szczególne, których może wymagać handel wewnątrzspółnotowy, mogą zostać określone zgodnie z tą samą procedurą. Takie gwarancje nie mogą wykraczać poza gwarancje wymagane przez państwo członkowskie na jego własnym terytorium.

3. Programy przedłożone przez państwa członkowskie mogą być zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2. Zmiany lub uzupełnienia do programów już zatwierdzonych lub gwarancji określonych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, mogą zostać zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 17

1. Jeśli państwo członkowskie uznaje, że na jego terytorium lub części jego terytorium nie występuje jedna z chorób, na jaką podatny jest drób, przedstawi ono Komisji odpowiednie dokumenty potwierdzające, w szczególności podkreślając:

- a) charakter choroby i historię jej występowania w danym państwie członkowskim;

⁽¹⁾ Dz.U. L 260 z 5.9.1992, s. 1.

- b) wyniki testu nadzoru oparte na testach serologicznych, mikrobiologicznych lub patologicznych i fakt, że zgodnie z przepisami prawa o chorobie należy powiadomić właściwe władze;
- c) okres, podczas którego przeprowadzano nadzór;
- d) w miarę potrzeb, okres w którym szczepionka przeciw chorobie była zakazana i jaki był obszar geograficzny objęty tym zakazem;
- e) uzgodnienia dotyczące sprawdzenia, że dany obszar nie jest zagrożony chorobą.

2. Komisja bada dokumentację przedłożoną przez państwa członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczególne, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym można określić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2. Takie gwarancje nie mogą wykraczać poza gwarancje wymagane przez państwo członkowskie na jego własnym terytorium.

3. Zainteresowane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich zmianach w szczegółach określonych w ust. 1. Gwarancje określone zgodnie z ust. 2 mogą, po takim powiadomieniu, zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 18

1. Pisklęta jednodniowe i jaja wylęgowe są transportowane:
 - a) w nieużywanych, zaprojektowanych specjalnie do tego celu, opakowaniach zbiorczych jednorazowego użytku, które po zastosowaniu zostaną zniszczone; albo
 - b) w opakowaniach zbiorczych, które mogą zostać wykorzystane ponownie pod warunkiem uprzedniego ich wyczyszczenia i dezynfekcji.
2. Każdorazowo opakowania zbiorcze, o których mowa w ust. 1:
 - a) zawierają jedynie pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe tych samych gatunków, kategorii i rodzaju drobiu, pochodzące z tego samego zakładu;
 - b) zostają opatrzone etykietą wskazującą:
 - (i) nazwę państwa członkowskiego oraz regionu pochodzenia;
 - (ii) numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia, przewidziany w załączniku II, rozdział I pkt 2;
 - (iii) liczbę piskląt oraz jaj w każdym opakowaniu jednostkowym;
 - (iv) gatunek drobiu do którego należą jaja lub pisklęta.

3. Opakowania jednostkowe zawierające pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe mogą być pogrupowane do transportu w odpowiednich opakowaniach zbiorczych. Na tych opakowaniach zbiorczych jest widoczny numer tak pogrupowanych opakowań jednostkowych i oznaczenia określone w ust. 2 lit. b).

4. Drób hodowlany i drób użytkowy jest transportowany w skrzynkach lub klatkach:

- a) które zawierają wyłącznie drób tego samego gatunku, kategorii i rodzaju, pochodzący z tego samego zakładu;
- b) są wyposażone w numer identyfikacyjny zakładu, z którego pochodzą, jak przewidziano w załączniku II rozdział I pkt 2.

5. Drób hodowlany i drób użytkowy oraz pisklęta jednodniowe są bezzwłocznie przekazywane do zakładu miejsca przeznaczenia, bez wchodzenia w kontakt z innymi ptakami, z wyjątkiem drobiu hodowlanego i drobiu użytkowego lub piskląt jednodniowych spełniających warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie.

Drób rzeźny jest bezzwłocznie przekazywany do rzeźni miejsca przeznaczenia, bez wchodzenia w kontakt z innym drobiem, z wyjątkiem drobiu rzeźnego spełniającego warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie.

Drób przeznaczony do odnowy stada jest bezzwłocznie przekazywany do miejsca przeznaczenia, bez wchodzenia w kontakt z innym drobiem, z wyjątkiem drobiu przeznaczonego do odnowy stada spełniającego warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie.

6. Skrzynki, klatki i pojazdy muszą być zaprojektowane tak, aby:

- a) zapobiec gubieniu ekskrementów i minimalizować straty w upierzeniu w trakcie przejazdu;
- b) umożliwić kontrolę wzrokową drobiu;
- c) umożliwić czyszczenie i dezynfekcję.

7. Pojazdy oraz opakowania zbiorcze, skrzynki i klatki, jeśli nie są jednorazowego użytku, przed załadunkiem i wyładunkiem są myte i dezynfekowane zgodnie z instrukcjami właściwego organu danego państwa członkowskiego.

Artykuł 19

Drób określony w art. 18 ust. 5 nie może być transportowany przez tereny zakażone grypą ptaków lub rzekomym pomorem drobiu, chyba że transport odbywa się kolejną lub główną drogą.

Artykuł 20

W handlu między państwami członkowskimi, drób i jaja wylęgowe są wyposażone na czas transportu do miejsca przeznaczenia, w świadectwo weterynaryjne, które:

- a) odpowiada właściwemu wzorowi przewidzianemu w załączniku IV, wypełnionemu zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącym przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzwspólnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego ⁽¹⁾;
- b) jest podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii;
- c) jest sporządzone w dniu załadunku w języku lub językach urzędowych państwa członkowskiego wysyłki i państwa członkowskiego przeznaczenia;
- d) ważne jest przez pięć dni;
- e) składa się z pojedynczego arkusza;
- f) zwykle jest sporządzane dla jednego odbiorcy;
- g) posiada pieczęć i podpis w innym kolorze niż kolor świadectwa.
- a) stan zdrowia drobiu, innych zwierząt domowych i zwierząt dzikich w państwie trzecim, a szczególna uwaga musi być poświęcona chorobom egzotycznym zwierząt, sytuacji zdrowotnej na obszarach sąsiadujących skąd może przyjść zagrożenie zarówno dla zdrowia publicznego jak i zdrowia zwierząt w państwach członkowskich;
- b) regularność i szybkość dostarczania informacji przez państwo trzecie w odniesieniu do istnienia zakaźnych chorób zwierząt na jego terytorium, w szczególności chorób z wykazu Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt;
- c) przepisy danego państwa dotyczące zapobiegania i kontroli chorób zwierząt;
- d) strukturę służb weterynaryjnych danego państwa i ich kompetencje;
- e) organizację i wprowadzanie w życie środków zapobiegających i zwalczających choroby zakaźne zwierząt;
- f) gwarancje jakie może dać państwo odnośnie do zgodności z niniejszą dyrektywą;
- g) zgodność z zasadami wspólnotowymi w kwestii hormonów i odpadów.

Artykuł 21

Państwa członkowskie miejsca przeznaczenia, zgodnie z przepisami ogólnymi Traktatu, mogą przyznać jednemu lub więcej państwu członkowskiemu wysyłki uprawnienia ogólne lub uprawnienia ograniczone do przypadków szczególnych pozwalające na wjazd na jego terytorium transportu drobiu i jaj wylęgowych bez świadectwa przewidzianego w art. 20.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZYWOZU Z PAŃSTW TRZECICH

Artykuł 22

Drób i jaja wylęgowe przywożone do Wspólnoty spełniają warunki ustanowione w art. 23-26.

Artykuł 23

1. Drób i jaja wylęgowe pochodzą z państwa trzeciego lub regionu państwa trzeciego umieszczonego w wykazie sporządzonym przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2. Wykaz ten może być uzupełniany lub zmieniany zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 3.

2. Przy podejmowaniu decyzji czy państwo trzecie lub jego część mogą być umieszczone w wykazie określonym w ust. 1, szczególna uwaga jest zwracana na:

3. Wykaz określony w ust. 1 oraz wszelkie wprowadzone do niego zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 24

1. Drób i jaja wylęgowe pochodzą z państw trzecich:

a) w których grypa ptaków oraz rzekomy pomór drobiu, określone, odpowiednio, w dyrektywie Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków ⁽²⁾ i w dyrektywie 92/66/EWG, są chorobami podlegającymi z mocy prawa obowiązkowi zgłoszenia;

b) wolnych od grypy ptaków i rzekomego pomoru drobiu,

lub

takich, które pomimo iż nie są wolne od tych chorób, stosują do ich zwalczania środki, które są co najmniej równoważne środkom ustanowionym, odpowiednio, w dyrektywach 2005/94/WE i 92/66/EWG.

2. Komisja, działając zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2, może podjąć decyzję o tym, na jakich warunkach przepisy ust. 1 niniejszego artykułu będą stosowane jedynie w odniesieniu do części terytorium państw trzecich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16.

Artykuł 25

1. Drób i jaja wylęgowe mogą być przywożone z terytorium państwa trzeciego lub części terytorium tego państwa umieszczonego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 23 ust. 1 tylko w przypadku gdy pochodzą ze stad, które:

- a) przed przesyłką przebywały nieprzerwanie na terytorium lub części terytorium takiego kraju przez czas ustalony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2;
- b) spełniają warunki zdrowotne zwierząt przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2 dla przywozu drobiu i jaj wylęgowych z danego kraju. Warunki mogą różnić się zależnie od gatunków lub kategorii drobiu.

2. Warunki zdrowotne zwierząt ustalane są na podstawie przepisów ustanowionych w rozdziale II i odpowiadających mu załącznikach. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2, można przyznać odstępstwa w poszczególnych przypadkach, jeśli dane państwo trzecie oferuje podobne gwarancje zdrowotne zwierząt, które są, co najmniej równorzędne.

Artykuł 26

1. Drób i jaja wylęgowe wyposaża się w świadectwo zdrowia sporządzone i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego wywozu.

Świadectwo to:

- a) jest wydane w dniu załadunku do przesyłki do państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia;
- b) jest sporządzone w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia;
- c) jego oryginał jest dołączany do przesyłki;
- d) poświadcza fakt, że drób i jaja wylęgowe spełniają wymogi niniejszej dyrektywy oraz wymogi przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;
- e) jest ważne przez pięć dni;
- f) składa się z pojedynczego arkusza;
- g) jest sporządzone dla jednego odbiorcy;
- h) jest zaopatrzone w pieczęć i podpis w innym kolorze niż kolor świadectwa.

2. Świadectwo określone w ust. 1 musi być zgodne ze wzorem sporządzonym zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 27

Kontrole przeprowadzane są na miejscu przez biegłych lekarzy weterynarii państw członkowskich i Komisji w celu zapewnienia, by wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy były faktycznie stosowane.

Biegli państw członkowskich odpowiedzialni za te kontrole są wyznaczani przez Komisję na wniosek państw członkowskich.

Kontrole są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty i na jej koszt.

Częstotliwość kontroli i procedura kontroli określone są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 28

1. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 3, zdecydować że przywóz z kraju trzeciego lub z jego części ma zostać ograniczony do poszczególnych gatunków, do jaj wylęgowych, do drobiu hodowlanego lub drobiu użytkowego, do drobiu rzeźnego lub do drobiu przeznaczonego do specjalnych celów.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2, ustalić, że przywożony drób, jaja wylęgowe lub drób wykluty z przywożonych jaj podlega kwarantannie lub izolacji na okres, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

Artykuł 29

Niezależnie od art. 22, 24, 25 oraz 26, Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2, zezwolić, w poszczególnych przypadkach, na przywóz drobiu i jaj wylęgowych z państw trzecich, z których taki przywóz nie odpowiada przepisom art. 22, 24, 25, oraz 26. Szczegółowe zasady takiego przywozu opracowuje się w tym samym czasie zgodnie z samą procedurą. Zasady te oferują gwarancje zdrowotne zwierząt równoważne co najmniej gwarancjom zdrowotnym zwierząt oferowanym przez rozdział II, włączając obowiązkową kwarantannę i badanie na grypę ptaków, rzekomy pomór drobiu i inne odnośne choroby.

Artykuł 30

Po przybyciu do państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia, drób rzeźny zostaje zabrany bezpośrednio i bezzwłocznie do rzeźni w celu uboju.

Bez uszczerbku dla specjalnych warunków, które mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 3, właściwy organ państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia może, na podstawie stanu zdrowia zwierząt, wyznaczyć rzeźnię, do której przekazuje się drób.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 31

Do celów handlu wewnątrzspółnotowego środki ochronne przewidziane w dyrektywie Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽¹⁾ stosuje się do drobiu i jaj wylęgowych.

Artykuł 32

Zasady kontroli weterynaryjnej przewidziane w dyrektywie 90/425/EWG stosuje się do handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi.

Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽²⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

Artykuł 34

Zmiany w załącznikach I do V, w szczególności w celu dostosowania ich do zmian w metodach diagnozowania i zmian w ekonomicznym znaczeniu poszczególnych chorób, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 35

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 36

Dyrektywa 90/539/EWG, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku VI część A, traci moc, bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku VI część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VII.

Artykuł 37

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r.

Artykuł 38

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady
S. O. LITTORIN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Krajowe laboratoria referencyjne dla chorób drobiu, wyznaczone zgodnie z art. 4, są odpowiedzialne w każdym państwie członkowskim za koordynację metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie. W tym celu:

- a) mogą zaopatrywać zatwierdzone laboratoria w odczynniki niezbędne do testów diagnostycznych;
 - b) monitorują jakość odczynników stosowanych przez laboratoria zatwierdzone do celów przeprowadzania badań diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
 - c) organizują okresowe testy porównawcze.
-

ZAŁĄCZNIK II

ZATWIERDZANIE ZAKŁADÓW

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

1. W celu zatwierdzenia przez właściwy organ w celu handlu wewnątrzspółnotowego zakład:
 - a) spełnia warunki odnoszące się do obiektów i działań wymienionych w rozdziale II;
 - b) stosuje i przestrzega program nadzoru choroby zatwierdzony przez właściwy centralny organ weterynaryjny, uwzględniając wymogi rozdziału III;
 - c) zapewnia wszelkie objekty do celów realizacji zadań wymienionych w lit. d);
 - d) przyjmuje nadzór właściwego organu weterynaryjnego w kontekście zorganizowanej formy monitorowania zdrowia zwierząt. Takie monitorowanie obejmuje w szczególności:
 - przynajmniej jedną w roku kontrolę urzędowego lekarza weterynarii uzupełnioną sprawdzeniami weryfikującymi stosowanie środków higieny oraz działalność zakładu zgodnie z warunkami rozdziału II,
 - rolnik-hodowca powinien prowadzić zapis informacji niezbędnej do stałego monitorowania stanu zdrowia w zakładzie przez właściwy organ weterynaryjny;
 - e) utrzymuje wyłącznie drób.
2. Każdemu zakładowi, który spełnia warunki ustanowione w pkt 1, właściwy organ nadaje numer identyfikacyjny, który może być tym samym numerem, co nadany na mocy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

ROZDZIAŁ II

OBIEKTY I DZIAŁALNOŚĆ

- A. Zakłady hodowli zarodowej, zakłady hodowlane i zakłady chowu
 1. Obiekty
 - a) Ustawienie i rozplanowanie obiektów jest zgodne z rodzajem produkcji, zapewniając możliwość zapobieżenia wprowadzeniu choroby lub, jeśli się pojawi się ognisko chorobowe, możliwość jego kontroli. Jeśli zakład mieści kilka gatunków drobiu, muszą one być od siebie ściśle oddzielone.
 - b) Obiekty zapewniają dobre warunki higieniczne i umożliwiają prowadzenie monitorowania zdrowia.
 - c) Sprzęt jest dostosowany do rodzaju produkcji oraz pozwala na czyszczenie i dezynfekcję obiektów i środków transportu drobiu i jaj w najdogodniejszym miejscu.
 2. Chów
 - a) Techniki chowu są oparte w jak największym stopniu na zasadzie „chowu chronionego” i na zasadzie „all in/all out” (wszystkie zwierzęta wchodzi do produkcji i wychodzą z produkcji jednocześnie w jednym czasie). Między jedną, a drugą partią jest prowadzone czyszczenie, dezynfekcja oraz opróżnienie obiektu ze zwierząt.
 - b) Zakłady hodowli zarodowej, zakłady hodowlane i zakłady chowu trzymają wyłącznie drób:
 - tylko ze swojego zakładu, lub

- z innych zakładów hodowli zarodowej, zakładów hodowlanych i zakładów chowu we Wspólnocie zatwierdzonych zgodnie z art. 6 lit. a) ppkt (i), lub
 - przywożony z krajów trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- c) Zasady higieny są ustalone przez zarząd zakładu; personel nosi właściwą odzież roboczą, a goście odzież ochronną.
- d) Budynki, wybiegi i wyposażenie są utrzymane w dobrym stanie.
- e) Jaja są zbierane kilka razy dziennie, są czyste i szybko dezynfekowane.
- f) Rolnik informuje zatwierzonego lekarza weterynarii o każdej zmianie w wynikach produkcyjnych lub każdym innym sygnale wskazującym na obecność choroby zakaźnej wśród drobiu. Gdy tylko zaistnieje podejrzenie choroby, upoważniony lekarz weterynarii wysyła do zatwierzonego laboratorium próbki niezbędne do potwierdzenia diagnozy.
- g) Historia stada, rejestr lub nośnik danych jest zachowywany dla każdego stada przez co najmniej dwa lata od likwidacji stada i wykazuje:
- przybycia i opuszczenia,
 - wydajność produkcji,
 - zachorowalność i śmiertelność wraz z przyczynami,
 - badania laboratoryjne i ich wyniki,
 - miejsce pochodzenia drobiu,
 - przeznaczenie jaj.
- h) Jeśli występuje choroba zakaźna drobiu, wyniki laboratoryjne są niezwłocznie przekazywane zatwierdzonemu lekarzowi weterynarii.

B. Wylęgarnie

1. Obiekty

- a) Wylęgarnia jest fizycznie i użytkowo oddzielona od obiektów chowu. Jej rozplanowanie pozwala na to by niżej podane poszczególne jednostki funkcjonalne były od siebie oddzielone:
- składowanie jaj i sortowanie,
 - dezynfekcja,
 - preinkubacja,
 - wylęganie,
 - przygotowywanie i pakowanie towaru do wysyłki.
- b) Budynki są zabezpieczone przeciw ptakom przylatującym z zewnątrz i przeciw gryzoniom; ściany i podłogi są z materiałów trwałych, zmywalnych i nieprzepuszczalnych; posiadają naturalne lub sztuczne oświetlenie, system wentylacyjny i właściwą temperaturę; zapewnione jest higieniczne usuwanie odpadków (jaj i piskląt).
- c) Sprzęt ma gładkie, wodoodporne powierzchnie.

2. Funkcjonowanie

- a) Funkcjonowanie jest oparte na jednokierunkowym obiegu jaj, sprzęcie przenośnym i personelu.
- b) Jaja wylęgowe pochodzą:
 - z zakładów hodowli zarodkowej, zakładów hodowlanych, i zakładów chowu, zatwierdzonych zgodnie z art. 6 lit. a) ppkt (i),
 - z krajów trzecich, zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- c) Zasady higieny są ustalone przez zarząd gospodarstwa; personel powinien nosić odpowiednią odzież roboczą, a goście odzież ochronną.
- d) Budynki i wyposażenie są utrzymywane w dobrym stanie.
- e) Dezynfekcji podlegają:
 - jaja — między momentem ich przybycia, a procesem inkubacji,
 - inkubatory, regularnie,
 - klujniki i ich sprzęt, po wylęgu każdej partii.
- f) Dla oceny stanu zdrowia wylęgu, stosowany jest program kontroli jakości mikrobiologicznej.
- g) Rolnik informuje zatwierzonego lekarza weterynarii o każdej zmianie w wydajności produkcji lub jakimkolwiek innym sygnale sugerującym obecność choroby zakaźnej drobiu. Gdy tylko zajdzie podejrzenie o chorobę zakaźną, zatwierdzony lekarz weterynarii przesyła próbki niezbędne dla sporządzenia lub potwierdzenia diagnozy, do zatwierzonego laboratorium, oraz informuje właściwy organ weterynaryjny, który decyduje o podjęciu właściwych środków.
- h) Historia stada, rejestr lub nośnik danych dla wylęgarni są utrzymywane przez co najmniej dwa lata i wykazują, jeśli to możliwe, dla każdego stada:
 - pochodzenie jaj i data ich przybycia,
 - wyniki wylęgu,
 - wszelkie nieprawidłowości,
 - wszelkie badania laboratoryjne i ich wyniki,
 - szczegóły programów szczepień,
 - liczba i przeznaczenie jaj inkubowanych, z których nic się nie wylęgło,
 - miejsce przeznaczenie piskląt jednodniowych.
- i) Jeśli występuje choroba zakaźna drobiu, wyniki badań laboratoryjnych są niezwłocznie podawane do wiadomości zatwierzonego lekarza weterynarii.

ROZDZIAŁ III

PROGRAM NADZORU CHOROBY

Bez uszczerbku dla środków ochrony zdrowia i art. 16 oraz 17, program nadzoru choroby, jako niezbędne minimum, obejmuje nadzór nad zakażeniami i gatunkami podanymi niżej.

- A. Zakażenia: *Salmonella pullorum*, *Salmonella gallinarum* i *Salmonella arizonae*
1. Gatunki dotknięte chorobą:
 - a) *Salmonella pullorum* i *gallinarum*: ptactwo domowe, indyki, perliczki, przepiórki, bażanty, kuropatwy i kaczki.
 - b) *Salmonella arizonae*: indyki.
 2. Program nadzoru choroby
 - a) Testy bakteriologiczne lub serologiczne są stosowane dla określenia czy zakażenie wystąpiło.
 - b) Próbkę do testów są pobierane z krwi, kurcząt drugiej kategorii, puchu lub pyłu pobranego z klujników, wymazy pobrane ze ścian wylęgarni, ściółka lub woda z poidła.
 - c) Kiedy próbki krwi pobierane są ze stada do testów serologicznych na *Salmonella pullorum* lub *Salmonella arizonae*, informacja na temat rozpowszechniania się choroby w danym państwie i jej dotychczasowa częstotliwość występowania w zakładzie jest udostępniana dla określenia liczby próbek do pobrania.

Stado jest kontrolowane w każdym okresie nieśności, najlepszym czasie do wykrycia choroby.
- B. Zakażenia: *Mycoplasma gallisepticum* i *Mycoplasma meleagridis*
1. Gatunki dotknięte zakażeniem:
 - a) *Mycoplasma gallisepticum*: ptaki domowe i indyki.
 - b) *Mycoplasma meleagridis*: indyki.
 2. Program nadzoru choroby
 - a) Obecność zakażenia sprawdza się testami serologicznymi lub bakteriologicznymi, lub próbami na obecność zmian w worku powietrznym u piskląt jednodniowych i młodych indyków.
 - b) Próbkę do testowania powinny być są pobierane w należyty sposób, z krwi jednodniowych kurcząt i młodych indyków, nasienia lub wymazu pobranego z tchawicy, steku lub worka powietrznego.
 - c) Testy na wykrycie *Mycoplasma gallisepticum* albo *Mycoplasma meleagridis* są przeprowadzane na reprezentatywnej próbce, aby umożliwić stały nadzór nad zakażeniem w czasie chowu i w okresie nieśności tj. tuż przed rozpoczęciem okresu nieśności i później co trzy miesiące.
- C. Wyniki i podejmowane środki
- Przy braku reaktorów test uważany jest za negatywny. W przeciwnym wypadku istnieje podejrzenie choroby w stadzie i należy zastosować środki określone w rozdziale IV.
- D. W przypadku gospodarstw składających się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek użytkowych, właściwy organ weterynaryjny może odstąpić od tych środków w odniesieniu do zdrowej jednostki użytkowej w gospodarstwie, które jest zakażone, pod warunkiem że zatwierdzony lekarz weterynarii potwierdzi, że struktura i wielkość tych jednostek użytkowych i podjęte w nich działania zapewniają zupełnie oddzielne urządzenia do zakwaterowania i karmienia tak, że choroba, o której mowa, nie może się przenosić z jednej jednostki użytkowej do drugiej.

ROZDZIAŁ IV

KRYTERIA ZAWIESZENIA LUB COFNIĘCIA ZEZWOLENIA DLA ZAKŁADU

1. Zezwolenie przyznane dla zakładu jest zawieszane w przypadku:
 - a) gdy warunki ustanowione w rozdziale II nie są już spełniane;

- b) gdy nie zostało zakończone dochodzenie właściwe danej chorobie, jeśli:
- istnieje podejrzenie, że w zakładzie wystąpiła grypa ptaków lub rzekomy pomór drobiu,
 - zakład otrzymał drób lub jaja wylęgowe z gospodarstwa podejrzanego o zakażenie lub już zakażonego grypą ptaków lub rzekomym pomorem drobiu,
 - kontakt odpowiedzialny za przenoszenie zakażenia ujawnił się między zakładem a ogniskiem grypy ptaków lub rzekomego pomoru drobiu;
- c) do czasu wykonania nowych testów, jeśli wyniki nadzoru przeprowadzonego zgodnie z warunkami ustanowionymi w rozdziale II i III na zakażenie *Salmonella pullorum*, *Salmonella gallinarum*, *Salmonella arizonae*, *Mycoplasma gallisepticum* lub *Mycoplasma meleagridis* dały powód do podejrzenia zakażenia;
- d) do czasu zakończenia wprowadzania właściwych środków wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii, jeśli stwierdzi się, że zakład nie spełnia wymogów rozdziału I pkt 1 lit. a), b) i c).
2. Zezwolenie cofa się:
- a) jeśli w zakładzie wystąpiła grypa ptaków lub rzekomy pomór drobiu;
- b) jeśli drugi właściwego rodzaju test potwierdza obecność zakażenia *Salmonella pullorum*, *Salmonella gallinarum*, *Salmonella arizonae*, *Mycoplasma gallisepticum* lub *Mycoplasma meleagridis*;
- c) jeśli po drugim ostrzeżeniu urzędowego lekarza weterynarii nie zostały podjęte działania by doprowadzić zakład do stanu zgodnego z wymogami rozdziału I pkt 1 lit. a), b) i c).
3. Warunki przywrócenia zezwolenia:
- a) jeśli zezwolenie zostało cofnięte z powodu wystąpienia grypy ptaków lub rzekomego pomoru drobiu, może być ono przywrócone 21 dni po wyczyszczeniu i zdezynfekowaniu, w przypadku jeśli został przeprowadzony ubój sanitarny;
- b) jeśli zezwolenie zostało cofnięte w wyniku zakażenia spowodowanego przez:
- *Salmonella pullorum et gallinarum*, lub *Salmonella arizonae*, może zostać ono przywrócone po otrzymaniu negatywnych wyników zanotowanych podczas dwóch testów wykonanych w gospodarstwie w odstępie, co najmniej 21 dni i po dezynfekcji przeprowadzonej po sanitarnym uboju zakażonego stada;
 - *Mycoplasma gallisepticum* lub *Mycoplasma meleagridis* — zezwolenie może zostać przywrócone po zanotowaniu negatywnych wyników dwóch testów wykonanych na całym stadzie w odstępie, co najmniej 60 dni.

ZAŁĄCZNIK III

WARUNKI SZCZEPIENIA DROBIU

1. Szczepionki używane do szczepienia drobiu lub stad produkujących jaja wylęgowe muszą posiadać pozwolenie na dopuszczenie do obrotu, wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, na terytorium którego szczepionka jest używana.
 2. Kryteria stosowania szczepionek przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w kontekście programów szczepień rutynowych mogą być określone przez Komisję.
-

ZAŁĄCZNIK IV

ŚWIADECTWA ZDROWIA DLA HANDLU WEWNĄTRZSPÓLNOTOWEGO

(Wzór 1–6)

WZÓR 1

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzspółnotowym

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny :			
			I.3. Właściwy organ centralny					
			I.4. Właściwy organ lokalny					
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.6.					
			I.7.					
	I.8. Państwo pochodzenia Kod ISO		I.9. Region pochodzenia Kod		I.10. Państwo przeznaczenia Kod ISO		I.11. Region przeznaczenia Kod	
	I.12. Miejsce pochodzenia Gospodarstwo ☐ Zakład ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy				I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Zakład ☐ Zatwierdzony ☐ organ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy			
	I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy				I.15. Data i godzina wyjazdu			
	I.16. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie:				I.17. Przewoźnik Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy Państwo członkowskie			
	I.18. Gatunek zwierząt/Produkt				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN) 04.07			
					I.20. Liczba zwierząt/masa			
	I.21.				I.22. Liczba opakowań			
	I.23. Oznakowanie opakowania zbiorczego / nr. plomby				I.24.			
	I.25. Zwierzęta-produkty przeznaczone do Hodowli ☐ zatwierzonego organu ☐ Inne ☐							
	I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wejścia Kod Punkt wejścia Nr. PKG				I.26. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐ Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO			
I.28. Eksport ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wejścia Kod				I.29.				
I.30.								
I.31. Oznakowanie zwierząt/Produkt Gatunek (Nazwa naukowa) Kategoria Identyfikacja Wiek Liczba opakowań Ilość								

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Jaja wylęgowe

Część II: Zaświadczenie		II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
	<p>II.1 Poświadczenie zdrowia zwierząt</p> <p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że jaja wylęgowe opisane powyżej:</p> <p>a) są zgodne z</p> <p>(¹) albo [przepisami art. 6, 8 i 18 dyrektywy Rady 2009/158/WE]</p> <p>(¹) (²) albo [przepisami art. 6 lit. a) ppkt (i), (ii) i lit. b), art. 8 i 18 dyrektywy Rady 2009/158/WE];</p> <p>(³) (b) są zgodne z przepisami art. 15 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2009/158/WE.</p> <p>(⁴) (c) są zgodne z przepisami zawartymi w decyzji(-ach) Komisji/...../EC dotyczącej(-ych) dodatkowych gwarancji w odniesieniu do (należy podać chorobę(-y)) zgodnie z art. 16 lub art.17 dyrektywy Rady 2009/158/WE.</p> <p>d) pochodzą od drobiu, który:</p> <p>(¹) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]</p> <p>(¹) albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:</p> <p>..... (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)</p> <p>dnia (data) w wieku tygodni].</p> <p>II.2 Poświadczenie zdrowia publicznego</p> <p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że jaja wylęgowe opisane powyżej:</p> <p>(⁵) (a) pochodzą ze stada, które poddano badaniom pod względem serotypów <i>Salmonella</i> mających znaczenie dla zdrowia publicznego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady.</p> <p>Data ostatniego pobrania próbki ze stada, dla której znane są wyniki badania:</p> <p>Wyniki wszystkich próbek ze stada:</p> <p>(¹) (⁶) albo [pozytywne;]</p> <p>(¹) (⁶) lub [negatywne]</p> <p>(⁵) (b) oraz, że w ramach programu kontroli wymienionego w pkt II.2 lit. a) nie wykryto ani <i>Salmonella</i> Enteritidis, ani <i>Salmonella</i> Typhimurium.</p> <p>II.3 Dodatkowe informacje zdrowotne</p> <p>(¹) (⁷) II.3.1. Przesyłka zawiera żywy drób/pisklęta jednodniowe/jaja wylęgowe pochodzące z gospodarstw, gdzie nie przeprowadzono szczepień przeciwko ptasiej grypie.</p> <p>(¹) II.3.2. Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt określone w decyzji Komisji 2006/415/WE.</p> <p>(¹) II.3.3. Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt określone w decyzji Komisji 2006/563/WE.</p>		

Uwagi**Część I:**

- **Rubryka I.16:** Numer rejestracyjny (wagony kolejowe lub opakowanie zbiorcze i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek).
- **Rubryka I.31:** Kategoria: wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury nioski/tuczenie/inne.
Identyfikacja: podać inne dane identyfikujące stada rodzicielskiego oraz markę.
Wiek: podać datę zebrania.

Część II

- (¹) Niepotrzebne skreślić.
- (²) Ma zastosowanie, jeśli spełnione są wymogi II.3.2. lub II.3.3.
- (³) Do celów poświadczenia w przypadku wysyłki do państwa członkowskiego, które posiada zatwierdzony status WE państwa, w którym nie przeprowadza się szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, obecni: Finlandia i Szwecja, w przeciwnym wypadku odnośnik skreślić.
- (⁴) Wypełnić, jeśli dotyczy.
- (⁵) Poświadczenie w pkt II.2 ma zastosowanie wyłącznie jeżeli drób należy do gatunku *Gallus gallus*.
- (⁶) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku pozytywnych wyników badań pod względem *Salmonella* Infantis, *Salmonella* Virchow lub *Salmonella* Hadar za życia stada.
- (⁷) Ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich, które przeprowadzają szczepienia przeciwko grypie ptaków zgodnie z zatwierdzonym przez WE planem szczepień.
 - Kolor pieczęci i podpisu musi się różnić od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.

Urzędowy lekarz weterynarii

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Uprawnienia i tytuł

Lokalna jednostka weterynaryjna:

Numer powiązanej lokalnej jednostki weterynaryjnej:

Data:

Podpis:

Pieczęć

WZÓR 2

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzspółnotowym

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny :	
			I.3. Właściwy organ centralny			
			I.4. Właściwy organ lokalny			
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.6. Nr ref. oryginałów towarzyszących świadectw		Nr ref. towarzyszących dokumentów	
			I.7.			
	I.8. Państwo pochodzenia		Kod ISO		I.9. Region pochodzenia	
					Kod	
			I.10. Państwo przeznaczenia		Kod ISO	
					I.11. Region przeznaczenia	
					Kod	
	I.12. Miejsce pochodzenia Gospodarstwo ☐ Zakład ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy			I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Zakład ☐ Zatwierdzony ☐ organ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy		
	I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy			I.15. Data i godzina wyjazdu		
	I.16. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie:			I.17. Przewoźnik Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy Państwo członkowskie		
	I.18. Gatunek zwierząt/Produkt				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)	
				I.20. Liczba zwierząt/masa		
I.21.				I.22. Liczba opakowań		
I.23. Oznakowanie opakowania zbiorczego / nr. plomby				I.24.		
I.25. Zwierzęta-produkty przeznaczone do Hodowli ☐ zatwierzonego organu ☐ Inne ☐						
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wejścia Kod Punkt wyjścia Nr. PKG			I.26. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐ Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO			
I.28. Eksport ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wejścia Kod			I.29.			
I.30.						
I.31. Oznakowanie zwierząt/Produkt Gatunek (Nazwa naukowa) Kategoria Wiek Liczba opakowań Ilość						

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Pisklęta jednodniowe

Część II: Zaświadczenie	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt		
Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że pisklęta jednodniowe opisane powyżej:		
a) są zgodne z:		
(1) albo (i) [przepisami art. 6, 9 i 18 dyrektywy Rady 2009/158/EC]		
(1) (2) albo [przepisami art. 6 lit. a) ppkt (i), (ii) i lit. b), art. 8 i 18 dyrektywy Rady 2009/158/WE];		
(1) albo (ii) [jeśli pochodzą z jaj wylęgowych przewożonych zgodnie z wymogami określonymi we wzorze HEP znajdującym się w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008, z zastrzeżeniem art. 6 lit. a) oraz art. 9 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2009/158/WE]		
(1) (2) albo [jeśli pochodzą z jaj wylęgowych przewożonych zgodnie z wymogami określonymi we wzorze HEP znajdującym się w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008, z zastrzeżeniem art. 6 lit. a) ppkt (i), (ii) oraz art. 9 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2009/158/WE]		
(4) (b) są zgodne z art. 17 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2009/158/WE.		
(5) (c) są zgodne z przepisami zawartymi w decyzji(-ach) Komisji/...../WE dotyczącej (-ych) dodatkowych gwarancji w odniesieniu do (należy podać chorobę(y)) zgodnie z art. 16 lub art. 17 dyrektywy Rady 2009/158/WE		
(1) (d) albo [nie były szczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;] (1) albo [były szczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:		
..... (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach		
dnia (data)].		
e) pochodzą od drobiu, który: (1) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;] (1) albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:		
..... (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)		
dnia (data)].		
(1) (f) że pisklęta jednodniowe przeznaczone do wprowadzenia do stad drobiu hodowlanego lub do stad drobiu użytkowego pochodzą ze stad przebadanych z wynikiem ujemnym, zgodnie z zasadami ustanowionymi w decyzji Komisji 2003/644/WE.		
II.2. Poświadczenie zdrowia publicznego		
Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że pisklęta jednodniowe opisane powyżej:		
(6) (a) pochodzą ze stada, które poddano badaniom pod względem serotypów <i>Salmonella</i> mających znaczenie dla zdrowia publicznego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady.		
Data ostatniego pobrania próbki ze stada, dla której znane są wyniki badania:		
Wyniki wszystkich próbek ze stada:		
(1) (7) albo [pozytywne;]		
(1) (7) albo [negatywne]		
(6) (b) oraz, jeśli przeznaczone do celów hodowlanych, że w ramach programu kontroli wymienionego w pkt II.2 lit. a) nie wykryto ani <i>Salmonella</i> Enteritidis ani <i>Salmonella</i> Thyphimurium.		

II.3. Dodatkowe informacje zdrowotne

- (¹) (⁶) II.3.1. Przesyłka zawiera żywy drób/pisklęta jednodniowe/jaja wylęgowe pochodzące z gospodarstw, gdzie nie przeprowadzono szczepień przeciwko ptasiej grypie.
- (¹) II.3.2. Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt określone w decyzji Komisji 2006/415/WE.

Uwagi**Część I:**

- **Rubryka I.6:** Liczba załączonych świadectw zdrowia zwierząt.
- **Rubryka I.16:** Numer rejestracyjny (wagony kolejowe lub opakowanie zbiorcze i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek).
- **Rubryka I.19:** wpisać odpowiedni kod HS: 01.05, 01.06.39.
- **Rubryka I.31:** Kategoria: wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury noski/tuczenie/inne.
Wiek: podać datę wyklucia.
Liczba opakowań: podać liczbę skrzyń lub klatek.

Część II:

- (¹) Niepotrzebne skreślić.
- (²) Ma zastosowanie jeśli spełnione są wymogi II.3.2.
- (³) W przypadkach, gdy pisklęta jednodniowe wyklute z jaj wylęgowych przywożonych z krajów trzecich są trzymane w izolacji w gospodarstwie przeznaczenia, jak zostało to przewidziane w załączniku VIII część II rozporządzenia (WE) nr 798/2008. Właściwy organ miejsca przeznaczenia, do którego wysyłane są pisklęta jednodniowe, musi zostać poinformowany w ramach systemu TRACES o tym wymogu.
- (⁴) Do celów poświadczenia w przypadku wysyłki do państwa członkowskiego, które posiada zatwierdzony status WE państwa, w którym nie przeprowadza się szczepień przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, obecnie: Finlandia i Szwecja, w przeciwnym wypadku odnośnik skreślić.
- (⁵) Wypełnić, jeśli dotyczy.
- (⁶) Gwarancje udzielone w pkt II.2 mają zastosowanie jedynie gdy pisklęta jednodniowe należą do gatunku *Gallus gallus*, oraz
- Stosuje się je od dnia 1 lutego 2008 r. w przypadku piskląt jednodniowych przeznaczonych wyłącznie do produkcji jaj innych niż wylęgowe.
 - Stosuje się je od dnia 1 stycznia 2009 r. w przypadku piskląt jednodniowych przeznaczonych wyłącznie do produkcji mięsa.
- (⁷) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku pozytywnych wyników badań pod względem poniższych serotypów za życia stada: stada drobiu hodowlanego: *Salmonella* Hadar, *Salmonella* Virchow oraz *Salmonella* Infantis.
Stada drobiu użytkowego: *Salmonella* Enteritidis i *Salmonella* Typhimurium.
- (⁸) Ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich, które przeprowadzają szczepienia przeciwko grypie ptaków zgodnie z zatwierdzonym przez WE planem szczepień.
Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.

Urzędowy lekarz weterynarii

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Uprawnienia i tytuł

Lokalna jednostka weterynaryjna:

Numer powiązanej lokalnej jednostki weterynaryjnej:

Data:

Podpis:

Pieczęć

WZÓR 3

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzspółnotowym

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny :					
	Adres Kod pocztowy		I.3. Właściwy organ centralny							
			I.4. Właściwy organ lokalny							
	I.5. Odbiorca Nazwa		I.6.							
	Adres Kod pocztowy						I.7.			
	I.8. Państwo pochodzenia		Kod ISO		I.9. Region pochodzenia					
	I.10. Państwo przeznaczenia		Kod ISO		I.11. Region przeznaczenia		Kod			
	I.12. Miejsce pochodzenia				I.13. Miejsce przeznaczenia					
	Gospodarstwo ☐		Zakład ☐		Gospodarstwo ☐		Zakład ☐		Zatwierdzony organ ☐	
	Nazwa		Numer zatwierdzenia		Nazwa		Numer zatwierdzenia			
	Adres				Adres					
	Kod pocztowy				Kod pocztowy					
	I.14. Miejsce załadunku				I.15. Data i godzina wyjazdu					
	Kod pocztowy									
	I.16. Środki transportu				I.17. Przewoźnik					
Samolot ☐		Statek ☐		Kolej ☐		Nazwa		Numer zatwierdzenia		
Samochód ☐		Inne ☐		Oznakowanie:		Adres				
				Kod pocztowy		Państwo członkowskie				
I.18. Gatunek zwierząt/Produkt				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)						
						I.20. Liczba zwierząt/masa				
I.21.						I.22. Liczba opakowań				
I.23. Oznakowanie opakowania zbiorczego / nr. plomby						I.24.				
I.25. Zwierzęta-produkty przeznaczone do										
Hodowli ☐		zatwierdzonego organu ☐		Inne ☐						
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie				I.26. Tranzyt przez państwa członkowskie						
Państwo trzecie		Kod ISO		Państwo członkowskie		Kod ISO				
Punkt wejścia		Kod		Państwo członkowskie		Kod ISO				
Punkt wejścia		Nr. PKG		Państwo członkowskie		Kod ISO				
I.28. Eksport				I.29.						
Państwo trzecie		Kod ISO								
Punkt wejścia		Kod								
I.30.										
I.31. Oznakowanie zwierząt/Produkt										
Gatunek (Nazwa naukowa)		Kategoria		Identyfikacja		Liczba opakowań		Ilość		

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Drób hodowlany i użytkowy

Część II: Zaświadczenie	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
	<p>II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt</p> <p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że drób opisany powyżej:</p> <p>a) jest zgodny z przepisami art. 6, 10 i 18 dyrektyw Rady 2009/158/WE</p> <p>(¹) (b) jest zgodny z art. 15 ust. 1 lit. c) dyrektyw Rady 2009/158/WE.</p> <p>(²) (c) jest zgodny z przepisami zawartymi w decyzji(-ach) Komisji/...../WE dotyczącej (-ych) dodatkowych gwarancji w odniesieniu do (należy podać chorobę(y)) zgodnie z art. 16 lub art. 17 dyrektywy Rady 2009/158/WE.</p> <p>(³) (d) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]</p> <p>(³) albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu: (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach) dnia (data) w wieku tygodni].</p> <p>(³) (e) drób hodowlany został przebadany z wynikiem ujemnym zgodnie z zasadami ustanowionymi w decyzji Komisji 2003/644/WE.</p> <p>(³) (f) kury nioski (drób użytkowy chowany w celu produkcji jaja konsumpcyjnych) zostały przebadane z wynikiem ujemnym zgodnie z zasadami ustanowionymi w decyzji Komisji 2004/235/WE.</p> <p>II.2. Poświadczenie zdrowia publicznego</p> <p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że drób opisany powyżej:</p> <p>(⁴) (a) pochodzi ze stada, które poddano badaniom pod względem serotypów <i>Salmonella</i> mających znaczenie dla zdrowia publicznego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady.</p> <p>Data ostatniego pobrania próbki ze stada, dla której znane są wyniki badania:</p> <p>Wyniki wszystkich próbek ze stada:</p> <p>(³) (⁵) albo [pozytywne;]</p> <p>(³) (⁵) albo [negatywne]</p> <p>(⁴) (b) oraz, jeśli przeznaczone do celów hodowlanych, że w ramach programu kontroli wymienionego w pkt II.2 lit. a) nie wykryto ani <i>Salmonella</i> Enteritidis ani <i>Salmonella</i> Typhimurium.</p> <p>II.3. Dodatkowe informacje zdrowotne</p> <p>(³) (⁶) II.3.1. Przesyłka zawiera żywy drób/pisklęta jednodniowe/jaja wylęgowe pochodzące z gospodarstw, gdzie nie przeprowadzono szczepień przeciwko grypie ptaków.</p>	

Uwagi**Część I:**

- **Rubryka I.16:** Numer rejestracyjny (wagony kolejowe lub opakowanie zbiorcze i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek).
- **Rubryka I.19:** wpisać odpowiedni kod HS: 01.05, 01.06.39.
- **Rubryka I.31:** Kategoria: wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury noski/tuczenie/inne.
Identyfikacja: podać dane identyfikacyjne stada pochodzenia oraz markę.

Część II:

- (¹) Do celów poświadczenia w przypadku wysyłki do państwa członkowskiego, które posiada zatwierdzony status WE państwa, w którym nie przeprowadza się szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, obecnie: Finlandia i Szwecja, w przeciwnym wypadku odnośnik skreślić.
- (²) Wypełnić, jeśli dotyczy.
- (³) Niepotrzebne skreślić.
- (⁴) Gwarancje udzielone w pkt II.2 obejmują jedynie drób gatunku *Gallus gallus*, oraz
- Stosuje się je od dnia 1 lutego 2008 r. w przypadku gdy drób jest przeznaczonych wyłącznie do produkcji jaj innych niż wylęgowe.
 - Stosuje się je od dnia 1 stycznia 2009 r. w przypadku gdy drób jest przeznaczonych wyłącznie do produkcji mięsa.
- (⁵) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku pozytywnych wyników badań pod względem poniższych serotypów za życia stada: stada drobiu hodowlanego: *Salmonella* Hadar, *Salmonella* Virchow oraz *Salmonella* Infantis.
Stada drobiu użytkowego: *Salmonella* Enteritidis i *Salmonella* Typhimurium.
- (⁶) Ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich, które przeprowadzają szczepienia przeciwko grypie ptaków zgodnie z zatwierdzonym przez WE planem szczepień.
- Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.

Urzędowy lekarz weterynarii

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Uprawnienia i tytuł

Lokalna jednostka weterynaryjna:

Numer powiązanej lokalnej jednostki weterynaryjnej:

Data:

Podpis:

Pieczęć

WZÓR 4

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzspółnotowym

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa		I.2. Numer referencyjny świadectwa	I.2.a. Lokalny numer referencyjny :					
	Adres Kod pocztowy		I.3. Właściwy organ centralny						
			I.4. Właściwy organ lokalny						
	I.5. Odbiorca Nazwa		I.6.						
	Adres Kod pocztowy					I.7.			
	I.8. Państwo pochodzenia	Kod ISO	I.9. Region pochodzenia	Kod	I.10. Państwo przeznaczenia				Kod ISO
	I.12. Miejsce pochodzenia				I.13. Miejsce przeznaczenia				
	Gospodarstwo ☐		Zakład ☐		Gospodarstwo ☐		Zakład ☐		Zatwierdzony ☐ organ
	Nazwa		Numer zatwierdzenia		Nazwa		Numer zatwierdzenia		
	Adres				Adres				
	Kod pocztowy				Kod pocztowy				
	I.14. Miejsce załadunku				I.15. Data i godzina wyjazdu				
	Kod pocztowy								
	I.16. Środki transportu				I.17. Przewoźnik				
Samolot ☐		Statek ☐		Kolej ☐		Numer zatwierdzenia			
Samochód ☐		Inne ☐		Nazwa		Adres			
Oznakowanie:				Kod pocztowy		Państwo członkowskie			
I.18. Gatunek zwierząt/Produkt				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)					
				I.20. Liczba zwierząt/masa					
I.21.				I.22. Liczba opakowań					
I.23. Oznakowanie opakowania zbiorczego / nr. plomby				I.24.					
I.25. Zwierzęta-produkty przeznaczone do									
Hodowli ☐		Odnowienia ☐		Uboju ☐		Zwierzęta ☐ zatwierdzonego organu ☐			
		zasobów dziczyzny				towarzyszące			
						Inne ☐			
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐				I.26. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐					
Państwo trzecie		Kod ISO		Państwo członkowskie		Kod ISO			
Punkt wejścia		Kod		Państwo członkowskie		Kod ISO			
Punkt wejścia		Nr. PKG		Państwo członkowskie		Kod ISO			
I.28. Eksport ☐				I.29.					
Państwo trzecie		Kod ISO							
Punkt wejścia		Kod							
I.30.									
I.31. Oznakowanie zwierząt/Produkt									
Gatunek (Nazwa naukowa)		Kategoria	Identyfikacja	Wiek	Liczba opakowań	Ilość			

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Drób, pisklęta jednodniowe oraz jaja wylęgowe w ilości poniżej 20 (z wyjątkiem ptaków bezgrzebieniowych oraz jaj wylęgowych od nich pochodzących)

II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
<p>II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt</p> <p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:</p> <p>a) (1) albo [drób, pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe opisane powyżej są zgodne z przepisami art. 14 dyrektywy Rady 2009/158/WE;]</p> <p>(1) (2) albo [drób, pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe opisane powyżej są zgodne z przepisami art. 14 ust. 1 i 2 lit. a) do d) dyrektywy Rady 2009/158/WE.]</p> <p>(2) (b) drób, pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe opisane powyżej są zgodne z przepisami art. 15 ust. 1 dyrektywy Rady 2009/158/WE.</p> <p>(1) (c) albo (i) [drób;]</p> <p>(1) albo (ii) [pisklęta jednodniowe;]</p> <p>(1) albo (iii) [jaja wylęgowe;]</p> <p>(4) są zgodne z przepisami zawartymi w decyzji(-ach) Komisji/...../WE dotyczącej (-ych) dodatkowych gwarancji w odniesieniu do (należy podać chorobę(y)) zgodnie z art. 16 lub art. 17 dyrektywy Rady 2009/158/WE</p> <p>d) drób:</p> <p>(1) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]</p> <p>(1) albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:</p> <p>.....</p> <p>(nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)</p> <p>dnia (data) w wieku tygodni].</p> <p>e) pisklęta jednodniowe:</p> <p>(1) albo [nie były szczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]</p> <p>(1) albo [były szczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:</p> <p>.....</p> <p>(nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)</p> <p>dnia (data)].</p> <p>f) drób, od którego pochodzą pisklęta jednodniowe:</p> <p>(1) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]</p> <p>(1) albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:</p> <p>.....</p> <p>(nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)</p> <p>dnia (data) w wieku tygodni].</p> <p>g) drób, od którego pochodzą jaja wylęgowe:</p> <p>(1) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]</p> <p>(1) albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:</p> <p>.....</p> <p>(nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)</p> <p>dnia (data) w wieku tygodni].</p>	

Część II: Zaświadczenie

II.2. Poświadczenie zdrowia publicznego

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że:

(⁶) (a) drób, pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe pochodzą ze stada, które poddano badaniom pod względem serotypów *Salmonella* mających znaczenie dla zdrowia publicznego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady.

Data ostatniego pobrania próbek ze stada, dla której znane są wyniki badania:

Wyniki wszystkich próbek ze stada:

(¹) (⁶) albo [pozytywne;]

(¹) (⁶) albo [negatywne]

(⁶) (b) oraz u drobiu hodowlanego, jaj wylęgowych oraz piskląt jednodniowych przeznaczonych do celów hodowlanych w ramach programu kontroli wymienionego w pkt II.2 lit. a) nie wykryto ani *Salmonella* Enteritidis ani *Salmonella* Typhimurium.

II.3. Dodatkowe informacje zdrowotne

(¹) (⁷) II.3.1. Przesyłka zawiera żywy drób/pisklęta jednodniowe/jaja wylęgowe pochodzące z gospodarstw, gdzie nie przeprowadzono szczepień przeciwko grypie ptaków.

(¹) II.3.2. Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt w decyzji Komisji 2006/415/WE.

(¹) II.3.3. Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt w decyzji Komisji 2006/563/WE.

Uwagi**Część I:**

— **Rubryka I.16:** Numer rejestracyjny (wagony kolejowe lub opakowanie zbiorcze i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek).

— **Rubryka I.19:** wpisać odpowiedni kod HS: 01.05, 01.06.39, 04.07.

— **Rubryka I.31:** Kategoria: wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury noski/tuczenie/inne.

Identyfikacja: podać dane identyfikacyjne stada pochodzenia oraz markę.

Wiek: podać datę wyklucia.

Część II:

(¹) Niepotrzebne skreślić.

(²) Ma zastosowanie jeśli spełnione są wymogi II.3.2. lub II.3.3.

(³) Do celów poświadczenia w przypadku wysyłki do państwa członkowskiego, które posiada zatwierdzony status WE państwa, w którym nie przeprowadza się szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, obecnie: Finlandia i Szwecja, w przeciwnym wypadku odnośnik skreślić.

(⁴) Wypełnić, jeśli dotyczy.

(⁵) Gwarancje udzielone w pkt II.2 mają zastosowanie jedynie gdy drób, pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe należą do gatunku *Gallus gallus*, oraz

— Stosuje się je od dnia 1 lutego 2008 r. w przypadku drobiu czy piskląt jednodniowych przeznaczonych wyłącznie do produkcji jaj innych niż wylęgowe.

— Stosuje się je od dnia 1 stycznia 2009 r. w przypadku drobiu czy piskląt jednodniowych przeznaczonych wyłącznie do produkcji mięsa.

(⁶) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku pozytywnych wyników badań pod względem poniższych serotypów za życia stada: Stada drobiu hodowlanego: *Salmonella* Hadar, *Salmonella* Virchow oraz *Salmonella* Infantis.

Stada drobiu użytkowego: *Salmonella* Enteritidis i *Salmonella* Typhimurium.

(⁷) Ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich, które przeprowadzają szczepienia przeciwko grypie ptaków zgodnie z zatwierdzonym przez WE planem szczepień.

— Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.

Urzędowy lekarz weterynarii

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Uprawnienia i tytuł

Lokalna jednostka weterynaryjna:

Numer powiązanej lokalnej jednostki weterynaryjnej:

Data:

Podpis:

Pieczęć

WZÓR 5

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzspółnotowym

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny :						
	Adres Kod pocztowy		I.3. Właściwy organ centralny								
			I.4. Właściwy organ lokalny								
	I.5. Odbiorca Nazwa		I.6.								
	Adres Kod pocztowy						I.7.				
	I.8. Państwo pochodzenia		Kod ISO		I.9. Region pochodzenia						Kod
	I.10. Państwo przeznaczenia		Kod ISO		I.11. Region przeznaczenia		Kod				
	I.12. Miejsce pochodzenia				I.13. Miejsce przeznaczenia						
	Gospodarstwo ☐		Zakład ☐		Gospodarstwo ☐		Zakład ☐		Zatwierdzony organ ☐		
	Nazwa		Numer zatwierdzenia		Nazwa		Numer zatwierdzenia				
	Adres				Adres						
	Kod pocztowy				Kod pocztowy						
	I.14. Miejsce załadunku				I.15. Data i godzina wyjazdu						
	Kod pocztowy										
I.16. Środki transportu				I.17. Przewoźnik							
Samolot ☐		Statek ☐		Kolej ☐		Nazwa		Numer zatwierdzenia			
Samochód ☐		Inne ☐		Oznakowanie:		Adres					
						Kod pocztowy		Państwo członkowskie			
I.18. Gatunek zwierząt/Produkt				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)							
				I.20. Liczba zwierząt/masa							
I.21.				I.22. Liczba opakowań							
I.23. Oznakowanie opakowania zbiorczego / nr. plomby				I.24.							
I.25. Zwierzęta-produkty przeznaczone do Uboju ☐											
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie		☐		I.26. Tranzyt przez państwa członkowskie		☐					
Państwo trzecie		Kod ISO		Państwo członkowskie		Kod ISO					
Punkt wejścia		Kod		Państwo członkowskie		Kod ISO					
Punkt wejścia		Nr. PKG		Państwo członkowskie		Kod ISO					
I.28. Eksport		☐		I.29.							
Państwo trzecie		Punkt wejścia									
Kod ISO		Kod									
I.30.											
I.31. Oznakowanie zwierząt/Produkt											
Gatunek (Nazwa naukowa)		Kategoria		Identyfikacja		Wiek		Liczba opakowań		Ilość	

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Drób rzeźny

		II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
Część II: Zaświadczenie	II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt		
	Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że drób opisany powyżej:		
	a) ⁽¹⁾ albo	[jest zgodny z przepisami art. 11 i art. 18 dyrektywy Rady 2009/158/WE];	
	⁽¹⁾ ⁽²⁾ albo	[jest zgodny z przepisami art. 11 lit. a), b), c) oraz art. 18 dyrektywy Rady 2009/158/WE]	
	⁽³⁾ b)	jest zgodny z art. 15 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2009/158/WE.	
	⁽⁴⁾ c)	jest zgodny z przepisami zawartymi w decyzji(-ach) Komisji/...../WE dotyczącej (-ych) dodatkowych gwarancji w odniesieniu do (należy podać chorobę(y)) zgodnie z art. 16 lub art. 17 dyrektywy Rady 2009/158/WE.	
	d) ⁽¹⁾ albo	[nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;]	
	⁽¹⁾ albo	[był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu: (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach) dnia (data) w wieku tygodni].	
	II.2. Poświadczenie zdrowia publicznego		
	Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że drób opisany powyżej:		
⁽⁵⁾	został poddany badaniom pod względem serotypów <i>Salmonella</i> mających znaczenie dla zdrowia publicznego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady.		
	Data ostatniego pobrania próbki ze stada, dla której znane są wyniki badania:		
	Wyniki wszystkich próbek ze stada:		
⁽¹⁾ ⁽⁶⁾ albo	[pozytywne;]		
⁽¹⁾ ⁽⁶⁾ albo	[negatywne]		
II.3. Dodatkowe informacje zdrowotne			
⁽¹⁾ ⁽⁷⁾ II.3.1.	Przesyłka zawiera żywy drób/pisklęta jednodniowe/jaja wylęgowe pochodzące z gospodarstw, gdzie nie przeprowadzono szczepień przeciwko grypie ptaków.		
⁽¹⁾ II.3.2.	Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt w decyzji Komisji 2006/415/WE.		
Uwagi			
Część I:			
—	Rubryka I.16: Numer rejestracyjny (wagony kolejowe lub opakowanie zbiorcze i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek).		
—	Rubryka I.19: wpisać odpowiedni kod HS: 01.05, 01.06.39.		
—	Rubryka I.31: Kategoria: wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury nioski/tuczenie/inne. Identyfikacja: podać dane identyfikacyjne stada pochodzenia oraz markę. Wiek: podać datę wyklucia.		

Część II:

- (¹) Niepotrzebne skreślić.
- (²) Ma zastosowanie jeśli spełnione są wymogi II.3.2. lub II.3.3.
- (³) Do celów poświadczenia w przypadku wysyłki do państwa członkowskiego, które posiada zatwierdzony status WE państwa, w którym nie przeprowadza się szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, obecnie: Finlandia i Szwecja, w przeciwnym wypadku odnośnik skreślić.
- (⁴) Wypełnić, jeśli dotyczy.
- (⁵) Gwarancje udzielone w pkt II.2 mają zastosowanie jedynie gdy drób, pisklęta jednodniowe lub jaja wylęgowe należą do gatunku *Gallus gallus*, oraz
- stosuje się je od dnia 1 lutego 2008 r. w przypadku drobiu czy piskląt jednodniowych przeznaczonych wyłącznie do produkcji jaj innych niż wylęgowe.
 - stosuje się je od dnia 1 stycznia 2009 r. w przypadku drobiu czy piskląt jednodniowych przeznaczonych wyłącznie do produkcji mięsa.
- (⁶) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku pozytywnych wyników badań pod względem poniższych serotypów za życia stada:
Stada drobiu hodowlanego: *Salmonella* Hadar, *Salmonella* Virchow oraz *Salmonella* Infantis.
Stada drobiu użytkowego: *Salmonella* Enteritidis i *Salmonella* Typhimurium.
- (⁷) Ma zastosowanie jedynie do państw członkowskich, które przeprowadzają szczepienia przeciwko grypie ptaków zgodnie z zatwierdzonym przez WE planem szczepień.
- Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.

Urzędowy lekarz weterynarii

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Uprawnienia i tytuł

Lokalna jednostka weterynaryjna:

Numer powiązanej lokalnej jednostki weterynaryjnej:

Data:

Podpis:

Pieczęć

WZÓR 6

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzspółnotowym

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny :			
			I.3. Właściwy organ centralny					
			I.4. Właściwy organ lokalny					
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.6.					
			I.7.					
	I.8. Państwo pochodzenia		Kod ISO		I.9. Region pochodzenia		Kod	
	I.10. Państwo przeznaczenia		Kod ISO		I.11. Region przeznaczenia		Kod	
	I.12. Miejsce pochodzenia Gospodarstwo ☐ Zakład ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy				I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Zakład ☐ Zatwierdzony organ ☐ Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy			
	I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy				I.15. Data i godzina wyjazdu			
	I.16. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie:				I.17. Przewoźnik Nazwa Numer zatwierdzenia Adres Kod pocztowy Państwo członkowskie			
	I.18. Gatunek zwierząt/Produkt				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)			
					I.20. Liczba zwierząt/masa			
	I.21.				I.22. Liczba opakowań			
	I.23. Oznakowanie opakowania zbiorczego / nr. plomby				I.24.			
I.25. Zwierzęta-produkty przeznaczone do Odnowienia zasobów dzicyzny ☐								
I.26. Tranzyt przez państwo trzecie ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wejścia Kod Punkt wyjścia Nr. PKG				I.26. Tranzyt przez państwa członkowskie ☐ Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO Państwo członkowskie Kod ISO				
I.28. Eksport ☐ Państwo trzecie Kod ISO Punkt wejścia Kod				I.29.				
I.30.								
I.31. Oznakowanie zwierząt/Produkt Gatunek (Nazwa naukowa) Kategoria Identyfikacja Wiek Liczba opakowań Ilość								

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

Drób do odnowy stada

		II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny numer referencyjny
Część II: Zaświadczenie	II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt		
	Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że drób opisany powyżej:		
	a) jest zgodny z przepisami art. 12 i art. 18 dyrektywy Rady 2009/158/WE		
	⁽¹⁾ (b) jest zgodny z przepisami art. 15 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2009/158/WE		
	⁽²⁾ (c) jest zgodny z przepisami zawartymi w decyzji(-ach) Komisji/...../WE dotyczącej (-ych) dodatkowych gwarancji w odniesieniu do (należy podać chorobę(y)) zgodnie z art. 16 lub art. 17 dyrektywy Rady 2009/158/WE.		
	⁽³⁾ (d) albo [nie był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu]; ⁽³⁾ albo [był szczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu:		
 (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach)		
	dnia (data) w wieku tygodni].		
	II.2. Dodatkowe informacje zdrowotne		
	⁽³⁾ II.2.1.	Przesyłka zawiera żywy drób/pisklęta jednodniowe/jaja wylęgowe pochodzące z gospodarstw, gdzie nie przeprowadzono szczepień przeciwko grypie ptaków.	
⁽³⁾ II.2.2.	Niniejsza przesyłka spełnia wymogi w zakresie zdrowia zwierząt w decyzji Komisji 2006/415/WE.		
Uwagi			
Część I:			
— Rubryka I.16: Numer rejestracyjny (wagon kolejowy lub opakowanie zbiorcze i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek).			
— Rubryka I.19: wpisać odpowiedni kod HS: 01.05, 01.06.39.			
— Rubryka I.31: Kategoria: wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury nioski/tuczenie/inne.			
Identyfikacja: podać dane identyfikacyjne stada pochodzenia oraz markę.			
Wiek: podać datę wyklucia.			
Część II:			
⁽¹⁾ Do celów poświadczenia w przypadku wysyłki do państwa członkowskiego, które posiada zatwierdzony status WE państwa, w którym nie przeprowadza się szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, obecnie: Finlandia i Szwecja, w przeciwnym wypadku odnośnik skreślić.			
⁽²⁾ Wypełnić, jeśli dotyczy.			
⁽³⁾ Niepotrzebne skreślić.			
— Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.			
Urzędowy lekarz weterynarii			
Nazwisko i imię (drukowanymi literami):		Uprawnienia i tytuł	
Lokalna jednostka weterynaryjna:		Numer powiązanej lokalnej jednostki weterynaryjnej:	
Data:		Podpis:	
Pieczęć			

ZAŁĄCZNIK V

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA

- grypa ptaków
 - rzekomy pomór drobiu
-

ZAŁĄCZNIK VI

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian (o których mowa w art. 36)

Dyrektywa Rady 90/539/EWG (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, s. 6)	
Dyrektywa Rady 91/494/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 35)	wyłącznie art. 19 ust. 2
Dyrektywa Rady 91/496/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56)	wyłącznie odnośnie do odwołania do dyrektywy 90/539/EWG zawartego w art. 26 ust. 2
Dyrektywa Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54)	wyłącznie art. 7 (B) akapit drugi
Decyzja Komisji 92/369/EWG (Dz.U. L 195 z 14.7.1992, s. 25)	
Dyrektywa Rady 93/120/WE (Dz.U. L 340 z 31.12.1993, s. 35)	
Akt przystąpienia z 1994 r. załącznik I pkt V.E.I.2.A.4 (Dz.U. C 241 z 29.8.1994, s. 132)	
Dyrektywa Rady 1999/90/WE (Dz.U. L 300 z 23.11.1999, s. 19)	
Decyzja Komisji 2000/505/WE (Dz.U. L 201 z 9.8.2000, s. 8)	wyłącznie art. 1 i załącznik
Decyzja Komisji 2001/867/WE (Dz.U. L 323 z 7.12.2001, s. 29)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 1)	wyłącznie załącznik III pkt 13
Aktu Przystąpienia z 2003 r. załącznik II pkt 6.B.I.17 (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 381)	
Dyrektywa Rady 2006/104/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 352)	wyłącznie załącznik pkt 1.3
Decyzja Komisji 2006/911/WE (Dz.U. L 346 z 9.12.2006, s. 41)	wyłącznie załącznik pkt 4
Decyzja Komisji 2007/594/WE (Dz.U. L 227 z 31.8.2007, s. 33)	
Decyzja Komisji 2007/729/WE (Dz.U. L 294 z 13.11.2007, s. 26)	wyłącznie załącznik pkt 2
Dyrektywa Rady 2008/73/WE (Dz.U. L 219 z 14.8.2008, s. 40)	wyłącznie art. 11

CZĘŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego (o których mowa w art. 36)

Dyrektywa	Termin transpozycji
90/539/EWG	1 maja 1992 r.
91/494/EWG	1 maja 1992 r.
91/496/EWG	1 lipca 1992 r.
92/65/EWG	31 grudnia 1993 r.
93/120/WE	1 stycznia 1995 r.
1999/90/WE	z dnia 30 czerwca 2000 r.
2006/104/WE	z dnia 1 stycznia 2007 r.
2008/73/WE	z dnia 1 stycznia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK VII

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 90/539/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 akapit pierwszy	art. 2 akapit pierwszy
art. 2 akapit drugi pkt 1-14	art. 2 akapit drugi pkt 1-14
art. 2 akapit drugi pkt 16	art. 2 akapit drugi pkt 15
art. 2 akapit drugi pkt 17	art. 2 akapit drugi pkt 16
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1 akapit pierwszy
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 1 akapit drugi
art. 3 ust. 3 tiret pierwsze i drugie	art. 3 ust. 2 lit. a) i b)
art. 4	art. 4
art. 5 lit. a) akapit pierwszy	art. 5 lit. a) akapit pierwszy
art. 5 lit. a) akapit drugi tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 5 lit. a) akapit drugi ppkt (i), (ii) oraz (iii)
art. 5 lit. b), c) i d)	art. 5 lit. b), c) i d)
art. 6 pkt 1 lit. a), b) i c)	art. 6 lit. a) ppkt (i), (ii) oraz (iii)
art. 6 pkt 2	art. 6 lit. b)
art. 6a	art. 7
art. 7 akapit pierwszy pkt 1 tiret pierwsze	art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (i)
art. 7 akapit pierwszy pkt 1 tiret drugie	art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (ii)
art. 7 akapit pierwszy pkt 1 tiret drugie subtiret pierwsze	art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) tiret pierwsze
art. 7 akapit pierwszy pkt 1 tiret drugie subtiret drugie	art. 8 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) tiret drugie
art. 7 akapit pierwszy pkt 2	art. 8 ust. 1 lit. b)
art. 7 akapit pierwszy pkt 3	art. 8 ust. 1 lit. c)
art. 7 akapit drugi	art. 8 ust. 2
art. 8	art. 9
art. 9	art. 10
art. 9a	—
art. 9b	—
art. 10	art. 11
art. 10a	art. 12
art. 10b	art. 13
art. 11 ust. 1	art. 14 ust. 1
art. 11 ust. 2 tiret pierwsze do piąte	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)–e)
art. 11 ust. 2 tiret szóste	art. 14 ust. 2 akapit drugi
art. 11 ust. 3	art. 14 ust. 3
art. 12 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 15 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) oraz (iii)
art. 12 ust. 1 lit. b) tiret pierwsze i drugie	art. 15 ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii)
art. 12 ust. 1 lit. c) tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 15 ust. 1 lit. c) ppkt (i), (ii) oraz (iii)

Dyrektywa 90/539/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 12 ust. 1 lit d) tiret pierwsze i drugie	art. 15 ust. 1 lit. d) ppkt (i) oraz (ii)
art. 12 ust. 2 akapity pierwszy, drugi i trzeci	art. 15 ust. 2 akapity pierwszy, drugi i trzeci
art. 12 ust. 2 akapit czwarty tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 15 ust. 2 akapit czwarty lit. a), b) i (c)
art. 12 ust. 2 akapit piąty	—
art. 12 ust. 3 ppkt (i) i (ii)	art. 15 ust. 3 lit. a) i b)
art. 13 ust. 1 tiret pierwsze do siódme	art. 16 ust. 1 lit. a)–g)
art. 13 ust. 2 akapit pierwszy	art. 16 ust. 2
art. 13 ust. 2 akapit drugi	—
art. 13 ust. 3	art. 16 ust. 3
art. 13 ust. 4	—
art. 14 ust. 1 tiret pierwsze do piąte	art. 17 ust. 1 lit. a)–e)
art. 14 ust. 2	art. 17 ust. 2
art. 14 ust. 3	art. 17 ust. 3
art. 14 ust. 4	—
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze i drugie	art. 18 ust. 1 lit. a) i b)
art. 15 ust. 1 akapit drugi lit. a)	art. 18 ust. 2 lit. a)
art. 15 ust. 1 akapit drugi lit. b) tiret pierwsze do czwarte	art. 18 ust. 2 lit. b) ppkt (i)–(iv)
art. 15 ust. 2	art. 18 ust. 3
art. 15 ust. 3 tiret pierwsze i drugie	art. 18 ust. 4 lit. a) i b)
art. 15 ust. 4 lit. a)	art. 18 ust. 5 akapit pierwszy
art. 15 ust. 4 lit. b)	art. 18 ust. 5 akapit drugi
art. 15 ust. 4 lit. c)	art. 18 ust. 5 akapit trzeci
art. 15 ust. 5 tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 18 ust. 6 lit. a), b) i c)
art. 15 ust. 6	art. 18 ust. 7
art. 16	art. 19
art. 17 tiret pierwsze do siódme	art. 20 lit. a)–g)
art. 18	art. 21
art. 20	art. 22
art. 21	art. 23
art. 22 ust. 1	art. 24 ust. 1
art. 22 ust. 2	—
art. 22 ust. 3	art. 24 ust. 2
art. 23	art. 25
art. 24	art. 26
art. 25	art. 27
art. 26	art. 28
art. 27a	art. 29
art. 28	art. 30
art. 29 ust. 1	art. 31
art. 30 ust. 1	art. 32
art. 30 ust. 2	— (*)
art. 31	—

Dyrektywa 90/539/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 32 ust. 1	art. 33 ust. 1
art. 32 ust. 2	art. 33 ust. 2
art. 32 ust. 3	—
art. 33 ust. 1	—
art. 33 ust. 2	art. 33 ust. 3
art. 34	art. 34
art. 36	—
—	art. 35
—	art. 36
—	art. 37
art. 37	art. 38
załącznik I pkt 2	załącznik I
załącznik II rozdziały I, II i III	załącznik II rozdziały I, II i III
załącznik II rozdział IV pkt 1 i 2	załącznik II rozdział IV pkt 1 i 2
załącznik II rozdział IV pkt 3 lit. a)	załącznik II rozdział IV pkt 3 lit. a)
załącznik II rozdział IV pkt 3 lit. b) ppkt (i) oraz (ii)	załącznik II rozdział IV, pkt 3 lit. b) tiret pierwsze i drugie
załącznik III, IV i V	załączniki III, IV i V
—	załącznik VI
—	załącznik VII

(*) zmieniający dyrektywę 90/425/EWG.

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

